YALAN ÜÇLEMESİ BİRİNCİ KİTAP

YALANIN YEMİNİ

RINA KENT

YALANIN YEMİNİ

RINA KENT

Yalan Üçlemesi
Birinci Kitap

YALANIN YEMİNİ

RINA KENT

Özgün Adı: Vow of Deception
Çeviren: Deniz Metin

Editör: Sude İlter
Redaksiyon: Buşra Balçık
Düzelti: Meryem Çelikten Çağlar, Özge Özdemir
Son Okuma: Dila Öz
Kapak Uygulama: Gülnur Ermiş
Sayfa Tasarım: Şeyma Kırbaş

Baskı Tarihi: Nisan 2023
ISBN: 978-625-6943-40-7
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2022 Ren Kitap
© Copyright X Rina Kent
Yazarın tüm telif hakları saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

YALANIN YEMİNİ

RINA KENT

Çeviren: Deniz Metin

Mantığa karşı gelip kötü adama âşık olan her birimize.

Yazarın Notu

Merhaba okuyucu arkadaşım,
kitaplarımı daha önce okumadıysan bilmiyor olabilirsin
ama ben üzücü ve rahatsız edici karanlık hikâyeler
yazıyorum. Kitaplarım ve karakterlerim herkesin
kaldırabileceği türden değildir.
Yalanın Yemini bir üçlemenin ilk kitabıdır
ve bağımsız değildir.

Yalan Üçlemesi:
Yalanın Yemini
Yalanın Cazibesi
Yalanın Yangını

Çalma Listesi

Snuff – Slipknot

DemonsandAngels – LOWBORN

Darkness in Me – Fight The Fade

I Don'tKnowWhat to Say – Bring Me The Horizon

Designer Drugs – FNKHOUSER

Virgin – Manchester Orchestra

Simple Math – Manchester Orchestra

Pale Black Eye – Manchester Orchestra

WarningSign – Coldplay

Hemorrhage – Red

Crawling – DreamState

Ashes – Claire Guerreso

Survivin' – Bastille

HeavyRain – Solence

Apprehension – Manchester Orchestra

Mighty – Manchester Orchestra

Flares – The Script

Haunted – AcaciaRidge

In The Shadows – Amy Stroup

Under YourScars – Godsmack

GİRİŞ

Ölüm karşınıza bir görsel ikiz suretinde çıkabilirdi.

Kendinize tıpatıp benzeyen biriyle karşılaştığınızda, birinizin öleceğini rivayet eden çok eski bir efsane vardır.

Asıl soru, *kimdi*?

Hangimiz ölecekti? Ben mi *o* mu?

Efsaneye göre ikizini ilk gören ölmeye mahkûmdu. On yılda. O yıl içinde. Belki de o günde.

Titreyen ellerimi kaldırarak parmaklarımı saran, tırnaklarımın altına sızmış olan kana baktım.

Ah.

Sanırım bu önce benim onu gördüğüm anlamına geliyordu. İlk göz temasını ben kurmuştum.

Ne talihsizlikti. Sanırım benim talihim hiç iyi olmamıştı. Doğduğumda ve bu hayata itildiğimde de kesinlikle iyi değildi.

Dikkatim, ellerimi ikinci bir deri gibi kaplayan koyu kırmızıda kaldı. Yoğun ve yapışkandı, koyu rengi kafamın

içinde yanıyordu. Kanı temizlemek için avuçlarımı birbirine sürttüm ama hiçbir işe yaramadı. Aksine taze, sıcak kan çoktan ellerime yayılmış, kalıcı olarak mesken tutmuştu.

Keskin nefesler alarak gözlerimi sımsıkı kapattım. Çıkan ses; uzun, paslı çiviler ciğerlerimi tırmalıyormuşçasına hırıltılı ve boğuktu.

Sorun yoktu. Gözlerimi açtığımda uyanacaktım. Bu gerçek değildi. Sadece çılgın hayal gücüm ve batıl inançlarım, zihnime işkence etmek için güçlerini birleştirmişti.

Bu. Gerçek. Değildi.

Göz kapaklarım açılırken sanki birbirlerine yapışmış gibi hissettiriyordu.

Kan hâlâ aynı şekilde sıcaktı; yapışkan ve loş ortamdan dolayı neredeyse siyah görünüyordu. Yumruklarımı sıkarken vücudum, gerilmiş bir tel gibi kaskatı kesildi.

Uyan. Siktir, uyan.

Tırnaklarım avucuma batıyordu fakat yaptığım hiçbir şey beni uyandıramıyordu. Bu korkunç döngüyü durdurabilecek tek bir şey yoktu.

Başımı kaldırıp etrafımı inceledim. Yabani ağaçlar beni koza gibi sarmalıyordu. O kadar uzunlardı ki koyu gökyüzü, tepemdeki küçük açıklıktan zar zor görünüyordu.

Bulutlar ayın gümüşi rengini kapatırken titredim. Pamuklu elbisemin üzerindeki ince süveter beni soğuktan güç bela koruyordu.

Soğuğu hissetmek iyiye işaret olmalıydı ama tüm bunların gerçek olup olmadığına dair bir kanıt sayılmazdı.

Ellerimdeki kan da vücuduma yayılan titreme de yok olmuyordu.

O peşimden geliyordu.

Beni bulursa öldürecekti.

Gözlerimi kapatıp saydım. "Üç, iki, bir."

Gözlerimi tekrar açtığımda hem ağaçlar hem de dondurucu soğuk aynıydı. Kan, şimdi daha soğuktu. Daha koyuydu. *Daha yapışkandı.* Bir şeytan zihnimi ele geçiriyormuş da buna ellerimden başlamış gibiydi.

Hayır.

Tırnaklarımı bileğimdeki uzun yaraya batırdım ve kabuğunu kaldırıp altını görmek için derimi olabildiğince sert bir şekilde tırmaladım. Kanın aktığını görmek ve bu kâbusu gerçeklikten ayırabilmek için derimi yırttım.

Acı yoksa o zaman bu gerçek değildi. Sadece bilinçaltımın bir diğer zalim yansımasıydı, kendime verdiğim başka bir cezaydı. Yakında hepsi bitecekti ve sapasağlam uyanacaktım.

Derim tırnaklarımın saldırısı sonucu yarıldı. Keskin bir acı, derin yaranın üstünde patladı.

Dudaklarım aralandı ve bir damla yaş gözümde asılı kaldı.

Bu gerçekti.

Bu bir kâbus değildi. Uyuyup cehennemde uyanmamıştım. Buraya kendi ayaklarımla gelmiştim.

Olamaz!

Olamaz…

Yaramdan düşen birkaç damla kan, ellerimdeki katliama eklenirken dudaklarım titredi.

Bu kadar fazla kanın tek bir açıklaması olabilirdi.

Bir can almıştım.

Şeytanlarım sonunda kazanmıştı.

Şimdi sessizlerdi ve bana gece gündüz musallat olmuş o

şeytani düşünceleri fısıldamaya bile tenezzül etmiyorlardı. Onları duyana kadar sesleri yükselir, zihnimin sınırlarına çarpıp tırmalarlardı.

Ben isteklerini gerçekleştirene dek...

"Ben bir katil değilim. Katil değil..." Kelimeleri kendi kendime mırıldanıyordum. Belki bunu yapmaya devam edersem olanları geri alabilirdim.

Belki geri dönüp yaşananları değiştirebilirdim.

Gözyaşları kirpiklerime takılırken kasvetli gökyüzüne baktım. "Eğer orada biri varsa lütfen geri dönüp bunları değiştirmeme izin ver. Bu ben değilim. Böyle biri olmama izin verme. Lütfen..."

Bana sadece uluyan rüzgâr yanıt verdi. Sesi boş ormanda, sarı gözlü ve açık ağızlı kinci hayaletler gibi yankılanıyordu.

"L-lütfen..." diye yalvardım. "Lütfen, bana benimle işkence etmeyi bırak. *Lütfen.*"

Yalvarmalarımın hiçbir işe yaramadığını biliyordum ama bu, tutunduğum son umuttu. Beni kurtarabilecek son iplikti çünkü şu an, çaresizce kurtarılmaya ihtiyacım vardı.

Artık kendime bunu yapacak kadar güvenmiyordum. Denersem her şeyi daha kötü yapacaktım. Kontrolden çıkıp geri dönüşü olmayan bir yola girecektim.

Sonra bir bakmışım ki kendi şeytanım olmuşum...

Kendi çöküşüm olacaktım.

Hayatım boyunca kaçtığım şey olacaktım.

"Lütfen, bunu durdur." Sesim çatlarken burnumu çektim. "Lütfen. Her şeyi yaparım."

Bu sefer cevap veren rüzgâr değildi. Ağaçların ardından ayak sürüme sesleri geldi.

Adımlarım bocaladı ve nefes almayı kestim. Şeytanlarım beni bu kadar çabuk bulmuş olamazdı.

Gerçi... *Dur.* Bu gerçekti. Şeytanlarım görünmezdi. Bu demek oluyordu ki ayak sesleri onlardan daha tehlikeli birine aitti.

Etrafımda dönüp alçak dalları yolumdan iterek ileriye doğru koştum. Düşmüş yapraklar düz ayakkabılarımın altında çıtırdıyordu ama ben durmadım. Çıkardığım sesin, nerede olduğumu açıkça belli edeceğini düşünmek için bile durmadım. Şu anda önemli değildi. Yakalanırsam öldürülecektim.

Aslında kaderim ölümden de kötü olacaktı.

Yaşa. Sen bir savaşçısın. Yaşamak için doğdun.

Annemin sözleri vücuduma büyük bir adrenalin yükleyerek beynimde yankılandı. Yaşamak ve ikimiz için de hayatta kalmak zorundaydım.

Yaşamam *gerekiyordu.*

Ayak sesleri her geçen saniye daha çok yaklaşıyordu, tam arkamda olduklarını duyabiliyordum. Arkama bakmadım ya da bakmayı denemedim. Bunun yerine, aralarından hızla geçerken ağaçları gizlenmek için kullandım. Tendonlarım acı içinde haykırıyordu.

Ardımda bıraktığım iz düzensiz olursa beni bulamazdi. Tahmin edilemez olursam ölümün pençesinden sıyrılabilirdim.

Bana, kısa çöpü çekmemem ya da hak ettiğimden daha azını almamam gerektiği öğretilmişti. Bunu bana öğretenin *o* olması çok manidardı, şimdiyse peşimden geliyordu.

Çok manidardı.

Ağaçlar bitti ve bir uçurumun kıyısında aniden durdum.

Ayağımın altındaki çakıl taşları yuvarlanarak, kayalara çarpan bulanık ve karanlık sulara düştü. Şiddetli dalgaların sesi, ölüm senfonisi gibi havada yankılanıyordu.

Gökyüzü tamamen bulutlarla kaplanmıştı, öfkeli denize kasvetli bir gölge düşürüyordu.

Aşağı bakarken garip ama tanıdık bir düşünce kafamda canlandı.

Her şeyi bitirmek çok kolay olurdu. Çok kolay.

Tek gereken bir adımdı. Bir adım ve şeytanlarımı kendi ellerimle boğardım.

Bir adım ve onları temelli öldürürdüm ki asla geri gelemesinler.

"Yap hadi."

Arkamdan gelen şeytani sesle omurgamdan bir ürperti geçti.

Beni buldu.

Çok hızlı bir şekilde arkamı dönerken dengemi kaybedip geriye doğru savruldum. Ona doğru uzandım ve tırnaklarım gömleğini delip geçerken iki elimle kollarını kavradım. Hayatta kalma çaresizliğimin kanıtı olarak açık gri kumaşa kan bulaşmıştı.

Ben havada asılı kalırken o soğuk bir heykel gibi hareketsizdi. Yüzü gölgelenmişti, çene hattıyla saçı dışında hiçbir şey göremiyordum.

"Bir can aldın." Sakin ama tehdit dolu sesi beni aniden durdurdu.

Şiddetle başımı salladım "Yap-yapmak istemedim."

"Yine de yaptın."

"Hayır, lütfen... Yapma..."

"Günahların için öl." Elini aniden çektiğinde geriye doğru sendeleyerek uçurumdan aşağı düştüm.

Çığlık atmak için ağzımı açtım fakat ses çıkmadı. Düşüş beklediğim kadar acı verici değildi. Aksine... huzurluydu.

Beni izleyen silüete son kez baktıktan sonra gözyaşlarımı serbest bırakarak gözlerimi yumdum.

Sonunda bitmişti.

1
Adrian

Güllerin kokusu, ölümün leş kokusuna karışmıştı. Yaralarından fışkıran kanlara, durmadan, tereddüt etmeden ve inatla vücudunu terk eden ruha bakıyordum.

Kırmızı renk nazik yüzünü çevreliyor, soluk tenini lekeleyerek kollarından ve bacaklarından aşağı doğru bir yol çiziyordu.

Gözleri açıktı ama bana bakmıyordu. Mavileri ruhsuzdu, silikti. Çoktan benim ait olmadığım bir yerdeydi.

Koyu kahve saçlarını nazikçe okşarken başını kollarımda tutuyordum. Islak bir tutamı kaldırıp güllerin kokusunu arar gibi derin derin içime çektim. Dikenleri olması ve bu süreçte bana batmaları önemsizdi. İşleri hallettiğim sürece, yöntemin hiç önemi yoktu.

Beni karşılayan şeyse güllerden fazlasıyla uzaktı. Ölüm bile değildi, çok daha kötüsüydü.

Hiçlik.

Hissizlik.

Beni hissetmeyeceği, istese de hissedemeyeceği bir yer. Kalbini ve ruhunu mühürlemek için her şeyi bitirdiği yer.

Sırf... kaybolabilsin diye.

Saçlarını yüzünden çekip dudaklarımı alnına değdirdim. "Seni tekrar bulacağım."

İnsanlar ölümün son olduğunu söyler.

Benim için sadece başlangıçtı.

2
Winter

Sanırım hissetmeyi bıraktım.

Duygularımı kapatmış değildim ama ellerim ve ayaklarımdaki hissi kaybettiğime emindim.

Yırtılmış eldivenlerimin içindeki parmaklarımda, soğuktan oluşmuş yaraları neredeyse görebiliyordum. Eski bir çorapla kaplı ayak parmaklarımda da yaralar vardı. Ayrıca giydiğim bir numara büyük erkek ayakkabıları, attığım her adımda yalpalamama neden oluyordu. Buz gibi hava, dört ince kazak ve üç beden büyük kabandan oluşan bariyerimi dahi aşıyordu.

Bu sene New York'ta kar sezonu sert geçiyordu. Giydiğim kıyafetlerin ağırlığıyla, yürüyen bir kardan adam gibi hissediyordum. Hiçbiri yumuşak ya da yeterince koruyucu değildi ama hipotermiden ölmekten iyiydi.

İsmim Winter* iken soğuktan ölmem çok ironik olurdu.

---

* Winter kış demek. Karakter burada adının Winter olması nedeniyle gönderme yapıyor. –r.n.

Kader çok alaycı değil miydi? Annem kulağıma, bana en soğuk mevsimin adını verdiğini fısıldarken bu anı düşünmüş olmalıydı.

Kader, ayrıca beni atabileceği en kötü eyaleti seçmişti. Burada kışlar soğuk, rüzgârlı ve aşırı ıslakken yazlar da tüm o nemiyle çekilmez olurdu.

Ama ben kimdim ki şikâyet edecektim? En azından burada, kalabalığın arasında fark edilmeden dolaşabiliyordum.

Hayatta değilmişim gibi.

Görünmezlik güçlü bir araçtı. Sekiz milyondan fazla insanı barındıran bu şehirde, benim gibi birinin fark edilmemesi çok kolaydı.

Soğuk, daha çok göze batmama sebep oluyordu. Islak sokaklarda binlerce insanın arasında yürürken bazen bakışları üzerime çekerdim. O bakışlar her zaman acımayla dolu olmazdı, bazen de yargılayıcı olurlardı. *Daha iyisini yapabilirdin, genç bayan* dediklerini duyabiliyordum.

Fakat çoğu New Yorklu o kadar duyarsızlaşmıştı ki benim gibi bir *hiç kimseyi* siklerine bile takmazlardı.

Ellerinde paketlerle fırınlardan çıkan insanlara odaklanmamaya çalıştım ama yanımdan geçen harikulade kokuları görmezden gelemiyordum. Sanki hamur işlerini tadabilecekmişim gibi ağzımı açıp kapattım.

Keşke şu an biraz sıcak çorbam ya da bir parça ekmeğim olsaydı.

Bu düşünceyle ağzımda biriken tükürüğü yuttum. Ne zaman çok aç kalsam ya da yemek bulamasam, lezzetli yemeklerle dolu bir masada ziyafet çektiğimi hayal ediyordum. Maalesef midem, tekrar guruldamaya başlamadan önce sadece yarım dakikalığına buna inanıyordu.

Onu kandırmak güçtü.

Yine de ne kadar aç olursam olayım, asıl isteğim içki içmekti.

Kahverengi kese kâğıdına sarılı birayı kaldırıp kalanını kafama diktim. Beni gün boyunca idare etmesi gereken son damlalar da bitmişti.

Daha akşamüzeriydi ve ben uzun zamandır yemek yememiştim... Ne kadar olmuştu? İki gün mü?

Belki de yemek ve bir parça ekmek için barınağa geri dönmeliydim.

Bu düşünceyi geldiği gibi kafamdan attım. Sokaklarda uyumak zorunda kalsam bile o yere asla geri dönmeyecektim. Sanırım kışın kalanını geçirmek için başka bir barınak bulmam gerekecekti yoksa dışarıda donarak ölecektim.

Bir binanın yan tarafına asılmış, çerçeveli posteri görünce durakladım. Neden durduğumu bilmiyordum.

Durmamalıydım.

Genelde durmazdım.

Durup dik dik bakamazdım çünkü bunu yaparsam dikkatleri üzerime çekerdim ve görünmezlik süper gücüne sahip olma şansımı kaybederdim.

Fakat bilmediğim bir nedenden dolayı, bu sefer durmuştum. Ben reklamı incelerken boş teneke kutu, eldivenli parmaklarımın arasında asılı kaldı.

Poster, gösterilerinden birinin reklamını yapan New York City Balesi'ne aitti ve parmak uçlarında duran, gelinlik giymiş bir kadından ibaretti. Yüzünü kapatan duvak arkasındaki üzüntünün, sertliğin ve çaresizliğin seçilebileceği kadar şeffaftı.

Kafasının üstündeki yazıda 'Giselle' yazıyordu. En altta yönetmenlerin isimleriyle birlikte baş balerin olan Hannah Max'in yanı sıra, gösteriye katılan diğer dansçıların isimleri de vardı.

Göz kırptığımda bir saniyeliğine camda kendi yansımamı gördüm. Kabanım minyon vücudumu yutmuştu ve bileğimin üstüne çıkan büyük spor ayakkabılarım, palyaço ayakkabılarına benziyordu. Sahte kürkten kış şapkam, kulaklarımla beraber kabanımın içinde saklanmış olan dağınık, yağlı sarı saçlarımı kapatıyordu. Şapkam biraz geriye düşerek saç diplerimi ortaya çıkarmıştı. Kapüşonumu kapatarak yüzümün gölgede kalmasını sağladım.

Şimdi de bir seri katil gibi görünüyordum.

Hah! Gülebilsem gülerdim. Bir seri katil, sokaklara düşmeyecek kadar akıllıdır. Bir işte tutunmayı imkânsız hâle getirecek derecede alkole boğulmayacak kadar akıllıdır.

Tekrar göz kırptım ve poster görüşüme girdi. Giselle. Bale. Baş balerin.

Aniden gelen, kadının gözlerini oyma dürtüsü beni şaşırttı. Nefes aldım ve verdim. Bir yabancıya karşı bu kadar güçlü bir tepki vermemeliydim.

Ondan nefret ediyordum. Hannah Max'ten, Giselle'den ve baleden nefret ediyordum.

Posteri yerle bir etmeye kalkışmadan önce arkamı dönüp uzaklaştım.

Teneke kutuyu ezip yakında duran bir çöp kutusuna attım. Bu duygu değişimi hiç iyi değildi.

Vücudumdaki alkol eksikliği yüzündendi. Gündüz sarhoş olacak kadar bira içememiştim. Aklım uyuştuğunda soğuk daha katlanılabilir oluyordu. Düşüncelerim her za-

manki kadar yüksek sesli olmuyordu ve zararsız bir bale posteri üzerine öldürücü hisler beslemiyordum.

Her gün yaptığım gibi yolu dalgınlıkla geçiyordum. Bu bir rutin hâline gelmişti, artık yola dikkat bile etmiyordum.

İşte benim hatam buydu, her şeyi çok hafife alıyordum.

Yolun ortasında dikilene kadar kornanın yüksek sesini duymamıştım.

Ayaklarım, ağır kayalar onları yere sabitlemiş gibi durdu. Kamyonetin flaşörlerine bakıp kesintisiz kornasını işitirken doğumumdan şu ana kadar olan yirmi yedi senelik yaşamım gözümün önünden geçiyordu. Ölüm anında olan buydu, değil mi? Hepsini hatırlamam gerekiyordu.

Annemin bizi bir şehirden diğerine sürüklediği andan, hayatın beni New York'a attığı ana dek.

Serpilip büyüdüğüm zamandan, beni iflah olmaz bir alkoliğe dönüştüren kazaya dek.

Her nasılsa bu anılardan hiçbiri gözümün önüne gelmedi. Kırıntıları bile yoktu. Kafamı dolduran tek şey küçük el ve ayak parmaklarıydı; sonsuza dek benden alınmadan önce hemşirenin kollarıma verdiği küçücük surat ve vücuttu.

Boğazımda bir yumru oluştu. New York'un soğuk kış sokaklarında önemsiz bir yaprak gibi titredim.

Onun için yaşamaya söz vermiştim. O hâlde şimdi neden ölüyordum?

Gözlerimi kapattım. *Çok üzgünüm, bebeğim. Çok, çok üzgünüm.*

Büyük bir el, dirseğimi kavrayıp beni sertçe geri çekti. Kendi ayaklarıma takılıp tökezledim. Aynı el, beni ayakta tutmak için nazikçe kolumu kavramıştı.

Kafamı kamyonetin altında bulmayı bekleyerek yavaş-

ça gözlerimi açtım. Bunun yerine, araba yanımdan geçerken sürücü kornaya bastı ve camı açarak bağırdı. "Önüne baksana, siktiğimin deli sürtüğü."

Bakışlarına karşılık verirken dikiz aynasından göreceğine emindim, bu yüzden boştaki elimi kaldırıp ona orta parmak çektim.

Kamyonet köşeden kaybolur kaybolmaz tekrar titremeye başladım. Hakarete uğradığımda gelen kısa adrenalin dalgası yitip gitmişti. Şimdi tek düşünebildiğim az daha ölecek olduğumdu.

Küçük kızımı *gerçekten* yüzüstü bırakacaktım.

"İyi misin?"

Aksanlı sese doğru döndüm. Birinin beni kamyonetin önünden çektiğini bir saniyeliğine unutmuştum. Eğer çekmeseydi, muhtemelen şu an ölüydüm.

Aksanına bakılacak olursa Rus olan adam, eli hâlâ dirseğimdeyken önümde dikiliyordu. Beni geri çekmek için kullandığı kaba kuvvete kıyasla nazik bir tutuştu.

Uzun boyluydu. Çoğu insanın benim bir altmışlık boyumdan uzun olmasına rağmen bu adam çok daha fazlasıydı. Muhtemelen bir doksan civarıydı. Önü açık, koyu gri bir kaban ile siyah gömlek ve pantolon giyiyordu. Dizlerine kadar ulaşan kabanın boyundan ya da renginden olabilirdi ama bir avukat misali zarif ve şıktı. Kim bilir, belki de üniversite harcını ödemek için mankenlik yapmıştır.

Gel gör ki yüzü bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Yakışıklı olmadığından değil çünkü manken vücuduna yakışacak keskin, belirgin yüz hatlarıyla gayet de öyleydi. Çenesindeki yoğun sakallara gölge düşüren yüksek elmacık kemikleri vardı.

Gözleri grinin en koyu tonuydu, neredeyse siyah denebilirdi. Onları, kıyafetlerinin rengi de koyulaştırıyor olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse... gözlerine bakmak çok rahatsız ediciydi. Bilirsiniz, bazen bir şey ya da biri o kadar güzeldir ki ona bakmak içinizi acıtır. İşte o, bu adamdı. Ne kadar tuhaf olursa olsun gözlerine bakmak, beni üstümden atamadığım bir aşağılık hissiyle dolduruyordu.

Sözleri endişeyle dolu olsa da yüzü kayıtsızdı. Çoğu insanın sahip olduğu empatiden yoksun görünüyordu.

Öte yandan, endişeli rolü yapacak bir tipe benzemiyordu. Daha çok, neredeyse gerçekleşmek üzere olan bir kazaya göz ucuyla bakan insanlar gibi görünüyordu.

Minnettar olmalıydım ama tek istediğim kavrayışından ve rahatsız edici gözlerinden kaçmaktı. Derin, rica dolu gözleri yüzümü yavaş yavaş deşifre ediyordu.

Her küçük parçasına kadar.

"İyiyim," deyip dirseğimi bükerek serbest kaldım.

İfadesi eski hâline dönmeden önce bir saniyeliğine, neredeyse fark edilmeyecek şekilde kaşları çatıldı. Beni tuttuğu kadar nazik bir şekilde bıraktı. Arkasını dönüp gitmesini bekledim ki bütün olayı şanssız bir kış gününe yorabileyim.

Fakat orada öylece hiçbir yöne adım atmadan, göz dahi kırpmadan dikiliyordu. Kalın kaşları hiç bakmak istemediğim gözlerini perdelerken kendimi onların vahşi grisine çekilirken bulmuştum, gitmek yerine beni izlemeyi seçmişti.

Gözleri, gökteki bulutlar gibi haşin, her yönden esen rüzgârlar gibi merhametsizdi. Onları görmezden gelebilirdim ama hâlâ eklemlerimde his kaybına sebep oluyorlardı. Gözleri bana acı veriyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye tekrar sordu. Bir nedenden ötürü, sanki iyi olmadığımı söylememi istiyordu.

Ama neden? Ne amaçla?

Ben yalnızca bu şehirdeki binlerce evsizden biriydim. Onun gibi seçkin bir pozisyonda olduğu anlaşılan ve aşılamaz öz güvenle kaplı bir adam, benim olduğum yöne bile bakmamalıydı.

Fakat bakmıştı.

Şimdi de iyi olup olmadığımı soruyordu. Görünmezliğe alışık olduğumdan, bir anda görünür olmak beni huzursuz hissettirmişti.

Bu Rus yabancı kolumu kavradığından beri derimin altındaki bir his, beni gölgelere kaçmam için uyarıyordu.

Şimdi.

"İyiyim," deyiverdim. "Teşekkür ederim."

Sesindeki otorite beni durdurduğunda dönüp gitmek üzereydim. "Bekle."

Emrine uyduğum anda büyük ayakkabılarım betonda tiz bir ses çıkardı. Normalde durmazdım. Emirlere uymakta iyi değildim ki bu hâlde olmamın sebebi de buydu.

Fakat ses tonundaki bir şey dikkatimi çekmişti.

Kabanının içine doğru uzandığında aklımda iki senaryo belirdi. İlkinde bir silah çıkarıp ona saygısızlık ettiğim için beni öldürüyordu. İkincisinde ise birçok insanın yaptığı gibi bana para veriyordu.

Yine aşağılanma hissiyle dolmuştum. Çoğu zaman biramı almak için insanlardan bozuk para alıyor olsam da dilencilik yapmıyordum. Bu yabancının parasını alma düşüncesi beni kirli, daha az görünmez ve siyah deri ayakkabılarının üstündeki bir toz zerresi gibi hissettiriyordu.

Parasını reddetmeye niyetleniyordum ama o yalnızca bir mendil çıkarıp avucuma bıraktı. "Yüzünde bir şey var."

Teni bir saniyeliğine eldivenime sürttü. Kısacık bir temas olmasına rağmen onu gördüm.

Sol parmağında bir alyans vardı.

Kumaş parçasını elimin içinde büzerken kafamı sallayıp teşekkür ettim. Neden onun gülümsemesini ya da cevap olarak başını sallamasını bekledim bilmiyordum.

İkisini de yapmadı.

Gözleri birkaç saniyeliğine beni delip geçti sonra arkasını dönüp gitti.

Öylece.

Varlığı yüzünden hissettiğim aşırı rahatsızlığı düşünürsek gittiğinde rahatlamalıydım.

Aksine göğüs kemiğim, kalbimin en hassas yerine batırmış gibi hissediyordum.

Ne oluyordu?

Bana verdiği mendile baktım. Üzerine *A.V.* harfleri işlenmişti ve el yapımı gibi duruyordu. Değerli görünüyordu.

Neden bana bunu vermişti ki?

Yüzünde bir şey var.

Yüzümde çok şey vardı. Bir kir tabakası olduğu doğruydu. Ne zamandır halka açık bir tuvalette bulunmamıştım. Çözümün gerçekten lanet bir mendil olacağını mı düşünmüştü?

Ona ve ona karşı olan tavrıma sinirlenip mendili çöpe atarak hiddetle tam tersi yöne yürüdüm.

Bu gece, sıcak bir yemeğe ve yatağa ihtiyacım vardı. Eğer onlara sahip olmak için şeytanımla görüşmem gerekecekse de varsın olsundu.

3
Winter

Barınağa çıkan köşeyi dönmeden durdum.

Şeytanla yüz yüze geleceğimi söylemekle bunu gerçekten yapmak, iki farklı şeydi. Ne de olsa onu son gördüğümde yüzünü tırmıklamış, taşaklarını tekmeleyerek onu masasına yapıştırmıştım.

Beni cidden yakalatıp karakolda bir gün geçirmeye zorlayabilirdi.

Midem küçük bir gurultu çıkarıp kasılınca yüzümü buruşturdum. Neredeyse ağzını açtığını hissedebiliyordum. Hiçbir şey bulamadığında bu çirkin sesi çıkarıyordu.

Sanki büyülü bir şekilde açlığımı giderebilecekmiş gibi kolumu karnımın etrafına doladım.

Tamam, içeri sıvışıp çorba almayı deneyecek sonra da gidecektim. Geceyi burada geçirmeyen birçok evsiz buraya sadece yemekler için gelirdi, o yüzden planım saçma değildi.

Köşeyi dönerken kapüşonumu kapatıp ellerimi ısıtmak için yarım yamalak bir çabayla birbirine sürttüm.

İki polis arabası, kırmızı ve mavi ışıkları yanar hâlde barınağın önüne park etmişti. Birkaç yeni kamyonet, tekinsiz binanın etrafına dağılmıştı. Muhabirler ve kameramanlar, dişlerini geçirecek, ağız sulandırıcı bir çöp arayan böcekler misali her yerdeydi.

Sakın o sümsük şerefsizin benim yüzümden polisi ve basını aradığını söylemeyin! Tamam, belki yüzünü tırmıklamış hatta yumruklamış olabilirdim ama o bir meşru müdafaaydı. Beni ofisine çağırarak dokunmaması gereken yerlerimi elleyen oydu.

Az şeye sahip olabilirdim... Tamam, hiçbir şeyim yoktu ama onun gibi piçlere karşı kendimi savunabilirdim.

Ancak bunu polise ya da basına söylesem bana inanmazlardı. Belediye başkanlığına adaylığını koymuş ve evsizler barınağının saygıdeğer yöneticisi olan bir adam, neden benim gibi değersiz, kirli birine dokunurdu ki?

Gerçekten başka bir barınak bulmam gerekiyordu. Ya Richard beni çoktan kara listeye aldıysa, o zaman beni barınağa kabul ederler miydi?

Ona göre işimi bitiren tırmıklama mı, yumruklama mı yoksa tekmeleme miydi? Sonuncusu ise öyle olsun. Taşaklarını tekmelemek hiç de pişman olduğum bir şey değildi.

Kafama bir çakıl taşı çarptı ve yüzümü buruşturarak arkamı döndüm. Bu bok çukurunda arkadaşım diyebileceğim tek kişiyle göz göze gelince gülümsedim.

"Larry!" diye fısıldadım, sesimi duyabileceği bir tonda.

"Buraya gel." Çöp atmak için kullanılan küçük sokak arasında ona katılmamı işaret etti.

Aceleyle yanına giderken burnuma dolan çöp kokusuyla yüzümü ekşittim. Nadiren duş aldığımız göz önünde bulundurulursa Larry ve ben, etraftaki en iyi kokan insanlar sayılmazdık.

Larry'nin bronz teni gölgede daha koyu duruyordu. Bana söylediğine göre ellilerinin ortasındaydı. Bu dünyada geçirdiği vaktin kanıtı olan kırışıklıklar, gözlerinin etrafına yayılmıştı. Yüz hatları sert ve belirgindi. Burnundaki kemik daha önce kırıldığı için çıkıntı yapıyordu.

Bir hayır evinden aldığı ikinci el, turuncu kaşmir montunu giyiyordu. Botları ve eldivenleri lacivertti. Belli olduğu üzere moda anlayışı kesinlikle benimkinden daha iyiydi.

Birkaç hafta önce metro duraklarından birinde tanışmıştık, benimle akşam yemeğini paylaşmıştı. Ben de çok değerli biramın yarısını ona vermiştim ve bir şekilde en yakın arkadaş olmuştuk. Larry'nin arkadaşlığı hakkında en sevdiğim şey, geveze bir tip olmamasıydı. İkimiz de çok soru sormadan birbirimizin eşliğinde hayal kurardık. Yoldaşlığı, sessizlikte ve dünyayla bağımızı kesmekte bulmuştuk. İçki problemimi biliyordu, kendisinin de bu konuda deneyimli olduğunu söylemişti.

Bedava yemeğimiz, sıcak bir yatağımız olacağını söyleyerek beni bu boktan yere getiren Larry'di. Birbirimizin arkasını kollardık. Birimiz uyurken diğeri nöbeti devralırdı, bu sayede kimse bize dokunamazdı. Boş yatak olmadığında yan yana oturur, ben başımı onun omzuna yaslarken öylece uyurduk.

"Her yerde seni arıyordum." Nefes nefeseydi. "Nerelerdeydin?"

"Orada burada."

"Yine bira mı çaldın?"

"Hayır!"

"Winter..." Sanki ben, arsız bir çocukmuşum gibi burun kemerini sıkıyordu.

"Tamam. Bir tane. Hiç bozukluğum yoktu."

"Asla çalmayacağımıza söz vermiştik."

"Çaresiz zamanlar, Larry. Ayrıca, ayık beni sevmediğini biliyorum. Onun problemleri var." Belki de tüm öğleden sonra dengesiz hissetmemin sebebi buydu. Düşük alkol toleransım olmasına rağmen benim bile sarhoş olmak için bir biradan fazlasına ihtiyacım vardı.

"Winter..."

"Beni boş ver." Barınağa doğru önemsizce elimi salladım. "Burada ne oldu?"

Dudaklarını ısırıp serbest bıraktı. "Sana sormalı."

"Bana mı?"

"Evet, sana. Neden polis ve basın burada sanıyorsun?"

"Çünkü Richard onları beni kötü göstermek için çağırdı."

"Tam olarak öyle değil."

"Ne o zaman?"

"Richard bu sabah ofisinde ölü bulunmuş."

Tuhaf bir his boğazımı kavrayıp nefesimi keserken donakaldım. Konuştuğumda sesim, zoraki bir fısıltıdan ibaretti. "Ne?"

"Temizlikçiler onu kendi kanından bir havuzda bulmuşlar ve polis senin yaptığından şüpheleniyor."

"Benim mi?"

"Evet. Onları ölmeden önce Richard mı aradı yoksa temizlikçiler onu son görenin sen olduğuna dair tanıklık mı ettiler, bilmiyorum."

İki yanımdaki yumruklarımı sıktım. "Onu ben öldürmedim, Larry. Ben yapmadım."

İç çekerken kaşları, kırışmış gözlerini gölgeliyordu. Muhtemelen uzun yıllar güneşte kalmaktan oluşmuş birkaç lekeyle dolu, kalın bir cildi vardı. "Biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, Winter. Küçük, deli bir şeysin ama katil değilsin."

Sözleri beni az da olsa gülümsetti. "Sen kime deli diyorsun, yaşlı adam?"

"Ben yaşlı değilim, küçük pislik."

"Ama öyle davranıyorsun, Larry."

Beni kafa kıskacına alıp sonra da hızla itti. Larry, bana dokunmaya korkar gibi aramızda hep bir mesafe bırakmıştı, buna minnettardım. Dokunmak kötü olduğu için değil de dokunulmayı sevmediğim için. Bu yüzden görünmezliği tercih ediyordum.

"Neyse, onlar seni bulmadan gitmen gerek."

"Hayır. Yanlış bir şey yapmadım. Saklanmak işlemediğim bir suçu kabul ettiğim anlamına gelir."

"O zaman ne planlıyorsun be kadın? O polislerin arasına dalmayı mı düşünüyorsun? Ne diyeceksin? 'Aa merhaba memur beyler, Richard'ı öldürenin ben olduğumu düşünüyorsunuz ama ben değilim. Hadi el sıkışalım,' gibi bir şeyler mi söyleyeceksin? "

"Onlara sadece ne olduğunu söyleyeceğim."

"Sana kimse inanmaz, Winter. Parmak izlerin ofisinin her yerinde ve ortadan kaybolmadan önce onu canlı gören son kişi sendin. Onların gözünde suçlusun. Eğer oraya gidersen seni yirmi yıllığına içeri atacaklar. İyi bir avukatın da olamayacak çünkü devletin verdiği avukatlar berbat."

Sözleri beynime işleyerek yavaşça anlam kazanıyordu ama onlardan olabildiğince çabuk kurtulmak istiyordum. Söylediklerinin doğru olmamasını diliyordum çünkü o seçeneği kabul edemezdim.

"Yani ne diyorsun, Larry? Kaçayım mı?"

Yaşlı dostum parmaklarını şıklattı. "Aynen öyle. Bir süre ortalıkta görünme sonra da seni şehirden çıkarmanın bir yolunu buluruz."

Bu şartlar altında yapılacak en mantıklı şeydi. Öyleydi. Fakat ben, bu merhametsiz şehre zamkla bağlanmıştım. Ayrıca, burası bebeğimle anılarımın olduğu yerdi, eğer buradan gidersem bir parçamı arkamda bırakmış olacaktım.

"Ama... Larry..."

İç çekip ellerini turuncu montuna tıktı. "Gitmek istemiyor musun?"

Kafamı salladım.

"Tutuklanabilirsin. Gitmen gerek."

"Biliyorum. Sen... benimle gelecek misin?"

"Kesinlikle, kadın. Birlikte yaşar, birlikte ölürüz."

"Bir motosiklet çetesinin sloganına benzedi."

"Çaldım. Dalgana bak." Köşeden kafasını uzattı, dönüp bana bakmadan önce ela gözleri konsantrasyonla parlıyordu. "Şimdi, git. Açık alanlarda kalma ve kameralardan kaçın. Arkanı kolluyorum."

Kollarımı etrafına dolayarak onu kısaca kucakladım. "Nasıl tekrar buluşacağız?"

"Evsiz istihbaratım var. Seni bulurum. Sadece ortalıkta görünme."

İstemeyerek de olsa onu bıraktıktan sonra sokağın çıkışına doğru dikkatle yürüdüm.

Larry'i son kez görmek için arkama baktığımda çoktan gitmişti.

*

Eğer barınakta değilsek, Larry'le geceyi çoğu zaman metroda geçirirdik. Banklar dostumuzdu ve sıra dışı seslerdi sizlik, dışarıdaki gürültülü şehirden çok daha iyiydi.

Bu yüzden ilk oraya gittim ama duraktaki televizyonda Richard'ın ölüm haberini görür görmez hatamı anladım.

Mavi Giants* şapkalarından anlaşıldığı üzere futbol taraftarı olan orta yaşlı iki adam, haberleri izlemek için önümde durmuştu. Geriye doğru sıvışıp biri beni tanırsa diye duvarla bütünleştim.

"Bu ne rezillik," dedi biri, sigara içilmez tabelasına rağmen sigarasını yakarken.

"Belki de belediye başkanı olmaması gerektiğine dair bir işarettir," dedi diğeri, omzunu silkerek.

"Olmaması gerektiğine mi? Adamım, sen bu şehirde yaşamıyor musun?"

"Neden? Ne?"

"Richard Green, belediye başkanlığı için en parlak adaydı." Sigaralı adam arkadaşına doğru eğildi ve Merkezi Haber Alma Teşkilatı'nın sırlarını paylaşırcasına sesini alçalttı. "Onu mafyanın desteklediğine dair dedikodular var."

"Mafya mı?" Diğer adam fısıltısını yeterince kısık tutamadı.

"Sesini alçalt, aptal herif. Öldürülmemizi mi istiyorsun?"

Ünlü mafya filmlerini taklit etmesini komik buldum ama bu konuşmadan ufak bir bilgi kapabilmek için kendi-

* New York'ta bir Amerikan futbolu takımı.

mi, mesafemi koruyarak onlara yaklaşırken buldum. Eğer Richard, mafya tarafından destekleniyorsa arada bir ofisine uğrayan koyu renk takım elbiseli, korkunç adamlar artık anlam kazanıyordu.

"İtalyanlar mı?" Sigara içmeyen sordu.

Sigaralı adam bir duman bulutu üfledi, öksürmemek için ağzımı ve burnumu elimin tersiyle kapadım. "Hayır. Bratva*."

"Ruslar mı?"

"Dedikoduya göre öyle."

"Şerefsiz Ruslar yine siyasetimize mi karışıyor?"

"Evet, adamım. Ayrıca onların mafyası çocuk oyuncağı değil. İnsanları sinekler gibi öldürdüklerini duydum."

"Burası bir hukuk ülkesi."

Sigaralı adam aniden güldü. Gülüşünün şiddetiyle soluklanmaya çalışırken elini salladı. "Ne hukuku, adamım? O canavarlar gittikleri her yerde kendi kanunlarını uyguluyor."

"Richard'ın ölümünün, basının gösterdiği kadar basit olmadığını mı söylüyorsun?"

"Evet, öyle diyorum. Onların hepsi yanıltmaca." Sigaralı adam, '*Richard Green, New York City belediye başkanı adayı, yönettiği barınaktaki evsizlerden biri tarafından öldürüldü,*' başlığını gösterdi.

Gözlerimi kısıp televizyona bakarken kaşlarımı çattım. Fotoğrafım, üstüne yazılmış aranıyor manşetiyle tüm haberlerde olmalıydı. Nasıl oluyor da ismim bile geçmiyordu? Polis sağlam kanıtları henüz basına vermemiş miydi?

Bu hiç mantıklı değildi. Parmak izlerim, Richard'ın ofisinin her yerindeydi ve eminim ki baş şüpheli bendim. O

* Rus mafyası.

zaman nasıl sadece barınağındaki evsizlerden biri oluyordum? Cinsiyetimden bile söz etmiyorlardı.

"Ruslar korkutucu, adamım," dedi sigaralı adam.

"İtalyanlardan daha mı kötüler?"

"Şu sıralar mı? Çok daha kötüler. Yetkileri ve hükümleri diğer tüm suç şebekelerinden daha derine işliyor." Sigaralı adam treni yakalamak için arkadaşıyla birlikte koşarken sigarasını söndürmeden betona attı.

Onların dikildikleri yere yürüyerek ayakkabımın tabanıyla sigarayı söndürdüm. Televizyondaki gündem, dünyadan başka bir habere geçmişti ve ben yanmış izmarite bakmaya devam ediyordum; ateşin beyaz dış yüzeyde bıraktığı siyah çizgiye. Ateş söndüğünde bile izi kalıyordu.

Tıpkı benim hayatım gibi.

Karnımın altına, yara izimin sayısız kıyafet katmanıyla saklandığı yere dokundum. Parmak uçlarım sanki yanıyormuş gibiydi, kıyafetlerimin arasından geçerek tenimi ateşe veriyordu.

Midem aç olduğunu tekrar belli edince iç çekerek duraktan ayrıldım. Daha sessiz bir yere gitmem gerekiyordu çünkü kimliğimi açıklamamış olsalar da eninde sonunda ortaya çıkacaktı.

Hafif ama hızlı adımlarla bir sokaktan diğerine sıvışırken, Giants taraftarlarının sohbeti kafamın içinde dönüp duruyordu.

Sigaralı adam, Ruslardan bahsettiğinde aklıma gelen tek şey bugünkü yabancıydı. Aksanı gayet Rus gibi olsa da daha önce duyduklarım kadar kaba değildi. Kaygandı, gayretsizdi ve İngilizce öğrenmiş olsalar, Rus kraliyet ailesinin böyle konuşacağını düşünürdüm.

Sigaralı adamın bahsettiği mafyanın bir parçası olabilir miydi?

İçten içe kafamı salladım. Neden sırf Rus aksanı var diye onu mafyaya yakıştırıyordum? Sadece New York'taki binlerce Rus iş adamından bir tanesi olabilirdi.

Ya da bir casus.

Bu düşünceyle içim titredi. Çılgın hayal gücümü dizginlemem gerekiyordu. Ayrıca, bir casusun o kadar çekici olduğu nerede görülmüştü? James Bond hariç tabii, o kurgusaldı. Rus yabancı çok dikkat çekiyordu. İşin garip tarafı bunun farkındaymış gibi durmuyordu. Belki de ilgi odağı olmaktan hoşnut değildi ama yine de buna zorlanıyordu.

Cebime uzanıp bana verdiği mendili çıkardım. Tamam, çöpe atmış sonra da geri almıştım. Nedenini bilmiyordum. Herhalde israf gibi hissettirdiği içindi.

Eldivenli elimi baş harflerin üzerinde gezdirirken mendili ona karısının yapmış olabileceğini düşünüyordum. Yokluğunu fark ettiğinde nerede olduğu hakkında adamı sorguya çekip çekmeyeceğini merak ettim. Gerçi adam, sorguya çekilen değil de sorguya çeken bir tip gibi görünüyordu.

Mendili cebime tıkıştırarak garip yabancıyı kafamdan çıkardım ve Larry'le beraber sıkça kaldığımız yer altı otoparkına varana dek birkaç köşeden döndüm.

Nöbetçi, bir beyzbol oyuncusunun aptal olduğuna dair bir şeyler sayıklarken girişte horluyordu. Yanından sıvışmak pek de zor olmamıştı. Şimdi tek yapmam gereken, o uyanmadan önce sabah erkenden buradan ayrılmaktı.

Otopark büyük ya da süslü değildi, en fazla yüz araba alıyordu ve park yerlerinin yarısı boştu. Neon ışıkların sadece üçte biri çalışıyordu, gerçi hepsi beni kör etse bile

fark etmezdi. Bundan daha beter, fazlasıyla ışıklı ve gürültülü yerlerde uyumuşluğum vardı.

Tam olarak olmasa da güvende kalmanın püf noktası bir gözün açık uyumaktı. Hafif bir uykuya sahip olmalıydım ki en ufak hareket beni uyandırsın.

İki araba arasındaki beton yere oturup gözlerimi kapattığımda, yarısı bozulmuş ışıkların vızıltısının ve yukarıdaki caddeden geçen arabaların vınlama seslerinin gayet farkındaydım. Ne dediğini çıkaramasam da nöbetçinin mırıltılarını bile duyabiliyordum.

Eğer susarsa uyandığını anlayacaktım. Tetikte olmam gerekiyordu. Polisleri arayabilirdi, şu anki durumumda –aslında herhangi bir durumda– en son isteyeceğim şey bu olurdu.

Arkamdaki duvardan ve altımdaki yerden gelen soğuk, kemiklerime sızıyordu. Yine de kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Guruldayan karnımı ya da sarhoş olma ihtiyacımı düşünmemeye çalışıyordum.

Resmî olarak aranan bir kişi olmadan önce, buradan çıktığımda nereye gideceğimi düşünmeye başladım.

Çok geçmeden yorgunluk baskın geldi ve rüyasız bir uykuya daldım.

Rüya görmüyordum. Asla. Kazadan beri zihnim sanki boş bir tuval olmuştu.

Mırıltılar durunca nöbetçi konuşmaya başladı. Gözlerim bir anda açıldı. Karşımdaki, pencere görevi gören küçük açıklığa baktım. Hâlâ geceydi ve vızıldayan arabaların eksikliğine bakılacak olursa başka bir aracın buraya gelmeyeceği kadar geç bir saatti.

Fakat siyah bir araba yavaşça otoparka giriyordu. Çok sessizdi, dış dünyanın seslerine bu kadar alışmamış olsaydım geldiğini duymazdım.

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etrafına sardım ve kabanımın kapüşonunu kafama çektim. Şimdi sadece bir gözüm görünüyordu.

Araba tam karşımdaki boşluğa park etmediği sürece güvendeydim. Girişe yakın sayısız park yerini tercih etmesi daha mantıklı olurdu.

Ses daha yakına geldiğinde bir anlığına arabayı görebildim. Bir Hyundai'ydi. Arabanın ve duvarın arasındaki dar alana büzüşürken küçük yapım için kutsal olan her şeye minnetimi sundum. Görünmezlik planıma çok yardımcı oluyordu.

Maalesef bunu yaparak görüşümü kapatmıştım. Uzun saniyeler boyunca hiç ses gelmedi. Kapıların açılışı ya da kilidin sesi yoktu.

Çömelerek arabanın altından baktım ve tam Hyundai'nin önünde duran bir çift erkek ayağı gördüm. Çıkarabileceğim herhangi bir sesi bastırmak için eldivenli elimle ağzımı kapattım.

Her neye dokunduysam, ondan gelen çürük kokusu yüzünden kusacakmış gibi hissediyordum.

Ayaklarını izlemeye devam ederken ağzımdan nefes alıp verdim. Ayakkabıları kahverengiydi, sanki bir şeyi bekliyormuş gibi hareketsizdi.

Git buradan. Git!

Gerçek olmasını beklermiş gibi mantrayı kafamda tekrarlayıp duruyordum.

Eskiden annem, bir şeye yeterince çok inanırsam gerçekleşeceğini söylerdi.

Büyülü bir şekilde, kahverengi ayakkabılar uzaklaşıyordu. Rahatça soluklanmak üzereyken güçlü bir elin, beni kapüşonumdan tutup arabanın arkasından çekmesiyle nefesim kesildi.

Gücü o kadar fazlaydı ki bir süreliğine havada asılı kaldım. Ta ki iri yarı, korkutucu yüz hatları olan Rus aksanlı bir adam, "Onu buldum, Patron," diyene kadar.

4
Winter

Onu buldum, Patron.

O kelimelerin ne anlama geldiğini düşünmek için beklemedim. Yaşamımdaki ilk ve en önemli rolüm hayatta kalmaktı. Kendim için yaşamıyordum. Kızım için yaşıyordum. Onun sahip olamadığı hayat için yaşıyordum.

Beni yakalayan adam hantaldı, dağ gibiydi. Yüzü, sanki doğuştan kaşları çatıkmış gibi sert ve acımasızdı. Saçları kısa, platin rengiydi. Gözleri buz kadar soğuktu, amansızdı.

Adam beni yere indirdiğinde kapüşonumdaki tutuşundan kurtulmak için kıpırdandım. Döndüm, eğilip büküldüm, elini tutup üzerimden çekmeye çalıştım fakat bir kediyle kavga eden fare gibiydim.

Beni yanında çekiştirirken tamamen ilgisiz görünüyor, verdiğim mücadele onu hiç caydırmıyordu. Ayağına bastım ancak beni götürmeye devam ederken sadece kapüşonumu daha sıkı kavradı. Ayaklarımı yerde sürürken bir ayakkabımı kaybettim.

"Yardım edin!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. "Yardım-" Adam kaya gibi eliyle ağzımı kapatarak çıkarabileceğim tüm sesleri kesti.

Benim çürümüş eldivenlerimin pis kokusunun aksine, onun eli deri ve metal kokuyordu. Bir şekilde koku katlanılabilirdi, yine de sığmadığım küçük bir alana tıkılmışım gibi boğucuydu.

Bu olasılıkla uzuvlarım titredi, zihnimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım fakat çoktan büyümüş, genişlemişti. Cisimleşip gerçekleşmek istercesine etimi kemiğimi yarıyordu.

Kapalı bir yerdeydim; çok karanlıktı, o kadar *karanlıktı* ki kendi ellerimi bile göremiyordum. İdrarımın kokusu burnumu doldurdu. Nefesimin sesi, en korkunç kâbuslarımdaki kırmızı gözlü canavarınkine benziyordu.

Kapana kısılmıştım.

Dışarı çıkamıyordum.

"Çıkar beni buradan…" diye fısıldadım boğuk bir çaresizlikle. "Lütfen çıkar beni…"

"Küçük canavar nerede?"

Hayır!

Beni tutan, beni öldürecek olan eli tırmıkladım. Onlara izin vermeyecektim.

Yaşamak *zorundaydım.*

Daha ne olduğunu anlayamadan siyah arabanın arkasına tıkılmıştım. Geçmişteki o âna, o kadar takılıp kalmıştım ki beni sürüklediği mesafeye dikkat edememiştim. Hantal Sarışın beni bıraktı ve kapıyı çarparak kapattı.

Parmaklarım titriyordu. O karanlık, dar alandan kalan görüntüler, hâlâ kafasını kaldırmak üzere olan bir şeytan gibi tenimin altında titreşiyordu.

Şimdi olmazdı.

Şimdi vücudumu tetikte tutmalıydım ki hayatta kalabileyim.

Hayatta kalmak her şeyden önce geliyordu. Acıdan, zihinsel hapishanelerden önce.

Her şeyden önce.

Hantal Sarışın, sürücü koltuğuna oturup beni, tanrı bilir nereye götürmeden önce kapıyı açmaya yeltendim.

Fakat arabaya binmedi.

Bunun yerine, arkası bana dönük bir şekilde arabanın önünde dikiliyordu. Bir başka adam da ona katıldı, yana döndüğünde profilinin ufak bir kısmını gördüm. Cüsse olarak Hantal Sarışın'dan daha küçüktü, ayrıca ondan daha genç duruyordu. Fiziği de daha ince görünüyordu ve takım elbisesinin ceketi, iri adamınki gibi omuzlarına yapışmıyordu. Düşük bir topuz yapılmış uzun kahverengi saçları, daha önce gördüğüme emin olduğum yamuk bir burnu vardı. Ama nerede görmüştüm?

Yamuk Burun ve Hantal Sarışın'ın ikisi de bana arkalarını dönünce bir anlık tereddüttüm kayboldu.

Kapının koluna asıldım ama açılmadı. "Kahretsin."

Çoraplı ayağımı kapıya dayayarak üst üste ittirip geri çektim; ta ki yanaklarım ısınana dek. Camı indirmek için düğmeye bastım ama o da kilitliydi.

"İşe yaramaz. Boşuna uğraşma."

Bir anda irkildim. Adrenalinle uyarılmışken arka koltukta benimle birlikte birinin daha olduğunu görmemiştim.

Hâlâ kapının kolunu tutarken yavaşça başımı döndürdüm. Az önce duyduğum şeyin hayal gücümün bir oyunu olmasını umuyordum.

Onu o kadar çok düşünmüştüm ki halüsinasyon görmeye başlamıştım.

Hayır, kesinlikle halüsinasyon değildi.

Bugün gördüğüm, yoğun gri gözlere çekilirken dudaklarım aralandı. Gece onlara büyü yapmış gibi daha koyu, daha gölgelilerdi.

Göz temasını kurduğum gibi kestim çünkü bakmaya devam edersem tenim kaynayacak, başım dönecek ve boş mideme rağmen kusacaktım.

Kapıdaki ayağımı kullanarak tüm gücümle kolu itip çektim. Başta hantal adamın polisle birlikte çalıştığını ve Richard'ı öldürdüğüm için beni tutukladığını düşünmüştüm ama bu Rus yabancının polis olmasının imkânı yoktu.

Polis gibi görünmüyordu.

Belki de gerçekten casustu. Bu durum tuhaf biçimde, bir istihbarat ajanıyla çalışmaya zorlanan, o ezik kişi –ben– hakkında çekilen casus filmlerine benziyordu.

Tüm o kapıyı itme işi sonuç vermeyince dirseğimi cama geçirdim. Keskin bir acı tüm koluma yayılsa da bu yerden çıkana kadar durmayacaktım.

Burası lanet olası kapalı bir kutu gibi hissettirmeye başlıyordu. *Dışarı* çıkmam lazımdı.

Tam camı yumruklamak üzereydim ki adamın sesi havayı doldurdu. "Cam kurşungeçirmez. Sadece kendini incitirsin."

Kolum yanımda zayıfça duruyordu. Acıyı yeniden hissetmeye razı olabilirdim ama sonuç vermeyeceği için tekrar yapmayacaktım.

"Bitti mi?" Aynı kraliyet ailesine yakışır, sakin ve neredeyse huzurlu ses tonuyla sordu. Sesi kadife gibi yumuşaktı, bir yandan da kalın ve erkeksiydi.

Ona bakmadım, bunun yerine ön koltuğa doğru atıldım. Kapıyı açabilsem ya da camdan dışarı çıkabilsem, koşardım ve-

Güçlü eller kalçamdan kavrayarak zahmetsiz bir kolaylıkla beni geri çekti. Şimdi ona o kadar yakındım ki uyluğu benimkine değiyordu.

Beni yanına çektiğinde bırakmasını bekledim ama yapmadı. Aksine kalçalarımdaki tutuşu sıkılaştı, giydiğim birkaç kat kıyafete rağmen ellerindeki kontrolcü sıcaklığı hissedebiliyordum.

Bu kadar yakından onu koklayabiliyordum, daha doğrusu her nefes aldığımda kokusunu almaya zorlanıyordum. Deri ve odun karışımı gibiydi. Güç ve gizem...

Ses tonu alçalıp, kulağıma doğru konuşurken söyledikleri kemiklerime işledi. "Boşuna benimle savaşma çünkü sadece kendine zarar verirsin. Benim seviyemde değilsin, bu yüzden başıma bela açma yoksa seni kurtlara atmaktan çekinmem. Sana elimi uzatıyorum; minnettar ol, ve lanet olası tek bir soru sormadan elimi tut."

Konuştuğu süre boyunca dudaklarım kupkuruydu. Açık tehditler savursa da sesi bir yargıcın önünde dava sunan avukat misali sakindi.

Farklı bir konuşma şekli vardı. Sözcükleri kasıtlıydı, mutlaktı; aşırı agresif olmadan emredici bir keskinlik taşıyordu.

"Benden ne istiyorsun?" Zayıf sesim yüzünden kendimi tekmelemek istedim. Kulağa neredeyse korkmuş gibi geliyordu. Gibi mi? Kulağa *kesinlikle* korkmuş geliyordu çünkü sikeyim, öyleydim. Korkuyordum. Bu adamla bugün tanışmıştım ve birkaç saat içinde hayatım tepetaklak olmuştu.

Şimdiye dek tek amacım yaşamaktı. Şu anda o bile imkânsız görünüyordu.

"Sana bir teklifim var, Winter."

İsmimi nereden biliyorsun? Bunu sormak istesem de işe yaramazdı. Bilmesi gereken her şeyi bilen bir adama benziyordu.

"Ne teklifi?"

Fısıldarken dudakları kulağıma sürtündü. "Karım ol."

5
Winter

Annem, eskiden şöyle derdi; bir insanı savunmasız bırakmanın en iyi yolu, ona hiç beklemediği bir şeyi söylemektir.

Rus yabancının ne söyleyeceğini sanmıştım bilmiyordum ama 'karım ol' demesini kesinlikle beklemiyordum.

Geçirdiğim şoku üzerimden atamadan birkaç saniye boş boş baktım. O, sakin ve soğukkanlıydı. Hareketsizdi.

Onunla bu öğlen, ilk karşılaştığım andan beri meşe gibi sağlam, heykel gibi sabitti. Neden önceden gülümsemesini istediğimi ve bunu neden kesik nefesler alarak beklediğimi şimdi anlamıştım. Çünkü bu onu, biraz da olsa insanlaştırabilirdi. Robotik yüz hatlarında çaresizce insani özellikler arıyordum.

Ama şimdi? Sahip olduğu görüntü bir çeşit güç gibiydi. Bir akım. Şerit değiştirmeden önce yolundaki her şeyi silip süpürmek üzere olan bir diktatördü.

Karım ol.

Bunu sakince söylemiş olsa da sözleri, kafamda 4 Temmuz havai fişekleri gibi patlıyordu. O kadar gürültülüydüler ki kendi düşüncelerimi bir hiçlik ağında boğuyorlardı. Ulaşılmaz bir yerde, her düşündüğümde beni ürperten o küçük kutuda hapsolmuşlardı.

Bu gülünç teklife verilecek en uygun tepki gülmekti. Fakat bunun için espri anlayışım yoktu. Önünde biri aniden kahkahalarla gülmeye başlasa, bunu iyi karşılayacağından şüpheliydim.

Çok ciddiydi ve bu, yüz hatlarına, hareketlerine hatta hayatında bir kere bile gülmemiş gibi konuşma şekline kazınmıştı.

Sanki gülmek, ona göre küçük düşürücü bir eylemdi.

O ve dışarıdaki adamlar normal değillerdi. Bunu aslında kim olduklarını öğrenmeye gerek duymadan görebiliyordum. Tadı havadan alınabiliyordu. Çerçeveye girdiklerinde hava aniden değişmişti.

Tehlikeli insanlarla güç kullanarak değil, temkinli olarak baş edilirdi çünkü ilk seçenek sadece canımı yakardı.

"Karın mı olayım?" diye tekrar ettim. Sesim alçaktı ama hissettiğim kuşkuyu yansıtıyordu.

Rus yabancı kalçamı bırakınca aramıza olabildiğince mesafe koyarak arabanın diğer tarafına kaydım.

Dokunuşunun eksikliği, buz fırtınasının ortasında sıcaklığı kaybetmek gibiydi. Fakat ben,

onun tarafından ölümüne yakılmaktansa donmayı tercih ederdim.

"Evet." Parmaklarını kucağında birleştirdi. Uzun ve manikürlülerdi. Kendimi sol elindeki alyansa bakmaktan alamıyordum.

"Sen zaten evlisin."

Başından beri orada olduğunu unutmuşçasına bakışları yüzüğe kaydı. Bir dakikasını ayırıp yüzüğü incelerken kalın, siyah kirpikleri gözlerini çerçeveliyordu. İfadesi garipti. Biri eşi hakkında düşündüğünde genelde ya sevgiyle yumuşar ya da üzüntü ve kederle suratı düşerdi.

O hiçbirini yapmıyordu.

Yüzüğü ve onu parmağına takan kişiyi boğazlamak istediğini gösteren bir hareketle dudakları inceldi.

Tepkisini daha fazla inceleyemeden dikkatini tekrar bana verdi. Gözlerinde gördüğüm duygular, hiç var olmamış gibi silinip gitmişti. "Karımmış gibi davranacaksın."

"Mış gibi mi?" Neden bu soruları sorup onu eğlendirdiğimi bilmiyordum ama durum o kadar gerçeküstüydü ki şu Noel hikâyelerinden birinin içine atılmışım gibi hissetiriyordu.

"Karım birkaç hafta önce öldü ve artık onun görevlerini yerine getirebilecek kimse yok. Bu yüzden sen onun yerini alacaksın."

Ona farklı bir açıdan baktım. Düz, öz güvenli duruşuna, koyu renk kıyafet seçimlerine, siyah saçına, sık sakallarına ve elmacık kemiklerinin gölgelerine baktım. Son olarak New York'un kasvetli havasından koparılmış gibi görünen gri gözlerindeki donukluğa baktım.

Yansıttığı bu negatif enerjiden dolayı mı etrafında rahatsız hissediyordum? Şimdi bu enerjinin arkasındaki sebebin, karısının yakın zamandaki ölümü olduğunu öğrenince nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Yine de huzursuzluk, kalbimdeki oksijen akışını durduran, tıkanmış bir damar gibi tenimin altında geziniyordu.

Elleri her ne kadar kucağında duruyor olsa da sanki beni zorlayarak delip geçiyor, ruhuma yapışmış gibi hissettiriyorlardı.

Bu... tehlikeliydi. Korkutucuydu.

Sokaklara düşmüş olabilirdim ama içgüdülerim yerindeydi, en azından tehlikeyi tanıyabiliyordum.

Bu adam tehlikenin tanımıydı.

İyi görünüşü, güçlü fiziği ve çabasız öz güveni beni kandırmıyordu. Dahası, bunları onun imha araçları olarak görüyordum.

"Karın için üzüldüm," dedim olabildiğince sakin bir şekilde. "Ama sana yardım edemem."

"Samimiyetsiz sözlerine ihtiyacım yok. Sadece sana denileni yap."

"Az önce ne dediğimi duymadın mı? Senin karın olamam."

"Evet, olabilirsin hatta bu role uyabilecek tek kişi sensin."

"Tek kişi mi? Sen beni *gördün* mü?"

Bakışları yüzümden gövdeme, oradan bir ayakkabısı eksik ayaklarıma inerken parmaklarını uyluğuna hafifçe vuruyordu. Beni görüp görmediğini sorarak dikkatini üzerime çeken bendim ancak şimdi bakışları altındayken, tıpkı ilk karşılaştığımız an olduğu gibi aşağılık hissi üzerime çökmüştü.

Bir canavar görüyor olmalıydı, kokuşmuş bir canavar. Yaşam tarzım hakkında nadiren bilinçli hissederdim, şu an o nadir anlardan bir tanesiydi. Bu tatsız his, nefesimi çalan bir sertlikte bana çarptı.

Kıpırdanmaya başladım ama kendimi hemen durdurdum.

"Seni görüyorum." Neredeyse kelimelerinin arkasında

farklı bir anlam varmış gibi yavaşça konuşuyordu. Uyluğuna vuran parmakları durdu. "Oldukça net."

"O zaman...benim herhangi birinin karısı olmaya uygun olmadığımı görüyorsundur."

Kabanının cebine uzanınca silahını çıkarmasını ve vaktini harcadığım için beni suratımdan vurmasını bekledim. Aksine, siyah deri bir cüzdanın içerisinden bir fotoğraf çıkardı.

Fotoğraftaki kadına bakarken geçirdiğim şokla nefesim kesildi. Fotoğrafta yalnızdı, üstünde gelinliği vardı. Koyu kahverengi saçı, narin boynunu açığa çıkaran zarif bir topuz yapılmıştı. Elbisenin yakası omuzlarından düşerek onların kıvrımını ve köprücük kemiklerini vurguluyordu.

Burnu küçüktü, yüzünün hatları yumuşaklığını korurken belirgindi. Açık renk teninde narin güzelliğini ortaya çıkaran hafif bir makyaj vardı. Dolgun dudakları ten rengine yakın bir tona boyanmıştı, göz farı da benzer renkteydi.

Gözleri yoğun bir turkuaz mavisiydi, sanki direkt ruhuma bakıp karşılık bekliyordu.

Dudaklarındaki gülümseme küçüktü. Sanki hiç gülmek istemiyordu ya da gizemli gülüşünün arkasında gizli bir amaç var gibiydi.

Fakat ellerimin titreme sebebi onun güzelliği ve zarifliği değildi.

Onun *tamamıydı.*

Kadın, benim koyu saçlı, temiz ve bakımlı hâlimdi. Onun kadar temiz olduğum son seferi zar zor hatırlıyordum. Ancak birkaç hafta önce hastane aynasındaki yansımamı gayet net hatırlıyordum. Kesinlikle bu kadın gibi görünüyordum, onun sarışın hâliydim.

"Bu yüzden karım sen olmalısın."

Yabancının sesiyle irkildim. Karısının resminde kaybolmuşken başından beri orada olduğunu unutmuştum.

"Ama nasıl?"

"Nasıl mı?" diye tekrar etti, kaşlarını hafifçe çatarak.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Ben tek çocuktum, yani o..." Kadına bir bakış daha attım. "İkizim ya da kardeşim olamaz."

"Aranızda kan bağı yok."

"O zaman... bu benzerliği nasıl açıklıyorsun?" *Korkunç bir benzerlikti*. Hep çok nadir olduğunu düşündüğüm göz rengime bile sahipti.

"Görsel ikizlere inanır mısın, Winter?"

"Görsel ikiz mi?" Dudak büktüm. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Dalga geçecek birine mi benziyorum?" Sesindeki otoriter tonla kendimi kapalı kapıya yapışık hâlde buldum. Gerçekten korkutucu biriydi.

"H-hayır."

"Doğru."

"Onun ve benim görsel ikiz olduğumuzu mu söylüyorsun? Bu nasıl mümkün olur?"

"Bu durum düşündüğünden daha yaygın."

"Hâlâ... inanamıyorum."

"Senin inanıp inanmaman önemli değil. Bu zaten oluyor."

"Zaten oluyor mu?"

"Evet. Karım olacaksın."

"Hayır. Bunu kabul etmedim."

"Kabul etmedin." Sözlerim sanki tuhafmış gibi dalgınca

tekrar etti. "Bu seçeneğe sahip olduğuna inanıyor musun? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Kolu yan tarafıma batana dek kapıya iyice yaslandım. "Ben özgür bir insanım."

"Özgür mü? Özgürlüğü nasıl tanımlarsın? Otoparklarda uyuyup yemek için dilenmek mi?"

"Yaşama şeklim seni hiç ilgilendirmez."

"Bana bir daha karşılık verme yoksa tepkim hiç hoşuna gitmeyecek." Tehdidini savururken çok sakin görünüyordu ama bu, sözlerinin etkisini azaltmıyordu. Keşke döşemeyle ya da kapıyla bütünleşebilseydim, seçici değildim.

Sözlerinin hedefi bulduğundan emin olmak için bana uzunca bakarak devam etti, "Başını sokacağın bir evin, uyuyacak sıcak bir yatağın ve gün boyu sıcak yemeğin olacak."

Çizdiği manzara cezbediciydi ama *o,* değildi. O kadar korkutucuydu ki yanında oturmak bile bana endişe veriyordu. Onun etrafında savaş veya kaç modunda olmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Aslında, kaç modunu seçmem gerekiyordu çünkü savaş modu beni kesin öldürtürdü.

Listelediği şeyleri istesem de bedeli –onunla olmak– ödeyebileceğim türden değildi.

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Hâlâ ikna olmadıysan tamam."

Aniden ona doğru dönerek boş bakışlarıyla karşılaştım. "Gitmeme izin mi veriyorsun?"

"Eğer istiyorsan."

Gözlerimi kıstım "Gerçekten mi?"

"Evet; ama birkaç blok ötede hazırda bekleyen polisler var. Bu arabadan çıktığın anda Richard Green cinayetinden tutuklanacaksın."

Nefesimi verdim. Nasıl... Bunu nasıl biliyordu?

"Polisin ismini ve fotoğrafını ifşa etmesini engelledim ama sen sokaklarda yaşamayı tercih ediyorsan hapishancde olmayı da takmazsın. Gerçekten bana teşekkür etmelisin. Orada en azından yemek veriyorlar."

Arabanın üstüme doğru geldiğini hissediyordum, koltukları beni boğmak için ahtapot dokunaçlarına dönüşüyordu.

Cinayetten polislere hatta benden asla bahsetmeyişlerine kadar her şeyi planlamıştı. Kartlarını teker teker, sistemli ve psikopatça oynuyordu. Baştan beri bana seçenek vermeye hiç niyetlenmemişti. Buraya beni karısı yapma amacıyla gelmişti. Bu kaderden kaçmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Neden..." Gözyaşlarımla beraber boğazımdaki yumruyu yuttum. "Neden beni en başından tehdit etmek yerine, bana bir seçeneğim olduğuna dair umut verdin?"

"Niyetim sana umut vermek değildi. Beni reddedemezdin, Winter. Sen hiç kimsesin. Kimsenin dönüp ikinci kez bakmadan üstüne bastığı bir haşeratsın. Gelecekte kimsenin hatırlamayacağı isimsiz, unutulabilir bir yüz. Sana bu teklifi yaptığım için minnettar ol. Teşekkür et ve akışına bırak."

Elimi kaldırıp yüzüne sert bir tokat attım. Acısı elimden başlayıp koluma doğru yayıldı.

Sözleriyle içime dolan tuhaf öfkeyi dışarı atmam gerekiyordu. Beynimin bulduğu tek çözüm buydu.

Hayatıma mal olabileceğini fark ettiğim türden bir çözümdü.

Yabancının gözleri kararırken sakallı çenesindeki bir kas seğirdi.

Bana geri vurmasını, yumruk atmasını bekliyordum. Kendimi darbeye hazırlayarak titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım.

Fakat eli enseme dolandı ve beni öne çekti. Böylece yüzüm onunkinden yalnızca birkaç santim uzakta duruyordu. "Bana dokunmaya cüret eden son kişi şu an yerin yedi kat altında gömülü."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Sadece sözleri bile beni boğarak mezarımı kazıyordu. Bana vurmasını tercih ederdim.

"Bunu yaptığın ilk ve son seferdi. Tekrarlarsan bir mezarda gömülü olmaktan çok daha kötü bir kaderle karşılaşırsın."

Beni iterek bıraktığında kapıya doğru sendeledim. Kalbim o kadar sesli atıyordu ki vızıltısını kulaklarımda duyuyordum.

"Benimle ne yapacaksın?" Sesim alçaktı, korku doluydu.

"Ne istersem."

Dişlerim soğuk havadan çok başka bir sebeple takırdadı. Yine de bu soruyu sormak için duyduğum vahşi ihtiyaca karşı koyamıyordum. "Canımı acıtacak mısın?"

Gözleri solup boş bakarken dikkati benim üzerimdeydi. "Değişir."

"Neye göre?"

"Emirleri takip etmekte iyi olup olmadığına göre."

Yutkunurken ona baktım. İyi değildim, gerçekten değildim. Ama olmam gerekiyordu, çünkü bu adama beni incitmesi için bir sebep vermek istemiyordum.

Bir sebebe ihtiyacı olduğu da yoktu.

"Evime gelmeden önce temizleneceksin." Bana attığı

küçümseyici bakışlarla, gerçekten haşerat olduğumu düşündüğünü belli ediyordu.

"O ne zaman olacak?"

"Şimdi."

"Ş-şimdi mi?"

"Bir itirazın mı var?"

Kafamı bir kere salladım. Larry'i tekrar görmek istiyordum ama bu, büyük ihtimalle onu tehlikeye atardı, o yüzden yapmamaya karar verdim. Başka biri olduğumda onu gelip görme şansım olacaktı.

Bu farkındalık beni beklediğimden daha derinden vurdu.

Bir başkası olarak yaşayacaktım.

Artık Winter Cavanaugh olmayacaktım.

Rus adam tekrar konuştuğunda sözleri düşüncelerimi pekiştirdi, "Bundan böyle Lia Volkov'sun. Adrian Volkov'un karısı."

6

Adrian

İkinci şanslara asla inanmazdım.

Birinin değişeceğine güvenmek, olayların yüzde doksan dokuzunda tozpembe düşünmekti. Zaman ve enerji israfıydı.

Yine de hep sinir bozucu yüzde birlik ihtimal vardı. Bir aykırılık.

İnsan davranışında bir sapma.

Bu ânı öngörmenin ya da yakalamanın imkânsız olması, onu bu kadar özel yapan, arzulanır yapan şeydi.

İşlenmeyi bekleyen bir günahtı.

Doğal yaşam alanından çok uzakta solsun diye koparılmak üzere olan el değmemiş bir güldü.

Hatta o yüzde bire bile güvenilemezdi. İnsanlar kendi iradelerini değiştirmezdi. Buna dış güçler, şartlar ve trajediler tarafından zorlanırlardı.

Bir bakıma, aslında ikinci şans diye bir şey yoktu. Bu, duygusal açıdan hassas insanların vicdanını rahatlatmak

için ara sıra anlatılan bir efsaneydi ki böylece depresyona girmek yerine, gelecek günlere umutla bakabilsinler.

Öyle ya da böyle, ikinci şansın var olmadığını fark eder ve sonunda onları mahvedecek olan daha derin bir depresyona sürüklenirlerdi.

Efsanelere inanmazdım. Ben gerçek olanların adamıydım. Gerçekleri kendi işime geldiği gibi değiştirip belli bir sonuca varmak için kullanabilirdim ama asla illüzyonların peşine düşmezdim.

Yine de bir istisna vardı.

Peşine düşeceğim bir illüzyon.

Arabanın arka koltuğunda benimle birlikte oturan kadın, efsanenin ta kendisiydi.

Bir görsel ikiz.

"Görsel ikizlere inanır mısın?" Bir gün kahvaltıya oturduğumuzda Lia böyle sormuştu.

Tek kaşımı kaldırdım. "Görsel ikizler mi?"

"Bana öyle bakma. Gerçekler! Herkesin tam olarak kendisine benzeyen kırk insanı daha olduğu söylenir. Hepsi bütün uzaya, zamana dağılmış hâldeler o yüzden kendi görsel ikizini aynı yer ve zamanda bulmak çok nadirdir."

"Ne tatlı."

Lia, gözlerini kıstı. "Bana inanmıyorsun."

"Sadece 'ne tatlı' dedim."

"Alay ediyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet, ediyorsun, Adrian."

"Hmm. Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Konu bu değil."

"Ne o zaman?"

"Görsel ikizimi şu an dünyanın herhangi bir yerinde hayal et." Bana hafifçe gülümsedi. "Onu görseydin, bizi ayırt edemezdin."

"Bu mümkün değil."

"Mümkün. Umarım senin başına gelir."

"Onunla tanışmaya niyeti olan sensin. Neden bunu kendin için dilemiyorsun?"

"Hayır, Adrian! Görsel ikizlerimizle tanışamayız. Diğerini ilk gören ölür," dedi son kelimeleri ürkütücü tonda fısıldayarak.

Diğerini ilk gören ölecekti.

Tam da bu olmuştu. Lia bu evsiz şeyi görmüş, hiç var olmamış gibi silinip gitmişti.

Bir şeye inanmadığında ve bu gerçekleştiğinde, onu suçlamayı seçerdin çünkü öylece inanmaya başlayamazdın.

O şey, bu kadındı.

O, Lia'yı benden alan kadındı ve hayatını hiç bedel ödemeden bu pis sokaklarda harcayabileceğini düşünmüştü.

Kıdemli korumam Kolya, arabayı kalabalık caddelerde sürerken kadın camdan dışarı bakıyordu. Diğer yakın korumam Yan ise yolcu koltuğunda oturuyordu ve elini belindeki silaha yakın tutarken dikkatle yolu izliyordu. İkisi de sözlerinden çok eylemleriyle konuşan, güçlü, sadık ve sessiz adamlardı. Tam da benim tercih ettiğim gibilerdi.

Winter, kapı kolunu iki eliyle kavramıştı. Kolya'nın sürüşü yüzünden olamazdı çünkü gayet düzgün sürüyordu. New York'un gece manzarasından etkilendiği için de olamazdı çünkü gözleri bir yere odaklanmamıştı.

Sanki araba yolda hızlanırken kapıyı açıp dışarı atlamanın hayalini kuruyor gibiydi.

Biraz öngörülemez biriydi, bu yüzden atlama ihtimali vardı. Tenimde hâlâ tokadının sızısını hissedebiliyordum ve bir yanım bu hakaret için onu cezalandırmak istiyordu.

Zamanla her şey düzelecekti.

Yolun kalanı boyunca bana hiç bakmadı. Büyük ihtimalle önceki tehditlerimi gerçekleştirmemden korkuyordu. Bazen zeki olabiliyordu, kalan zamanda ise aptalca davranıyordu. Henüz kim olduğumu ya da ne yaptığımı bilmiyordu ama çoktan uğraşmaması gereken bir adam olduğumu anlamıştı. Bunun için de duvarlarını örmüş, etraflarına da dikenli tel çekmişti.

Anlamadığı şey şuydu ki ben istediğimi alana dek o duvarları yok edebilirdim ve edecektim.

Rezil ebeveynlerimden öğrendiğim bir şey varsa o da güçlü akan bir nehir olmaktı. Bu, yalnızca diğerlerinin karşıma geçmeden önce durup düşünmesi anlamına değil, arkadaşlar, düşmanlar ya da *o kadın* olsun, önümdeki her şeyi yıkıp geçebileceğim anlamına geliyordu.

Şehirdeki alışveriş merkezlerimizden birine geldik. Sahibi *Pakhan**'ın büyük yeğeni Rai tarafından yönetilen ve Bratva'nın yasal paravan şirketi olan V Corp'tu.

Ama buraya Rai'ın aracılığıyla gelmemiştim çünkü bunu kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Arabadan ilk Kolya ve Yan indi. Arkalarını bana dönerek arabanın yanında gözcülük yapıyorlardı. Winter, kirpiklerinin altından bana bakarken sessizce burada ne yaptığımızı sorguluyordu.

"Paltonu çıkar," dedim ona.

"Neden?"

*Rusça'da patron. Ayrıca Rus mafyasında en yüksek rütbedir.

"Karşılık vermeyi bırakıp sana söyleneni yap."

Açık mavi gözlerinde isyanın parıltısını, beni yine sorgulama ihtiyacını görebiliyordum. Onları ebediyen susturmak için konuşmasını bekledim ama gözlerini kırparak bu dürtüyü uzaklaştırdı ve önemsiz şeylerle uğraşmamaya karar verdi.

Düğmeleri çözüp fermuarı indirdikten sonra paltosunu çıkarıp kucağına koydu. O şeyi ellerinin altından çekip camdan dışarı attım. Kolya yakaladı ve paltoyla birlikte çöpe doğru yürüdü.

Sanki en sevdiği köpek yavrusunu öldürmüşüm gibi gözleri açılmış, bakışlarıyla olayı takip ediyordu. "Bunu neden yaptın?"

"Kokuyor ve seni bir dilenci gibi gösteriyordu."

"Ben *zaten* lanet bir dilenciyim," diye çıkıştı ama sonra hatasını anlayınca ağzını kapattı.

"Karşılık verme konusunda ne demiştim? Hapiste birkaç yıl mı istersin? Öyle mi?"

"H-hayır."

"Öyle istiyormuşsun gibi duruyor."

"Özür dilerim. Tamam mı?"

Benimle konuşma tonunu beğenmiyordum. Hiç de özür diliyormuş gibi değildi. Olsa olsa biraz alaycıydı. Bu kadın benim Lia'mdan çok farklıydı.

Şimdilik bunu kafaya takmamaya karar verdim ve baldırımda parmaklarımla hafifçe ritim tutarken onu inceledim. Kot pantolonu boldu. Giydiği çirkin, çizgili kazak da onu evden kaçmış bir ergen gibi gösteriyordu. Kıyafetleri paltosu gibi sidik ve kusmuk kokmuyordu.

Ama başka bir şey öyle kokuyordu.

"Eldivenlerini çıkar."

Bu defa, neden diye sormayıp ona söyleneni yaptı. Eldivenleri de camdan dışarı attım. Bakımsız tırnaklarının altı kirden simsiyahtı ve soğuktan kaynaklı birkaç yara parmaklarını lekeliyordu.

Sürücü koltuğunun yanındaki konsola uzanıp ıslak mendil aldım. Ellerini elime aldığımda vücudu kaskatı kesilmiş, ben ellerini temizlerken göz bebekleri genişlemişti. Elleri Lia'nınkiler kadar narin ve küçüktü. Neredeyse hasta sayılabilecek kadar da solgundu. Sadece kırmızı yaralar ve teninin altından görünen yeşil damarlar, cildine biraz renk veriyordu.

Cebime uzanıp karımın alyansını çıkardım ve parmağına taktım. Gözleri büyüdü, vücudu daha fazla kasılsa da neyse ki ağzını kapalı tuttu.

Şapkasını çıkarmasını istemek yerine bunu kendim yaptım. Yağlı ve sarı –daha doğrusu yarı sarı– saçları omuzlarına düşerken hareketsiz kaldı. Pis kürk parçasını diğer çöplere katılması için dışarı attıktan sonra ıslak mendili yüzünü temizlemek için kullandım.

Kendi yapmaya yeltendi fakat tek bakışımla elleri kucağına düştü. Mendille alnından, yanaklarının yumuşak hatlarından ve burnunun kemerinden geçtim. Çatlamış dudaklarına geldiğimde dudakları kısmen aralandı. Ne düşündüğünü anlamak için bakışlarıyla buluşmaya çalışsam da kucağında duran ellerine bakıyordu.

Başparmağım alt dudağında durakladığında, karanlık bir arzu beni ele geçirdi. Alt dudağını ağzıma alıp çatlamış yüzeyiyle ziyafet çekmek için ayartılıyordum.

Winter, düşüncelerimi hissetmiş gibi titredi ama bu, arzudan çok farklı bir sebepten kaynaklanıyordu.

Korku. Saf, güçlü bir korku.

Onu bıraktığımda kendini deri koltuğa geri itti.

Arabadan çıkarak gece havasını içime çektim. Daha sonra onun tarafına yürüyüp kapısını açtım. "Dışarı çık."

Dikkatlice çıktı ve titremeye başladığı an kollarını kendi etrafına sardı. Paltomu çıkarıp onun omuzlarına bıraktığımda, garip ifadesinden benim gibi birinin bunu yapmasını beklemediğini görebiliyordum.

Kolya, ceketini çıkarıp bana vermeyi teklif etti ama kafamı sallayarak reddettim. Üşümüyordum. Aksine bugün normalden daha sıcak hissediyordum.

"Beni takip et," dedim ve topallamaya başladı.

Sorunu incelemek için döndüğümde durdu, çoraplı ayağı diğerinin üzerinde duruyordu.

Kolumu beline doladım, dizlerinin arkasından tutup kaldırdım ve onu bir gelin gibi taşıdım. O kadar zayıf ve kemikliydi ki bu suç olmalıydı.

Parmakları gömleğimi kavrasa da kaskatı kesildi. "Kendi başıma yürüyebilirim."

"Bir ayakkabın eksik."

"İdare ederim."

"Ya da hareketsiz durabilirsin."

"Sen..." Boğazını temizledi. Bizi yakından takip eden Kolya ile Yan'ın duymasını istemiyormuş gibi fısıldadı. "Koktuğumu söyledin."

"Bırak da bunun için ben endişeleneyim."

Karşı çıkmak için ağzını açtı, hemen sonra fikrini değiştirerek geri kapattı.

Büyük mağazalardan birine girip asansöre bindiğimizde düğmeye bastım. Dördümüz onuncu kata çıkıyorduk. Alış-

veriş merkezi bu saatte kapalıydı. Müdürü benim isteğimle geç saate kadar kalmıştı.

Kapılar açılır açılmaz, müdür ve –Kolya'nın biz Winter'ı alıp gelmeden önce gizlilik anlaşması imzalattığı– en güvenilir üç çalışanı tarafından karşılandık. Bizi karşılayan müdür ellilerindeydi. Yüzündeki gülümseme sanki çizilmiş gibiydi.

Winter, bu hareketi kaçırdı çünkü önümüzdeki manzara karşısında tamamen transa girmişti. Güçlü beyaz ışığın altında asılmış özel tasarım kıyafetler, lüks oturma alanları ve kaliteli dekorlar vardı.

Sanki burayı bir tehdit olarak görüyormuş gibi tırnaklarını gömleğime batırıyordu. Aslında beni de aynı şekilde görüyordu, o yüzden bu yaptığı pek de anlamlı değildi.

Onu ayaklarının üstüne bıraktığımda dik durmadan önce yalpaladı. Kocaman bakışlarıyla etrafındaki görkemi süzerken gözle görülür şekilde sindi. Bir dakikayı böyle geçirdikten sonra müdüre bakıp gülümsemesini bir baş selamıyla kabul etti.

"Onu yeni gibi istiyorum," dedim.

Sözlerime karşı Winter'ın burnu kırışırken beklediğimin aksine karşı çıkmadı.

"Tabii, efendim," dedi müdür. Tekrar Winter'a gülümsedi. "Beni takip edin lütfen."

Winter, kafasını kaldırdı ve söyleneni yaptı.

Tek ayakkabısıyla topallayıp köşeyi dönene dek bakışlarım onu takip etti, gözden kaybolduğu noktaya birkaç saniye fazladan baktım.

Birinin boğazını temizlemesi beni bu andan çıkardı.

"Burada mı kalacaksınız, efendim?" Kolya, Rusça sordu. "Yan ya da ben, onu geri getirebiliriz."

"Gerek yok."

Kırmızı deri koltuğa oturup telefonumu çıkardım. Kolya ve Yan ellerini önlerinde birleştirmiş, iki yanımda duruyorlardı. Özellikle Yan kararımdan hoşnut değildi. Kolya'nın kayıtsız ifadesine rakip olan çatılmış yüzü, bütün yol boyunca değişmemişti.

"Rahatlayın, olur mu?" dedim Rusça.

Duruşlarını genişletseler de pozisyonlarını değiştirmediler. En yakın iki korumam olabilirlerdi ama gece ile gündüz kadar farklılardı. Benimle yaşıt olan Kolya, daha diplomatik olandı. Konuşmacı, yatıştırıcı yöntemleri olan ve o yöntemlerin işe yaramaması ihtimaline karşı yanında bomba taşıyor olabilecek kişi oydu.

Yan, daha genç, daha pervasızdı, daha az düşünürdü ve genel olarak kas gücü insanıydı. Aynı anda birinin boynunu kırmak ve başka birinin de kolunu koparmak için daima hazırdı. Karakteri, uzun tuttuğu saçından belli oluyordu. Diğer adamlarımın hepsi bunun için ona kök söktürse de Yan onlara hiç aldırmıyordu çünkü fevriydi, uğraşması gereken başka mevzular vardı.

Küçüklüğümden beri benimleydiler. Fakat Yan'ı resmen Kolya ve ben büyütmüştük. Babam tarafından benim yakın çevrem olmak için yetiştirilmişlerdi. Aslında onları beni gözetlemeleri için getirmişti ama o zamandan beri işler değişmişti.

Telefonunu alırken Kolya'nın kasları gerildi. Fiziği ve kişiliği yüzünden Yan ona sürekli dağ derdi. Daha genç olan korumam ince yapılıydı, bu da onu daha hızlı yapıyordu. Yine de ne kadar egzersiz yaparsa yapsın, Kolya kadar iri olamayacağı için kıskançlık duyuyordu.

Yönetimde ikinci adamım telefonunu cebine attı. "Igor size ulaşmaya çalışıyordu, efendim."

"Dikkate alma."

"Mikhail de."

"Onlara aldırma. *Pakhan* olmadığı sürece kimseye hesap vermem."

Ben e-postalarımı gözden geçirirken ters bir şekilde kafasını salladı. Düzenli aralıklarla telefon numaramı değiştirirdim, yine yakın zamanda değiştirmiştim. Bu yüzden birliğimizin seçkin sınıfı şahsım adına Kolya'yı rahatsız ediyordu.

Bratva'daki statüm diğer liderleri görmezden gelmeme yetecek kadar yüksekti. Tuğgenerallerin dört başı vardı, Igor ve Mikhail onlardan ikisiydi. Ben bir *Obshchak*'tım* yani tek hesap vereceğim kişi Pakhan'ın kendisiydi.

Benimle aynı mertebede olan diğer tek üye, *Sovietnik*** olan Vladimir'di. O, o kadar talepkâr değildi. On beş yaşında Nikolai tarafından işe alındığımızdan beri yirmi yıldır Bratva'da beraber çalışıyorduk.

Daha doğrusu, Vladimir işe alınmıştı. Ben bu dünyanın içine doğmuştum. Babam, Bratva'da bir çeşit asilzade olsa da bulunduğum yere gelebilmek için çok çalışmam gerekmişti. Babamın statüsünü bile geçmiştim. Yükselmeye devam ediyordum.

Diğerleri bunu ailemin onuru için yaptığımı düşünse de benim asıl isteğim, babamın yaptığı her şeyi bastırmaktı. Onu bastırırsam kimse hakkında konuşmazdı.

---

*Rus mafyasında Güvenlik Grubu. Tüggeneralleri denetler ve kontrol altında tutar.

** Rus mafyasında Destek Grubu. Statüsü Güvenlik Grubu ile eşdeğerdir.

E-postalarımı okuma seansım telefon ekranımda beliren numara ile bölündü. Telefonum şifrelenmiş olsa da kimsenin ismini kaydetmiyordum. Çalındığı anda içindeki bilgileri sanal olarak yok edebilirdim.

Ailemin despot yönetiminin faydalarından biri de bana her zaman hazır olmayı öğretmeleriydi. Hiçbir şeye ya da kimseye asla güvenmezdim.

Ekrandaki numarayı tanıdığımda kafamı kaldırıp Kolya'ya baktım. "Ne zamandan beri Kirill'de numaram var?"

Kaşlarını çattı. "Hiçbir fikrim yok, efendim."

Diğer tuğgenerallere yaptığım gibi onu da görmezden gelmeyi düşündüm ama Kirill sohbet etmek için aramazdı.

"Volkov," diye cevapladım.

"Morozov." Benim soruya yer bırakmayan tonumu taklit etti.

"Ne istiyorsun, Kirill?" Rusça konuştum.

"Bratva toplantılarına gelmiyorsun. Her şey yolunda mı diye kontrol etmek için arayamaz mıyım?" diye sordu aynı dilde.

"Kapatıyorum."

"Yüce İsa. Biraz rahatla."

"Ölünce rahatlarım."

"Hiç sanmıyorum."

"Beni aramanın bir sebebi var mı, Kirill? Çünkü V Corp'un gelecek aylarda seçeceği en iyi yatırım yollarını bulmak için kullanabileceğim zamanımı harcadın."

"Bir sevkiyatın gelmesini bekliyorum, yani tek meşgul olan sen değilsin, it herif."

"Gümrükle ilgili yardım mı istiyorsun?"

"Onu hallettim. Arama sebebim o değil."

"Ne o zaman?"

"Dikkat etmen gereken istihbaratlar ve dedikodular var. Hangisinden başlasam?"

Kirill, iyi niyetinden öylece bir şeyler teklif edecek bir adam değildi. Kurnazdı, sadece iki katını alacağından eminse bunu yapardı. Şimdi ondan vereceği bilgiyi alırsam gelecekte bana isteklerde bulunmaktan çekinmeyecekti. Telefonu kapatıp onu görmezden gelebilirdim fakat onun, benim bile ulaşamayacağım önemli bilgileri edinme yöntemleri vardı.

Aramızdaki fark, benim stratejilerim sistemli olmasıydı. O ise stratejik olmasına rağmen daha düzensizdi. Bir şeylere tepki vermeden önce onların olmasını beklerdi ki bu da onu en büyük fırsatçı yapıyordu.

"İstihbarat," dedim.

Onun tarafından hışırtılar ve Rusça konuşmalar geliyordu. Onu adamlarıyla birlike soğukta, tenha bir depoda sevkiyatı beklerken hayal edebiliyordum. "Richard Green cinayeti araştırılıyor."

"Bu yeni bir şey değil. Polislerin burunlarını soktuklarını biliyorum."

"Polis araştırması değil. Vladimir'inki. Pakhan olayı araştırması için emir vermiş."

Sözleri etkisini gösterirken durakladım. Sergei'nin bana daha detaylı araştırmamı söylemesini beklerdim, Vladimir'e değil.

"Ne düşündüğünü biliyorum." Kirill devam etti. "Ben de aynı şeyi düşündüm. Bu tarz şeylere genelde sen bakarken neden Vladimir'e sormuş? Şanslısın ki hızlı düşünürüm, iki olası senaryo buldum. Duymak ister misin?"

"Dökül ve vaktimi harcamayı bırak."

"Sana nasıl ayak uydurduğum gerçek bir merak konusu. Neyse, senaryolara dönecek olursak; bir, Pakhan seni İtalyanlarla anlaşmamızı büyütmekten alıkoymak istemiyor. İki." Dramatik olması için durakladı. "Senden şüpheleniyor."

Sözlerinin altındaki anlam bana gayet açık şekilde ulaşırken parmaklarımla koltukta ritim tutuyordum. Eğer Sergei, benden şüpheleniyorsa herkes şüpheleniyordur. Bu yüzden Kirill'i sorgulamayı seçtim. "Neden benden şüphelensin ki?"

"Bilmiyorum ama kabaca tahmin etmeme izin ver." Sözleri kışkırtıcıydı. Yavaşça, çok yavaşça konuşuyordu. "Bakalım. Her seferinde uyuşturucuyla mücadele departmanını tehdit etmeden, sevkiyatlarımızı kolayca yapabilmek için hepimiz Richard'ın belediye başkanı olmasına güveniyorduk. Fakat bir anda öldü. Aniden İtalyanların adayı, belediye başkanı olma yolunda. Sergei olsaydım, İtalyanlarla samimi olan kişiden şüphelenirdim."

Mantıklıydı. En azından hiçbiri gerçek sebebi bulamamıştı.

"Yerinde olsam toplantılara daha çok katılırdım," diye devam etti Kirill. "Yokluğun yalnızca diğerlerinin arkandan konuşmasına zemin hazırlıyor."

"*Diğerleri* mi? Yani sen bu arkadan bıçaklamaya dâhil değil misin?"

"Kim olduğumu düşünüyorsun? Ben yediğim kaba pislemem. Tanrım."

"Kapatıyorum."

"Dedikoduları sormayacak mısın?"

"Dedikodularla ilgilenmiyorum."

"Karınla ilgili."

Devam etmeden önce parmaklarım bir anlığına ritim tutmayı bıraktı. Kirill'e azıcık ilgi göstersem kudurmuş köpek gibi üstüne atlardı.

Fırsatçı biriydi, hem de acımasız olanından.

"Hâlâ ilgilenmiyorum." Sesim kendime bile sıkkın geliyordu.

"Yine de dinle, evet ya da hayır diye cevap ver." Konuştukça arkasındaki Rusça sesler azalıyordu. "Mikhail'in bize dediğine göre karısı, Lia'yı gece tek başına Sergei'nin malikânesine girerken görmüş. Bazıları senin sırlarını Sergei'ye ya da Rai'a anlatarak sana ihanet ettiğini söylüyor. Bazıları da oradan biriyle gizli bir ilişkisi olduğunu söylüyor. Bunların doğruluk payı var mı?"

Çenem kasıldı. "Hayır."

"*Gerçekten* mi?" Sorusunu uzattı.

"Eğer öyle olsaydı bir saniye daha yaşamasına izin verir miydim?"

"Haklısın. Vermezdin." Telefonun diğer ucundan gelen gürültüler yüzünden durakladı. "Sevkiyatım geldi."

O, telefonu kapattıktan sonra tek duyduğum bip sesiydi.

Tutuşum sıkılaşıp eklemlerim beyaza dönerken telefonu kulağımdan çektim.

"Kolya. Yan. Lia hakkındaki tüm dedikoduları bulmanızı istiyorum. Mikhail'in karısı her ne söylüyorsa oradan başlayarak ilerleyin. Hiçbir şeyi gözden kaçırmayın."

"Tabii, efendim," dedi Kolya.

Yan'in onayını duymayınca ona bir bakış attım. "Bir sorunun mu var?"

Bakışıma karşılık verirken gözleri benimkilerle çatışıyordu. "Sizin yarattığınız sorundan başka mı, *efendim*?"

"Yan!" İtaatsiz hareketinden dolayı Kolya ona kötü bir bakış attı.

Kıdemli korumamı bir el hareketiyle azlettim. "Bırak devam etsin. Söyleyecek çok şeyin var gibi. Duyalım bakalım, Yan."

Bakışlarını yumuşatmadı bile. "Yaptığınız yanlış ve bunu biliyorsunuz, efendim. Bu saçmalığı durdurun."

Kolya, Yan'ın suratına yumruk attı. "Kapa çeneni."

Yumruk o kadar güçlüydü ki Yan çenesini tutarak geriye yalpaladı ve sinirli, aynı zamanda incinmiş ifadesiyle Kolya'ya baktı. Kolya'nın ona acı vermek için vurduğunu sanıyordu ama Yan, bazen tam bir aptal olabiliyordu. Anlamadığı şey şuydu ki daima diplomatik olan Kolya, zahmete girerek onu yumruklamıştı; böylece Yan'ın saygısızlığına olan tepkim azalacaktı.

Fakat Kolya'nın bu hareketi bile Yan'ı kurtaramazdı.

Ayağa kalktığımda yönetimdeki ikinci adamım yoluma çıkmaya çalıştı. "Bunu tekrar yapmayacak, efendim."

"İyi deneme, Kolya." Yan'a doğru yürüyüp Kolya'nın yanından geçerken koluna hafifçe vurdum. Sonra Yan'ın omzunu kavradım.

Korumam karşımda dimdik duruyordu, yanağındaki bere çoktan kızarmaya başlamıştı. Sayamayacağım kadar vukuatı olmasına rağmen duygularımın beni ele geçirmesine izin vermeden sakince konuştum. "Sen kimin korumasısın, Yan?"

"Sizin."

"Doğru. O zaman neden başka türlü davranıyorsun?"

"İstemeden oldu."

"Beni ne kadardır tanıyorsun?"

"Üç yaşımdan beri."

"Şimdi yirmi beş yaşındasın, o zaman yirmi iki yıl ediyor. Ne kadar uzun bir zaman, değil mi?"

"Evet."

"Bu yılları, sikik kafanı koparark bitirmek çok yazık olurdu." Gözlerine bakarak onu ensesinden kavradım. "Kolya ve ben, seni yetiştirip bir adama dönüştürdük. Beni pişman etme."

"Ama, Patron-"

"Lanet olası çeneni kapa, Yan." Yanımdaki Kolya, dişlerinin arasından konuştu, bu bir şekilde genç korumayı sakinleştirdi.

Yan'ı bıraktım ve Kolya ensesini yakalayıp özür dilercesine kafasını sallamaya zorladı.

Suratsız varlığını göz ardı edip işe odaklandım. Önümüzdeki iki saati e-postalarımı açarak ve birkaç bilgisayar korsanımın gönderdiği istihbaratları hızlıca geçirdim. Bazıları önemsizdi ama diğerlerini doğruluklarından emin olana dek kaydetmiştim.

Kirill'in dedikleri yüzünden dikkatim uzun bir süre dağınıktı. Beni bu kadar düşündüren şey, Pakhan'ın benden şüphelendiğine dair olan kısım olmalıydı ama aklım söylediklerinin ikinci yarısındaydı.

Siktiğimin dedikoduları.

Doğrular yalanlarla karışana dek her birinin kökünü kurutacaktım. Bu taktiği uygulamada öyle iyiydim ki bana en yakın olanları bile kandırabilirdim.

Yan gibi.

Tam karşımda bir hareketlenme dikkatimi çekti.

"Karınız hazır, efendim." Müdür, çirkin ördek yavrusundan kuğu yaratmış gibi mutlak bir gururla gülümsüyordu.

Konu bu değildi. O hep bir kuğuydu, yalnızca gizlenmişti.

Winter, müdürün arkasından çıkarak önümde dikildi.

Saçı istediğim gibi koyu kahverengiydi, topuz yapılmıştı. Yüzü biraz zayıf olsa da ışıl ışıldı.

Göğüslerinin ve kalçalarının kıvrımlarıyla şekil alan, dizlerine kadar ulaşan basit, bej bir elbise giyiyordu. Yüzüne daha önce gösterdiğim düğün makyajının aynısı yapılmıştı.

Tek fark vardı, gülümsemiyordu.

Sanki şimdiden karımın yerini alıyordu.

Yapması gerektiği gibi.

Winter, artık Winter değildi. Lia'ydı.

Karımı öldürmüştü ve ceza olarak varlığının geri kalanını Lia'nın yedeği olarak geçirecekti.

Yaptığım son şey olsa bile, bu kadının içindeki Lia'yı ortaya çıkaracaktım.

7

Winter

Yabancının dikkatli bakışları altında bir ceset kadar hareketsiz kaldım.

Adrian. Yabancının adı Adrian Volkov'du ve onun karısı olmam gerekiyordu.

Çalışanlar beni özel bir masaj odasına götürdü. Beni soyup artık yeni kokum olan güller ve köpüklerle dolu bir küvete soktular. Çöpün sözlük tanımı olduktan sonra şu an bahçeden koparılmış bir gül gibi hissediyordum.

Daha iyi bir yere gideceğim anlamında değil de *muhtemelen çürüyüp yok olacağım* anlamında.

Kızlar vücuduma her türlü şeyi yapmıştı. Saçımı boyadılar, ağda yaptılar, tırnaklarımı ve makyajımı yaptılar. Sonra da bana zayıf cüssemden biraz büyük, düz kahverengi bir elbise giydirdiler. Topuklu ayakkabılar rahatsız olsa da ayağıma tam olmuşlardı. Onlarla yürümeyi bırakın, ayakta zar zor durabiliyordum.

Tüm bunları yaptıkları süre boyunca beni sağa sola döndürmüşler, oyuncak bebek gibi hissetmeme neden olmuşlardı. Oynanan ve eğlence bittiğinde köşeye fırlatılan türden bir bebek. Çoktan irademi kaybediyormuş gibi hissediyordum.

Saç rengimi değiştirmek istememiştim. Korkunç olsa da sarışın olmak benim seçimimdi. Bunu dile getirdiğimde kendini Emily olarak tanıtan müdür, Bay Volkov'un emirlerini uyguladıklarını ve ikimizin de söz hakkı olmadığını söylemişti.

Onun ve çalışanlarının benim yüzümden geç saate kadar burada kaldıklarını düşününce işlerini daha da zorlaştırmamayı seçtim. Diğer insanlara bunu yapmak Adrian'a normal geliyor olabilirdi ama ben onun gibi değildim. Diğerlerinin rahatsızlığının sebebi olmaktan hoşlanmıyordum. Rezil bir histi.

Adrian gözüme daha sosyopat biri gibi görünmeye başlamıştı, emirleri yüzünden kimin acı çekeceğini umursamıyordu. İstediğini aldığı sürece diğer herkesin cehenneme kadar yolu vardı.

Emily ve çalışanları özenli olsa da cildim karıncalanıyordu. Hiçbir gül banyosu ya da lüks kıyafet bana kendimi rahat hissettiremezdi.

Bu öğleden beri sanki alternatif bir evrende yaşıyordum, etrafımdaki hava sisli ve kasvetliydi. Aslında, gri gözlerine hapsolduğumdan beri. Onun etrafında olma hatasını yaptığımdan beri. Şimdiyse bundan kurtulmanın imkânsız olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Kaçsam da nereye gidecektim ki? Hapse mi?

Eminim ki burada olmanın verdiği rahatsızlık hapisten iyidir.

Ya da buna inanmak istiyordum.

Çalışanlar işlerini bitirdikten sonra aynaya baktığımda, Adrian'ın bana gösterdiği düğün fotoğrafındaki kadının yansımasını görmüştüm.

Lia.

Ona dönüşmüştüm. Bu düşünceyle neredeyse gözümden bir damla yaş düşecekti.

Birinin kimliğini silmekten daha zalimce bir şey var mıydı? Hiç olmamış gibi varlığının özünü silmekten daha zalimce bir şey?

Şu an önünde dikilirken hissettiğim şey tam olarak buydu. Onun gözlerinde Winter değildim. Çoktan Lia'ydım. Zamanla bu gerçeği beynime kazımaya niyetliydi.

Başaramayacaktı.

Ben Winter Cavanaugh'tım, kendim ve kızım için hayatta kalıyordum. Bu gerçekleri kimse kafamdan silemeyecekti, Adrian gibi korkutucu bir adam bile.

Hantal Sarışın'la Yamuk Burun, onun iki tarafında dikiliyorlardı. Hantal olan bana bakmıyordu ama Yamuk Burun, dikkatini önünde bağladığı ellerine çevirmeden önce bir saniyeliğine bana bakmıştı.

Yanağında önceden fark etmediğim bir morluk vardı, nedenini bilmesem de bu görüntüyü sevmemiştim. Bu adamı tanımıyordum ve eminim ki patronu beni infaz etmesini söylese hemen yapardı.

Adrian ayağa kalkarken düşüncelerimden sıyrılarak irkildim. Otururken bile uzun boylu olduğu anlaşılıyordu,

esmer ve yakışıklıydı. Fakat ayağa kalkıp küçük cüssemin tepesine dikilince kendi derimden sıyrılmak istedim.

Parmağıyla etrafımda dönmemi işaret etti. Bastırılmış sinirimle yanaklarım kıpkırmızı olurken söylediğini yaptım. Alt tabaka olduğumu düşündüğünü biliyordum ama beni evcil hayvanı falan mı zannediyordu?

"İstediğiniz gibi mi, efendim?" Emily, umutla ve beklenti içinde sordu, sanki Adrian'ın onayı onun yaşama sebebiydi.

Adrian durduğum sırada başını bir kez salladı. Emily, sanki ormanlar kralını tatmin etmiş de önüne ödül atılacakmış gibi genişçe gülümsedi.

"Buyurun paltonuz, Bayan Volkov." Paltoyu takdim etti. Derin yırtmaçlı, kolsuz elbiseyi saklamasına minnettar olarak giydim. Memelerim küçük olsa da kıvrımları belli oluyordu.

Adrian, dirseğimden tutarak beni asansöre yönlendirdi. Hantal Sarışın ve Yamuk Burun da araya mesafe koyarak bizi takip ediyordu. Çalışanlar, saygı göstergesi olarak asansörün şeffaf camının önünde dikiliyorlardı.

Korumaları her yere peşinden geliyorsa ve o giderken çalışanlar böyle dikiliyorsa Adrian önemli biri olmalıydı.

Casus olduğunu sanmıyordum, yine de basit bir iş adamından daha tehlikeli görünüyordu. Ona küçük bir bakış attım. Hâlâ dirseğimi tutuyordu, tutuşu nazik ama sıkıydı. Biliyordum çünkü kolumu çekmeye kalkıştığımda tutuşunu sıkılaştırarak hareketimi engellemişti.

Mesajı çok açıktı; onun canı ne isterse onu yapmam gerekiyordu. Beni buna zorladığı anda kaderim ona bağlanmıştı.

Ya da belki beni ilk gördüğü ve karısı olacağıma karar verdiği anda.

Tam olarak ne zamandı? Beni kamyonetten kurtardığında mı? Ya da karısının ikizinin yüzündeki lekeler ağırına gitmiş gibi yüzümü temizlememi istediğinde mi? Yoksa beni barınakta görmüştü ve o zamandan beri takip mi ediyordu?

Emily ve diğerlerinin beni Lia'ya dönüştürdüğü süreç boyunca, beni otoparkta nasıl bulduğunu düşünmüştüm. Takip edildiğimi hissetmemiştim, evsiz olduğum düşünülürse etrafıma karşı güçlü bir farkındalığım vardı.

Eskiden evsizdim.

Böyle bir fırsat karşısında tüm evsiz dostlarımın koltukları kabarırdı; ancak Hantal Sarışın kapüşonumu kavrayıp beni patronuna getirdiğinden beri midem düğüm düğümdü.

Asansörden çıktığımızda Hantal Sarışın hızla arabaya ilerleyerek arka kapıyı açtı. O anda Adrian'ın sadece gömlekle pantolon giydiğini fark ettim. "Palton yukarıda kaldı. Gidip alalım mı?"

"Hayır."

"Ama hava buz gibi."

Bir saniyeliğine bana baktı. "Sen üşüyor musun?"

"Hayır, ben zaten palto giyiyorum."

"O zaman sıkıntı yok." Bir elini belime koyarak diğer elini de arabaya binerken kafamı çarpmamam için kapının üstüne yerleştirdi.

Ellerim titriyordu, koltuklardan gelen deri kokusuyla sarmalanırken onları kucağımda birleştirdim. Bu his de neyin nesiydi? Kimse aynı anda bu kadar centilmen ve korkutucu derecede tehlikeli olmamalıydı.

Kendime şu an beni görmediğini hatırlatmam gerekiyordu. Bende Lia'yı görüyordu. Bir anda tenime uzanma ihtiyacıyla dolmuştum... Ne yapacaktım? Kendimi onun vücudundan ayırmaya mı çalışacaktım? Artık bu mümkün müydü ki?

Adrian bana katıldığında ve korumalar ön koltuklardaki yerlerine geçtiklerinde, midem guruldadı. O kadar yüksek sesliydi ki Hantal Sarışın'la Yamuk Burun donup kaldı.

Dudaklarımı büzerken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. *Kahretsin.* Bu âna kadar açlığımdan asla utanmamıştım.

Adrian'ın sakin, kayıtsız hatta neredeyse sıkkın bakışları yavaşça bana döndü. Hiç sinirlenip sinirlenmediğini merak etsem de bu düşünceyi hemen kafamdan attım. Sakinken korkutucuydu, sinirliyken nasıl olduğunu hayal bile etmek istemiyordum.

"Ne yemek istersin?" diye sordu.

"Böyle iyiyim."

İşaret parmağıyla hafifçe baldırına vurup sonra durdu. "Açlığın oldukça bariz. Anlaşmamıza yemek de dâhil, bu yüzden istemeye utanma."

Doğruydu. Anlaşmayı kabul etmemin temel sebeplerinden biri buydu.

"Ne olursa yerim." Sesim fısıltıdan biraz yüksekti.

"'Ne olursa' bir yiyecek değil. Bir şey seç."

"Yemek olduğu sürece ne olduğu umurumda değil."

"Ya sana kızarmış hamam böceği alırsam?"

Ona dik dik bakarken burnumu kırıştırdım.

Tepkime kaşlarını kaldırdı. "*Ne olursa* dedin."

"O değil."

"O zaman açıkça söyle. Kendini ifade etmezsen benden hiçbir şey alamazsın."

Vay canına. Her zaman bu kadar... sinir bozucu muydu?

"Sandviç," diye çıkıştım ve sesimdeki tonu fark etmemesini umarak ağzımı sıkıca kapattım.

Ses tonumu onaylamasa da bir şey söylemedi. Aksine, Rusça olduğunu düşündüğüm yabancı bir dille Yamuk Burun'a seslendi.

Rusça konuşurken farklı görünüyordu fakat bu, iyi anlamda bir farklılık değildi. Daha otoriter, tartışmaya kapalıydı. Belli belirsiz Rus aksanıyla aynı enerjiyi verse de ana dilinde daha açıktı. Gerçi o dili konuşmadığım için de böyle görüyor olabilirdim.

Yamuk Burun başını sallayıp arabadan indi. On dakikalık mutlak sessizlikten sonra bir paketle geri geldi. Sıcak ekmek ve taze sebzelerin kokusuyla ağzım sulandı. Keşke Larry de burada benimle olsaydı. Genellikle sandviçleri benim için çalardı, ben de onunla paylaşırdım, o ise her zaman tok olduğunu söylerdi. İçki çalmamdan hoşlanmıyordu ama yemek çalmakla bir sorunu yoktu. O yaşlı adamın çarpık bir ahlak anlayışı vardı.

Fakat bana getirdiği sandviçlerin hiçbiri, bunun kadar muhteşem kokmamıştı. Fırından yeni çıkmış gibiydi.

Midem yine guruldadı. Bu sefer saklamaya çalışmadım.

Yamuk Burun paketi bana değil Adrian'a uzattı. Ne o ne de Hantal Sarışın bana bakmıyordu.

Adrian, paketi açtı ve sandviçi bana verdi. İçinde ne olduğuna bakmak için bile durmadım. Hemen ısırarak ağzımı tek seferde doldurdum. Ağzımda eriyordu, yutmadan önce doğru düzgün çiğnemiyordum bile.

Bir ısırık daha almak üzereyken sandviç ellerimin arasından çekildi.

"N-ne?" Haine, yani sandviçi elimden alan Adrian'a, şaşkınlık içinde baktım. *Lütfen bana sırf elimden almak için yemek vermiş olmasın.*

"Yavaş ye yoksa hazımsızlık yaşayacaksın." Sandviçten bir parça koparark ağzıma uzattı. Elinden almaya çalışsam da kafasını salladı.

Yemek yediğim sürece hangi yöntemle yediğimi umursamıyordum. Bu yüzden ağzımı kocaman açarak parçayı ağzıma koymasına izin verdim ve tek seferde yuttum.

"Daha yavaş," diye sert bir tonda tekrar etti. "Önce çiğne."

O anda arabanın hareket hâlinde olduğunu fark ettim. Sandviçe o kadar odaklanmıştım ki etrafta olanlara karşı dikkatim dağılmıştı.

Adrian hariç.

Öyle ya da böyle onunla tanıştığım ilk andan beri hep oradaydı. Usulca tenime işleyen ve beni daha fazlası ya da azı için nefes nefese bırakan sessiz bir güçtü. Her halükârda orada, tenimin altındaydı, varlığını hissetmeden nefes almak mümkün değildi.

Yirmi yedi senedir yaşıyor olmama rağmen böyle yoğun duygular hissetmediğimi fark etmek şaşırtıcıydı. Bu kadar... saf, sessiz bir güç gösterisi görmemiştim.

İktidardaki kişilerin, güçlerini hep birilerini öldürüp entrikalar döndürerek ve kaba yöntemlerle elde ettiklerini düşünmüştüm. Richard gibi yüksek sesli olduklarını ve emirler yağdırdıklarını düşünmüştüm. Adrian, bu görüşün tam tersiydi. O sessiz, sakindi ama o kadar saf bir otorite yayıyordu ki gücünü yüksek sesle gösterenlerden daha korkutucuydu.

Adrian, bana bir parça daha sandviç verdiğinde, baharatlı tadın ağzımda patlamasına izin vererek yavaşça çiğnedim. Zengindi, enfesti ve hayatımda yediğim en lezzetli yemek olması muhtemeldi.

Beni beslemeye devam etti, ben de itiraz etmedim. Her ısırıkta parmakları dudağıma dokunuyordu. Uzun ve düzgün, erkeksi parmakları vardı. Dokunuşu kısa da olsa parmakları, tenimle her buluştuğunda bana garip bir his verecek kadar nasırlıydı.

Sanki beni beslemek için dünya kadar vakti varmış gibi sabırlıydı. Süreci hızlandırmaya çalışmıyordu. Yeterince çiğnemezsem ya da hızlı çiğnersem durup bana onaylamayan bir bakış atıyordu. Bu, yavaşlamam için bir işaretti yoksa yemeğimi elimden alacaktı.

Sandviç bittiğinde doymuştum. Larry'nin intihar görevine çıkıp üç sandviç çaldığı zaman gibi şişkin değildim; ancak son ısırığı iç geçirerek yutacak kadar doymuştum. Uzun bir süre yiyebileceğim tek lezzetli yemek olması ihtimaline karşı tadını hafızama kazımak için gözlerimi kapattım.

Yanında biraz da içki olsa mükemmel olurdu. Kafamın arkasında başlayan ağrıyı hissedebiliyordum, uzun süre ayık kalma lüksüne sahip değildim.

Gözlerimi açtığımda Adrian'ın beni dikkatle izlediğini gördüm. Gözlemine katkı sağlıyormuş gibi işaret parmağını sessiz bir ritimle baldırına vuruyordu.

Çok sinir bozucu olduğu için göz temasını kesecektim ama bir sonraki hareketi beni durdurdu. İstesem bile kafamı çeviremedim.

Adrian, işaret parmağıyla orta parmağını ağzına soktu

ve beni beslediği için yağlanan parmak uçlarını emdi. Dudaklarının parmakları etrafına sarılma şekli bana garip hissettirdi. Bu hissin kaybolmasını istiyordum, diğer yandan kaybolmasından hoşlanır mıydım bilmiyordum.

Parmaklarını ağzından çekerken son olarak başparmağını da yaladı, hemen sonra bir peçete kullanarak işini bitirdi.

Kendimi camdan dışarı bakmaya zorladım. Şehrin sayısız binaları yanımızdan geçip gidiyordu, bense sadece parmaklarını ağzına sokuşunu sanki... *başka* bir yere soktuğunu görebiliyordum ve...

Araba saraylarınkine benzeyen uzun, siyah bir metal kapının önünde durunca, fazlasıyla uygunsuz olan düşüncelerim yarım kaldı.

Kapı yavaşça açılırken çıkardığı yüksek gıcırtı sesi, arabanın içinden duyulabiliyordu. Tam açılmasa da Hantal Sarışın çoktan arabayı içeri sürüyordu.

Arkamıza baktım, kapı beklediğim gibi arkamızdan kapanıyordu.

Burası Adrian'ın yaşadığı yer miydi?

Buraya gelirken yola dikkat etmemiştim ama şehrin dışına çıkabilecek kadar yol kat etmiştik.

Bakışlarımı ön cama çevirirken daha sonra kullanmam gerekirse diye detayları beynime kazımam gerektiğini düşündüm. Ama ne için ya da nereye gitmek için? Siyah kapı kapandığı anda bir labirentte hapsolmuş gibi hissettim. Hantal Sarışın'ın, ev yolunda durmak bilmeden sürmesiyle alakası olabilirdi ama bulunmamam gereken bir yere ayak basmışım gibi hissetmemin tek sebebi bu değildi.

Tek görebildiğim, zalimliği için zengin prensi öldürme-

yi bekleyen ve kapısının eşiğindeki hayaletlere benzeyen ağaçların gölgeleriydi. Evvel zaman içinde böyle bir masal yok muydu? Fakirleri doyurmayı reddeden prens, bir cadı tarafından canavara dönüştürülmüştü.

Araba, sonunda devasa malikânenin önünde durdu.

Hayır. Daha çok orta çağdan kalma bir kaleye benzese de modern şekilde inşa edilmişti.

Malikâneyi aydınlatan tek ışık, ayın kendisiydi ve o da kısmen bulutların arkasında saklı olduğu için zar zor yetiyordu.

Geniş araziye yerleşmiş heybetli, iki katlı ve karanlık binanın üstüne ürkütücü gölgeler düşüyordu.

İnsanlar görkemli bir bina gördüklerinde ya hayranlıkla ya da korkuyla tepki verebilirlerdi veya ikisiyle de. Öte yandan ben nasıldım?

Buradan tüymek istiyordum.

Kaçmak için siyah kapıya koşup üzerine tırmanmak istiyordum.

Arabadan ilk Adrian'la korumaları çıktı. Ben acele etmiyordum. Geceyi burada geçirebilirdim. Sıcaktı ve deri koltukları, önceden üzerinde uyuduğum her şeyden daha rahattı.

Oysa Adrian'ın farklı planları vardı. Kapıyı açıp bana elini uzattı. Reddetmek cazip görünse de bu sadece istenmeyen bir savaş başlatırdı. Bugün yaşananlardan dolayı çok yorulmuştum ve tek istediğim bir köşeye kıvrılıp uyumaktı.

Bu yüzden, elini sesli bir iç geçirmeyle tuttum. Beni dışarı çekerek elini belime koydu. Sahiplenici, hak iddia

eden hareketi dikkatimden kaçmadı. Bu hareketleri bana yapmadığı için üzerine çok düşünmedim.

Bunları karısına yapıyordu.

Kendimi karısı olarak görmediğim, gerçeği oynadığım rolden ayırt edebildiğim sürece her şey yolunda gidecekti.

En önemlisi, hayatta kalacaktım.

Beni, tepesinde şifreli cihaz olan çift metal kapıdan geçirmesine izin verdim. Parmak ucunu sensörden geçirdiğinde kapı bip sesiyle açıldı.

Beni nazikçe önüne itti. Ayaklarımı acıtan zalim topuklu ayakkabılar yüzünden neredeyse düşüyordum. Adrian, kolunu belime dolayarak düz durmama yardım etti. Dik durduğumdan emin olduğumda tutuşundan kaçmaya çalıştım.

Varlığı bana hâlâ garip bir his veriyordu. İçimdeki ürperti korku ve... tanımlamak istemediğim başka bir şeyle karışmıştı.

"Benden uzaklaşmaya çalışmayı bırak, Lia."

"Ben Lia değilim," diye fısıldadım.

"Evet, öylesin ve öyle davranmaya başlayacaksın."

"Öylece başka bir kadın gibi davranamam."

Duraklarken parmağını bir kere baldırına vurdu. "Az önce bana karşılık mı verdin?"

"Hayır." Sesim alçaktı. Şu an öfkesini tetiklemeyi hiç istemiyordum. Açıkcası hiçbir zaman istemiyordum.

İkna olmuş görünmemesine rağmen sakince konuştu. "Buradaki varlığının tek sebebi Lia olmak. Öyle davranmayı öğreneceksin; o *olacaksın*."

Eminim öyledir.

Daha az önce, kısaca gösterdiği sinirli yanını düşünerek bunu sesli söylemedim. Bu sadece başımı daha fazla belaya sokardı.

Hantal Sarışın'la Yamuk Burun'un bizi takip etmesini bekledim ama etmediler. Kapı arkamızdan kapandığında otomatik bir ışık; saf beyaz duvarları, koyu renk döşemeleri ve tavandan asılı yuvarlak bir avizesi olan geniş karşılama salonunu aydınlattı.

Krem renkli, yüksek sırtlı sandalyelerle çevrili basit, beyaz bir masa ortada duruyordu. Geniş, kıvrımlı ve beyaz korkuluklu merdivenler yukarıya doğru uzanıyordu. Salon zarif, minimalist incelikte bir zevke sahipti. Buna rağmen bir şeyler yanlıştı.

Hiç aile fotoğrafı ya da tablo yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Bu evde hiç insan yaşamıyormuş gibiydi. Temiz ama kişiliksizdi.

Yukarıdan hafif bir patırtı geldiğinde hâlâ etrafı inceliyordum. Parmaklarım avucuma batarken donakaldım. Belki de bu evle ilgili önsezim, nihayetinde gerçekleşiyordu ve saldırıya uğrayacaktım.

Fakat sonra sesi tanıdım. Tehditkâr değildi. Olsa olsa, şey gibiydi...

Ayak sesleri yaklaştıkça düşüncelerim dağıldı. Merdivenlerin tepesinde küçük bir insan belirdi. Aşağı inerken her adımında trabzanları tutuyor, küçücük parmakları onları bir mengene gibi kavrıyordu. Aşağı yukarı beş yaşındaydı.

Bu çocuğun kim olduğu apaçık ortadaydı.

Koyu saçları ve gri gözleriyle Adrian'ın bir kopyasıydı. Sadece, çocuğun gözleri daha büyük, daha açık renkti.

Çocuk, son iki basamak kala zıplayıp bağırarak yanımıza koşarken şüphelerim doğrulandı. "Baba!"

Bakışları adımlarını kaçırmamak için ayaklarına odak-

lanmıştı ve o, bize doğru koşarken benim ayaklarım bocaladı. Sert, inatçı bir ağırlık kemiklerimi kırıp kalbimi delmek ister gibi kaburgama baskı yapıyordu.

Çocuğun görüntüsü, çok uzun süre saklı tuttuğum anıları ortaya çıkarıyordu.

Küçücük eller ve ayaklar.

Küçük bir surat.

Bir bebeğin kokusu.

"Yavaş ol, Jeremy," dedi Adrian. Tam yanımdaydı ama onu, sanki suyun altındaymışım gibi duyuyordum.

Çocuk, –Jeremy– başını kaldırdı, koşarken aniden durdu. Büyük gri gözleri benimkiyle buluştu ve fısıldarken daha fazla büyüdü. "Anneciğim?"

Söylediği kelimeden mi yoksa söylerken yüzünün, dünyalar onun olmuşçasına aydınlanmasından mı bilmiyorum, uzun zamandır dökemediğim yaşlar gözlerimden boşanıyordu.

Yaşlar yanaklarımdan aşağı şiddetle ve hızla akıyordu. Tenim sırılsıklam olmuştu, boğazımdan bir hıçkırık kaçtı.

"Lia?" Adrian, beni omuzlarımdan kavrayıp suratıma bakmak için başını eğdi. Görüşüm o kadar bulanıktı ki onu göremiyordum. O anda titrediğimi ve bacaklarımın beni artık taşıyamayacağını fark ettim.

"Lia!"

"Ben Lia değilim," diye fısıldarken karanlık beni alıp götürdü.

8
Adrian

Lia'nın bedeni kollarımda gevşedi, gözleri kapanırken şakaklarından terler aktı. Bacakları tüm kuvvetini kaybederken küçük cüssesini kendime bastırdım.

Kolumu dizlerinin altına koyarak onu, bugün daha önce yaptığım gibi kaldırdım. Başı, ters bir pozisyonda sallandıktan sonra omzuma yaslandı. Dudakları seğirdi, suratı o kadar solmuştu ki cildindeki damarlar daha belirgin hâle gelmişti.

"Anneciğim?"

Elinde oyuncak asker tutan ve ağlamamak için zor duran Jeremy'e baktım. Saat geçti, yatağında olması gerekirken buradaydı. Aşağı gelip beni karşılamak için dadısını kandırmış olmalıydı. Haftalardır bunu sıkça yapıyordu. Beni görmek istiyordu ve ona ilgi göstereyim diye öfke nöbetleri geçiriyordu.

Neden böyle davrandığını çok iyi biliyordum. Annesini kaybettikten sonra beni de kaybetmek istemiyordu. Bazen

sırf orada olduğumdan emin olmak için yatak odama sızıyordu.

"Sadece uyuyakaldı, Malysh*," dedim Amerikan aksanıyla. Rus aksanı belli durumlar içindi, Amerikan aksanı ise diğerleri için.

Yarı Amerikalı bir anne ve saf Rus bir baba tarafından yetiştirildiğimden, aksanları doğalca yapabiliyordum.

Jeremy, vaktinin çoğunu sadece İngilizce konuşan Lia ile geçirmişti, bu yüzden onunla Rusça konuştuğumda kafası karışıyordu. Gelecekte bu değişecek olsa da onu şu an zorlamayacaktım. Stresini arttırmak için kötü bir zamandı.

"Annen sadece uyuyakaldı."

"Gerçekten mi?" Burnunu çekti.

"Evet."

"Ama... onun uzun süre bir seyahatte olacağını söylemiştin. Bu seyahatin bittiği anlamına mı geliyor, baba?"

"Evet, Malysh."

"Annem her gün burada mı olacak?"

Dikkatim onun hareketsiz bedenine kaydıktan sonra tekrar oğluma döndüm. "Hem de her gün."

"Söz mü, baba?"

"Söz."

"Sen sözünü her zaman tutarsın."

"Tutarım. Annen seninle yarın ilgilenecek, tamam mı?"

Poflayarak kafasını çevirdi. "Ben onunla ilgilenmeyeceğim."

"Ona hâlâ kızgın mısın?"

"Sen değil misin, baba?" Burnunu çekerek gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Veda etmeden gitti."

---

* Rusça 'bebeğim'. -ç.n

"Ama şimdi burada."

"Yine de onunla ilgilenmeyeceğim." Ayaklarını yere vura vura yukarıya çıkarken küçük vücudu, yaşının iki katı enerji yayıyordu.

Kesinlikle annesinin asabiliğine sahipti.

Lia'yı taşıyarak girişe yaklaştım ve Kolya'nın telsiziyle bağlantılı olan diyafona bastım. "İçeri gelip Jeremy'nin uyuduğundan emin ol."

"Tabii, efendim."

Basamakları ikişer ikişer çıkarak Lia'yı yukarı, ana yatak odasına taşıdım. Onu yüksek platformlu yatağa yatırırken kafasını yastığa hafifçe bırakmaya dikkat ettim.

Ben, ayakkabılarını yavaşça çıkarıp yatağın ucuna koyarken hiç kımıldamadı. Ayak bileklerinde birkaç kesik vardı ve ayaklarının altı sertti. Ayrıca çok soğuklardı, bu yüzden ayaklarını yatağa koyup üstüne yorganı örttüm. Paltosunu çıkarmak için onu hareket ettirdiğimde hâlâ hiç tepki vermiyordu.

Ellerini ellerime alıp teninde olmaması gereken yaralara baktım. Elleri de buz gibiydi. Sanki beyni hâlâ sokaklarda, kirli ve soğuk otoparklarda uyuduğunu düşünüyordu.

Avuçlarını ağzıma yaklaştırıp elleri ısınana kadar sıcak hava üfledim, sonra da ellerini yorganın altına soktum. Kapı çalındığında onu rahat ettirmek üzereydim.

Yorganı çenesine kadar çektim ve yüzüne son bir bakış attım. "Hemen geleceğim, Lenochka*."

Dışarı çıktıktan sonra ses yapmamaya dikkat ederek kapıyı arkamdan yavaşça kapattım.

Cüssesi görüşümü engellerken Kolya çatık kaşlarıyla koridorda dikiliyordu.

---

* Rusça 'güneşim'.

"Jeremy uyudu mu?"

"Evet ama çok gergindi."

"Söyleyecek bir şeyin varsa söyle, Kolya. Bütün gece seni bekleyemem."

"Korkmuş görünüyordu. Bana… annesinin ayakta dururken uyuyakaldığını söyledikten sonra."

En azından uyuyakaldığına inanmıştı.

"Efendim."

"Ne var?"

"Açık açık konuşabilir miyim?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne zaman konuşmadın ki?"

"Bu, doğru değil."

"*Bu* ne demek?"

"Bunun tamamı." Kafasıyla kapalı yatak odası kapısını işaret etti. "Onun burada olması. Şimdi."

"Yan sana dırdır mı ediyor?"

"Hayır."

"Yan'ı korumana gerek yok, Kolya. Onu şımartıyorsun."

"Bu, Yan hakkında değil ve bunun gayet farkındasınız."

"Ben buradaki şeylerle ilgilenirken siz de birliğin kalanında ne yaşandığına dair gözünüzü açık tutun. Geride kalamayız."

"Kalmayız ama o…"

"Onun hakkında konuşmayı bırak, Kolya. Olan oldu. O burada, konu kapandı."

"Kadın bayıldı, efendim."

"Sen nereden bileceksin ki?"

"İnsanlar ayakta uyuyakalmazlar. Ben Jeremy değilim."

"Lia iyi olacak."

"Ya o kadın-"

"Kolya," diyerek sertleşen sesimle sözünü kestim. "Konuyu kapat."

"Bu iş ters gidebilir."

"Onun hakkında konuşmayı kes dedim."

Bana onaylamayan bir bakış attı. 'Bok gibi birisin ve otuz senedir senin yanında olmaktan pişmanım' diyen bir bakıştı. Fakat bu şartlar altında beni sınamaması gerektiğini biliyordu ki başını sallayıp gitti.

Odama geri giderken düğmelerimi çözdüm.

Çok uzun ve lanet bir gece olacaktı.

9
Winter

"Lenochka."

Uykumda mırıldandım. Kafam sanki çekiçle ezilmiş gibi ağır ve acı doluydu.

Nefesim kesilmişti.

Zorlukla solurken bir şeyle karşılaştım... Yumuşak mıydı? Gözlerim aniden açıldı, kendimi karnımın üstünde, yüzüm yastığa gömülü hâlde buldum.

Uzun parmaklar elbisemin fermuarını açarak kumaşı bedenimden aşağı kaydırdı.

Bir saniyeliğine o kadar sersemlemiştim ki ne olduğunu anlamayı bırak, nerede olduğumu bile bilmiyordum. Bir yatakta uyuyor olmamalıydım. Herhangi bir yatak da değildi. Bu yatak, sıcak ve yumuşaktı. Aldığım koku odunla deri karışımıydı, gizemliydi.

Gerçeklik geri geldiğinde zorlukla soluyordum. Adrian'la birlikte bu eve gelmiştim. Oğlunu gördükten sonra içgüdüsel olarak kızımın anısını hatırlamıştım ve sonra... Ne?

Ondan sonra ne olmuştu? Neredeydim?

Daha da önemlisi, şu an ne oluyordu?

Hava çıplak tenime değerek tüylerimi diken diken etti. Elbisem gitmişti. Sadece Emily'nin verdiği askısız sutyen ve dantelli külotu giyiyordum.

Alnımı ter kaplarken omuzlarım gerildi. Arkama bakmaktan ve onun gözlerini görmekten korkuyordum. Bakarsam hapsolacak, geri dönülemez bir şekilde çakılacaktım. Yine de ona bakmaktan kaçınmak, salt varlığını ya da yaydığı bunaltıcı sıcağı azaltmıyordu. Sıcaklığı tenimi yalayan alevlere, ölümün öpücüğüne benziyordu.

Şu an yaşananların gerçekliği, pat diye karın boşluğuma düşerken aklıma türlü türlü şeyler geliyordu.

Adrian, bunu yapacak kadar zalim olamazdı, değil mi?

Ne diyordum ben? Tabii ki bu kadar zalimdi. Beni avucunun içine almak adına yaptığı her şey, istediklerini almak için ne kadar ileri gidebileceğini kanıtlıyordu.

Belki... Belki uyuyor numarası yaparsam dururdu. Belki sadece elbisemi çıkarmak istemişti.

Bunu düşünürken bile sadece kendimi kandırdığımı biliyordum. Durdurulabilen biri değildi. Biliyordum çünkü bunu gözlerinde görmüştüm. Şimdi de sert dokunuşunda hissediyordum.

"Ne yapıyorsun?" Sesim korku doluydu, yavaş ve çatallı çıkmıştı.

"Konuşma." Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Şu an Rus aksanı hiç yoktu.

Kopçasını açtığı sutyeni çekip beni yarı çıplak bırakırken kaskatı kesildim. Memelerim yumuşak yatakla buluştu ama yatak, meme uçlarımı kesmeye hazır soğuk metal gibi hissettiriyordu.

"Adrian, lütfen..." Gözümden bir damla yaş akarken fısıldadım. "Yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Her ne yapıyorsan onu, korkuyorum."

"Korkmayı seviyorsun."

"H-hayır..."

"Evet seviyorsun. Yalvarmayı da seviyorsun, Lenochka, yalvar bana."

Parmakları külotumun bel kısmını tutarken hıçkırığım boğazıma takıldı. "Lütfen... Lütfen... Yapma..."

Külotumu tek seferde indirdi, ben ciyaklarken hıçkırığım bu sefer havada yankılandı.

Bugün fark ettiğim hatta düşünüp durduğum büyük elleriyle, kalçamı acımasızca tutarak sertçe içime girdi.

Siki beni tahrip ederken boğuk çığlığım sessizliği böldü. Sertti, merhametsizdi ve cezalandırma amaçlıydı.

Alışmama fırsat vermeden ritmini artırarak içime girip çıkıyordu. Rahatsızlıktan, güçten ve tecavüzden dolayı vajinamın duvarları yanıyordu.

Yalvarıp yakarırken hıçkırıklarım havada yankılanıyordu. Vücudum hareket etmiyordu. Biraz bile olsa. Onu tırmalamaya, ayak diremeye ya da kıvranmaya çalışmadım.

Hiçbir şey yapmayacaktım.

Bir şey yaparsam canımı acıtırdı. Bana vururdu. Beni kanatırdı.

Bu yüzden savaşmadım, kullanılan ve istismar edilen bir oyuncak bebek gibi kalakaldım.

Kafamın içine kaçmaya çalışsam da hareketleri bunu engelledi. Altında hayvani bir güç vardı; beni burada, bu anda tutacak ve olanların her saniyesini hissetmemi sağlayacak türdendi.

Başka bir yere gitmemi engellemesi, bu acımasız eylemden daha zalimceydi.

Canavarcaydı.

Kafam çığlıklarımı, gözyaşlarımı, her şeyi bastırmak için yastığa gömüldü. Parmaklarım yatağa batarken ayak parmaklarım kasıldı ama hiçbiri, hissettiğim kederi ya da karmaşık duyguları silip atamıyordu.

Durması için dua etsem de o, durmak bilmiyordu. Boşalmıyordu. Beni ıstırabımdan kurtarmıyordu.

Çok geçmeden kendimi yine kafamın içinde buldum. Gözlerimi kapatıp gittiğim en güzel yeri düşündüm. Rengârenk güller ve şakıyan kuşlarla dolu yemyeşil bir bahçe.

Fakat bir anda gökyüzü karardı, çiçeklerden kırmızı bir sıvı sızmaya başladı... Kandı.

İçimden çıkıp onunla yüz yüze olmam için beni döndürdü, zorla nefes alırken gözlerim aniden açıldı.

Adrian çıplaktı ve kaslı göğsündeki ince tüylerinin üstünde, parlak bir ter tabakası vardı. İki kolu da dövmelerle kaplıydı. Karanlıkta ne olduklarını çıkaramıyordum.

Yüzü gölgelenmişti, sanki canımı almaya gelmiş bir ölüm meleğiydi. "Nereye gittin, Lenochka? Seni sikerken dikkatini bana ver."

"Lütfen... Adrian... Lütfen..." Her kelimeyle sesim daha fazla çatlıyordu. "Lütfen... Dur..."

Tekrar içime girişinin şiddetiyle kafam geriye doğru düştü. İçime giriş çıkışları yüzünden hıçkırıklarım ve gözyaşlarım kesik kesik çıkıyordu.

Artık garip sesler çıkarıyordum. Daha yüksek, daha tiz ve hıçkırıktan uzaktılar. Keskin bir karıncalanma karnımın altında toplanırken vücudum artık rahatsız olduğu için kasılmıyordu.

"Sikimi fena sıkıyorsun, Lenochka," diye hırladı. "Boşalacak mısın?"

Çılgınca başımı salladım. Bunu yaparken bir sıcaklık dalgası tenimin altında patladı ve bambaşka bir sebepten çığlık attım.

Yüzümün yastığa bakıyor olmasını diledim, böylece çığlıklarımı bastırabilirdim fakat bu mümkün olmadığı için bütün gücümle elimi ısırdım.

Yaşadığım hisler sanki bir kara kutudan özgür bırakılmıştı. Açık havaya doğru koşarken kendi ayaklarıma takılıyordum, hava ciğerlerime sert bir darbeyle doluyordu.

Orgazm güçlüydü, sertti ve daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bütün vücudum titreyip karıncalanırken içten içe sarsılıyordum.

Adrian'ın boşalmasını beklesem de kapatma düğmesi olmayan bir makine gibi durmak bilmiyordu. Bedenim yatakta kayarken her hareketiyle yatak başlığı duvara vuruyordu. Bacağımı yukarı kaldırdı, sanki daha yeni başlamış gibi yoğun bir enerjiyle beni sikmeye devam etti. Parmakları tenime batarken meme ucumu o kadar sert çimdikledi ki, karanlıkta neon yıldızlar görmeye başladım.

Öncekine benzer bir dalga bana çarptı. Bu defa çığlık atmaya enerjim bile yoktu.

O kadar yüksekteydim ki bir daha geri döneceğimi sanmıyordum.

Ama döndüm.

Orgazmın artçılarıyla eklemlerim titrerken bedenim bitkindi.

Adrian hâlâ boşalmamıştı.

"Lütfen..." diye ağladım. "Artık dayanamıyorum... Lütfen..."

"Dayanacaksın. Amın benim için yaratılmış, Lenochka."

"Adrian... Dur."

"Hayır."

"Dur!" diye çığlık atarken gözlerim açıldı.

Yatakta yüz üstü yatıyordum. Kıyafetlerimin altındaki bedenim terlemiş, tenimden sızıp çarşafı kaplamıştı.

Emily'nin benim için seçtiği elbiseyi giyiyordum ve... parmaklarım külodumun içindeydi, içime girip çıkıyordu.

Sırılsıklam olmuş amıma.

Diğer elim sutyenimin altından meme ucumu sıkıyordu.

İrkilerek oturdum ve halka açık bir alanda mastürbasyon yaparken yakalanmış gibi ellerimi çektim. Bacaklarımın arasındaki parmaklarımı kaplayan ıslaklığı görünce ağzım bir karış açıldı.

Elbiseyi kaldırınca gördüğüm manzara karşısında dehşete düştüm. Baldırlarımın iç kısmı yapış yapıştı. Büyük ihtimalle külotum da mahvolmuştu. Üstelik sutyenimin kumaşına karşı zonklayan meme uçlarım acıyordu.

Bunun tamamı bir... Rüya mıydı?

Hayır. Bırakın tecavüz kâbusu görmeyi, ben hiç rüya görmezdim.

Yine de odada yapayalnızdım, ayrıca kıyafetlerim de üzerimdeydi. Üstümde yorgan da vardı. Parmaklarımdaki kanıtı söylemiyordum bile.

Neden böyle bir kâbus yüzünden kendime dokunuyordum?

Yatak başlığına doğru geri geri kayarken, bacaklarımı göğsüme çekip bekledim... Ne için? Bana böyle kâbuslar gösteren ahlaksız bir zihne sahip olmadığıma dair bir işaret için mi?

Topla kendini, Winter. Sadece kâbustu. Gerçek değildi.

Dikkatlice yataktan çıkıp altına baktım. Bir canavarın üstüme atlamasından korkarak nefesimi tutuyordum.

Orada kimse olmadığını görmek beni rahatlatmadı.

Çünkü biliyordum ki gerçek canavarlar daha tehlikeliydi. Canavar formlarını dünyaya salmadan önce insani görünürlerdi.

Kâbusumdaki gibi.

Üstünde uyandığım yatak çift kişilikti; altın motiflerle süslüydü ve başlığı metaldi. Karşısında ise yatakla uyumlu, büyük aynaları olan şifonyer vardı. Yanından geçerken gölgemi gördüğümde korkudan neredeyse altıma edecektim.

Oranın banyo olmasına dua ederek görünürdeki tek kapıya doğru ilerledim. Vücudumdaki yapışkanlıktan kurtulmak için yıkanmam gerekiyordu.

Kapıyı açtığım anda eşikte donakaldım.

Adrian suyla dolu bir küvetin içindeydi. Kafası yana düşmüştü, gözleri kapalıydı ve kollarını göğsünde birleştirmişti.

Bir saniyeliğine, gerçekten uyuyor mu yoksa... Ölü mü anlayamadım.

Arkamı dönüp gitmek istedim. Dahası, sokaklardaki kaygısız hayatımı geri istiyordum. Gördüğüm korkunç rüyadan sonra istediğim son şey, Adrian'la konuşmaktı.

Ölmüş olabilirdi ya da o küvette uyumaya devam ederse ölecekti.

Ona yaklaşırken adımlarım yavaş ve dikkatliydi. Omzuna dokunduğum anda dondum.

Isırık izi.

Kâbusta ısırdığım için elimde ısırık izi vardı.

Gerçekten bir kâbus muydu?

Bunun üzerine düşünemeden güçlü bir el beni yakalayarak hızla çekti. Dengemi kaybederken çığlık attım.

"Sonunda uyandın, Lenochka."

10
Winter

Dizlerim küvetin kenarına çarparken ağzım açıldı. Çok yakındık, onun tarafından esir alınmıştım. Bu sadece bileğimdeki tutuşu yüzünden değildi. Çıplaktı. Su vücudunun büyük çoğunluğunu kaplıyor olsa da şeffaftı. Adrian'ın her bir zerresi ortadaydı.

Geniş omuzları, belirgin kol kaslarını çerçeveliyordu. Beni tutan gergin koluna boylu boyunca siyah dövmeler işlenmişti. Diğer eli, taş gibi sert karnına uzanan beline yakın bir yerdeydi.

Su yüzünden mi bilmiyordum ama baldırları, futbolcu reklamlarındaki gibi güçlü ve sert görünüyordu. Kendimi yarı sertleşmiş aletine değil de başka tarafa bakmaya zorladım.

Birinin fiziksel olarak bu kadar mükemmel olması nasıl mümkün olabilirdi? Güzelliği film yıldızları ya da mankenler kadar açık seçik değildi. Daha gizliydi, tıpkı kişiliği

gibi. Ayrıca ölümcüldü çünkü gözleri birer bıçak olsaydı, şu an bu küvette kan kaybediyor olurdum.

Kafamdaki bu manzara yüzünden kaşlarımı çattım. Kan kaybetmek…

Adrian, elimi burnuna yaklaştırıp derin bir nefes alırken çenesinin altındaki kas oynadı, bu hareketi düşüncelerimin akışını bozdu. "Kendine mi dokunuyordun, Lia?"

"Hayır…" Sesim hâlâ o kâbusta sıkışıp kalmışım gibi boğuk, sessiz ve biraz da çatallıydı.

"Bana yalan söyleme." Ses tonu sakin ama tehditkârdı. "Parmaklarından amının kokusunu alıyorum."

"Hayır, dedim."

"Bu ilk çarpın. Tekrar yalan söylersen seni cezalandıracağım."

Kâbusun hatıraları beni boğazımdan kavrayarak etrafımdaki tüm havayı sardı.

Şimdi beni çırılçıplak soyacak sonra da becerecekti. Bana bir hayvan gibi sahip olacak ve her şeyimi alacaktı. Gücümün, irademin ırzına geçecekti.

Bileğimdeki tutuşu sıkıydı, beni içten dışa yakma niyetiyle tenimi ateşe veriyordu.

Tutunmak için eğilirken tırnaklarım küvetin seramik kenarlarına battı, dudaklarım titriyordu. "Lütfen… Yapma… Yapma…"

Adrian, elimi bıraktı. Sırtım duşun cam kapısına çarpana dek geriye doğru sendeledim. İki avucum da soğuk yüzeye yapışmıştı. Çıplak ayaklarım fayansların üzerinde kıvrılırken orada öylece kaldım.

"Sorun ne?" Kâbusumdaki gibi Amerikan aksanıyla değil de Rus aksanıyla konuşuyordu.

"H-Hiçbir şey."

Ayağa kalktı. Islak ve... Çıplaktı.

Çırılçıplaktı.

Küvette vücuduna kısaca bakış atmış olsam da hiçbir şey beni bu manzaraya hazırlayamazdı. Baldırları tahmin ettiğimden daha kaslı ve uzundu. İnce tüyler, gergin göğsünde bir patika oluşturmuştu, aşağı...

Sikine iştahla bakmadan bakışlarımı hızla yukarı çevirdim. Onu değil de başka şeyleri incelemeye çalışırken, dövmeleri tarafından hazırlıksız yakalanmıştım. Bir kolunu önceden görmüş olsam da diğerini görmemiştim. İki kolu da dövmeliydi. Kollarını tamamen kaplayan siyah şekiller omuzlarında bir labirent gibi birleşiyordu.

Tıpkı kâbusumdaki gibi.

Elimi ısırmam halüsinasyon olabilirdi ama bunu uydurmuş olamazdım. Adrian'ı şu ana kadar hiç çıplak görmemiştim, bu yüzden kollarının dövmeli olduğunu tahmin etmem imkânsızdı.

Yetişebileceğim en yakın objeye uzandım ki bu seramik bir sabun şişesiydi ve onu, Adrian'a doğru yönelttim. "Benden uzak dur!"

"Lia," dedi Adrian yumuşakça.

"Ben Lia değilim. Winter'ım."

"Sakin ol." Zar zor duyabildiğim sessiz adımlarla bana yaklaşmaya devam ediyordu.

"Benden uzak dur dedim!" Histerik hâle gelmiş sesimle bağırdım.

Tek elini kaldırarak durdu. "Tamam. Uzak duruyorum, onu yere bırak."

Tırnaklarım sert seramiğe batarken çılgınca kafamı sal-

ladım. "Gidiyorum. Bu kahrolası yerde ya da seninle bir dakika daha geçirmeyeceğim."

Yüzünden şiddetli ve sessiz bir gölge geçti, sanki neredeyse... Sinirli gibiydi. Neden sinirli olacaktı ki? Sinirli olan bendim. Burada olmak için güvenli kozamdan dışarı çıkmaya zorlanan bendim.

"Şişeyi bana ver, Lia."

"Hayır! Ayrıca bana Lia demeyi bırak!"

Ellerim titrerken çatlamayı görmeden önce duydum. Şişe duvara çarparak kırıldı. Beyaz sıvı sabun elimden yere damladı, hemen arkasından kan akmaya başladı.

Kırık seramik parçası derime batmıştı. Avucumdan kan fışkırmadan önce tenimde keskin bir acı patladı. Şişenin geri kalanını bırakarak yere düşmesine izin verdim.

"Kahretsin!" Adrian bana doğru koşarak parçayı avucumdan çıkardı. Sabunun yarayla birleştiği yer yanıyordu.

Adrian, kanlı seramik parçasını lavaboya attı ve sabunu sildi. Kaşları kararmış gözlerinin üstünde çatılmış, dudakları çizgi hâline gelmişti.

Ona karşı kıvrandım. "Bırak beni, seni canavar! Bırak beni!"

"*Dur*," diye emrettiğinde irkilerek hareketsizleştim.

Tek bir kelime söylemesine rağmen sesindeki otorite yüzünden kaslarım kilitlendi.

Adrian, bej bir havlu alıp sudan geçirdi ve avucuma bastırdı. Kan, havluyu uzun süre ıslatmayınca rahatlayarak nefes verdi. Sanki benim için endişelenmiş gibiydi. Sanki benim iyiliğim onun çıkarlarına bir anlam ifade ediyordu.

Neden böyle davranıyordu? Neden olması gerektiği duygusuz şeytan değildi?

Konuştuğunda dikkati hâlâ avucumdaydı. "Aniden böyle davranmanın sebebini bilmiyorum ama bana söylemeye ne dersin?"

"Bilmiyormuş gibi mi yapacaksın?"

"Neyi bilmiyormuş gibi?"

Dudaklarımı büzdüm. Bir saniye önce kâbus olmadığına çok eminken şimdi hiç öyle değildim. Yine de ısırık izi ve dövmeler, hayal gücümün ürünü olamazdı.

"Az önce bana tecavüz ettin." Sesim başta cılız çıksa da sonradan güçlendi. "Sana durman için yalvarmama rağmen ırzıma geçtin."

Adrian'ın elleri yaramın üzerinde dururken karanlık bakışları gözlerimi buldu. Onunla tanıştığım ilk andan beri, o gözlerin arkasını görmeyi çok ama çok istemiştim. Sırf içeride neler olduğunu bilebilmek için. Anormal beyninden ne tür düşünceler geçiyordu?

"Sana tecavüz etmedim," dedi gelişigüzel bir şekilde.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"İnanmalısın."

"Ne hissettiğimi biliyorum." Çok canlı bir rüyaydı, çok... gerçekçiydi. O kadar gerçekçiydi ki içime giriş çıkışlarını hâlâ hissedebiliyordum.

"Seni sikmek isteseydim, tecavüz etmeme gerek olmazdı." Havluyu elimin üstünden kaydırdı. "Sana tecavüz ettiğimi düşündüren nedir?"

"Sana söyledim, hissettim."

"Nasıl hissettin?" Sesi bu konuşma için çok sakindi. Çok sinir bozucuydu. Zırhına uzanıp onu çekerek dışarı çıkarmak istiyordum, tabii çıkarılacak bir şey varsa. Bazen, bir kabuk gibi görünüyordu.

Dokunulamayan ya da değiştirilemeyen bir hiçlik.

"Nasıl bir soru bu? Hissettim işte. Ayrıca bana tecavüz ettiğinde elimi ısırdım, bak!" Ona yaralı olmayan elimdeki diş izlerini gösterdim. "Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Elini uyurken ısırmış olabilirsin."

"Bu mümkün değil çünkü ben tamamen hareketsiz uyurum. Hem-" Dövmelerine işaret ettim. "Daha önce dövmelerini hiç görmememe rağmen onları rüyamda gördüm."

"Şu an gördüklerini geçmişe yansıtıyor olabilirsin."

"Bu hiç de mantıklı değil! Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Peki, benim sana kendimi açıklamak zorunda olduğumu mu sanıyorsun?" Sesi tüm sıradanlığını kaybedip alçaldı, sertleşti ve *boğuklaştı*. "Sana zorla sahip olmama gerek yok, bu yüzden de sana tecavüz etmedim. Kâbus görmüş olmalısın."

"Kâbus olamaz. Ben rüya görmem."

"Büyük ihtimalle görmeye yeni başlamışsındır."

"Beni deli gibi göstermeye çalışma. Değilim."

Havluyla yarayı temizleyen eli tamamen durdu. "Ağrın var mı?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Bacaklarımı birbirine bastırırken durakladım.

"Var mı, Lia? Çünkü eğer dediğin gibi sana tecavüz etmiş olsaydım, hareket edebiliyor olmazdın."

"Ben..."

"Ne?"

"Ağrım yok." Bacaklarımın arasında veya kaslarımda herhangi bir rahatsızlık yoktu, sırılsıklam olmuş külotum dışında. Seks yapmayalı çok uzun zaman olduğu düşünülürse gerçekten ağrım olurdu.

"İşte cevabın." Havluyu lavaboya attı ve dolaba uzanıp ilk yardım çantasını aldı.

Hareketiyle omuzları gerilerek dövmeleri genişledi. Onları incelemek, bildiğim bir sembol var mı görmek istiyordum ama tamamen çıplak olduğu için odaklanamıyordum.

Şu an ona arzuyla bakmak istemiyordum.

Bakışlarımı uzağa çevirerek karşı duvardaki görünmez bir noktaya odaklandım. Gerçekten bir kâbus olduğunu bilmek rahatlamamı sağlamıştı.

İlk kâbusum olmasını ya da gerçeğe çok yakın olmasını umursamıyordum. Belki de hiç rüya görmediğinde olan buydu, ilk gördüğün ilkel ve korkunç bir deneyim oluyordu.

Çaresizce kâbus olmasını istememin tek nedeni zihinsel hasar değildi. Savaşmamış olduğum gerçeğiydi. Orgazm olduğum gerçeğiydi. O iğrenç olaydan dolayı kendime dokunduğum gerçeğiydi.

Bu düşünceleri bir kenara iterek nefes almaya çalıştım. Adrian'ın varlığı, tamamını olmasa da sahip olduğum havanın bir kısmını alıp götürüyordu.

Bir yara bandı aldı ve avucumdaki küçük kesiğe yapıştırdı. "Bunu bir daha yapma."

"Neyi?"

"Şişe. Sana yapmanı söylediğim gibi onu bana vermeliydin."

"Doğru düzgün düşünemiyordum," diye baştan savarcasına mırıldandım. Söylediklerimle işin peşini bırakacağını düşünsem de haklı olmaktan çok uzaktım.

Adrian'ın gözleri kararda, değişen moduyla beraber etrafındaki hava da ağırlaştı. Tepeme dikildiğinde ona bak-

mak için kafamı geriye doğru yatırmak zorunda kaldım. Yavaşça tekrarladı. "*Düşünmüyordun.*"

"Evet... Düşünmüyordum."

"Bundan sonra hareket etmeden önce düşüneceksin."

"İyi."

"İyi deme. Söyle."

"Düşüneceğim." *Tanrım. Bu adamın sorunu neydi?*

"Git duş al ve üstünü değiştir. Yarım saate kahvaltı edeceğiz."

Yatak odasındaki perdeler kapalı olduğu için sabah olduğunu daha anlayamamıştım bile. "İyi."

Gözleri kısıldı. "O kelimeyi kullanmayı bırak."

"Neden?"

"Ve bana cevap vermeyi de bırak."

"Sadece neden diye sordum."

"Çünkü sana yakışmıyor."

"Daha çok karına yakışmıyor yani," diye mırıldandım.

"Ne dedin sen?"

"Hiç," dedim aniden, sesindeki sertliği duyunca. Bu adam kesinlikle ters düşülecek biri değildi.

Havluyu kullanarak seramik parçalarını teker teker toplayıp çöpe atmak yerine giderken yanında götürdü.

Başka yöne bakmaya çalıştım fakat sıkı poposuna ve uzun bacaklarına bakmayı kesemiyordum. Hayatımda böyle mükemmel bir fizik görmemiştim, sadece bu da değildi. Çıplakken bile kendini taşıyışıyla saf özgüven yayıyordu.

Çıplaklık çoğu insanın savunmasızlığı olabilirdi ama Adrian, bunu üstünde jilet gibi bir takım elbise varmışçasına taşıyordu. Bu tarz bir enerji yaymak fazla zihinsel disiplin gerektirirdi.

Bu hem büyüleyici hem de tehlikeliydi.

Adrian gibi bir adamın üstünde tehlike uyarısı olmalıydı, sadece inatçı öz güveni değil de tamamı yüzünden.

Kafamı sallayıp arzuyla onu süzmeyi bırakmam birkaç saniyemi aldı.

O gider gitmez banyo kapısını kilitledim, ardından soyunup kısa bir duş aldım. Kimseye güvenmiyordum ve Adrian bu listenin başındaydı.

Duştan çıkınca bornozu giyip saçlarımı havluyla sardım. Sonra da banyonun kapısını hafifçe araladım. Odada kimsenin olmadığından emin olunca yatak odasına geçtim, köşedeki kapının giyinme odasına açıldığını fark ettim.

İçeriye dikkatlice girmeme rağmen otomatik beyaz ışık açılınca irkildim. Sonsuz kıyafet, aksesuar ve ayakkabı raflarını incelemek için durdum. Sol tarafta sayısız takım elbiselerle gömlekler vardı, genellikle siyah, gri ve lacivertlerdi.

Açıkça görüldüğü üzere Adrian, gösterişli kıyafetleri tercih etmiyordu. Onlar olmadan da yeterince göz alıcıydı. Koyu renkler, gizemli karakterine yakışıyordu.

Sağ taraftaki renkler daha açık ve çeşitli olsa da... sıkıcıydılar. Tıpkı dün giydiğim elbise gibi Lia'nın kıyafetlerinin çoğu bej, karamel ve gri gibi yumuşak renkli resmî eteklerden oluşuyordu. Elbiseleri düz, diz boyundaydı. Bir tane bile kot pantolonu, kot ceketi ya da İngiltere kraliçesi Elizabeth'in stilini taklit etmiyormuş gibi görünen kıyafeti yoktu.

Ölü bir kadının kıyafetlerini karıştırmak tuhaf hissettirmesine rağmen yine de yaptım çünkü bugün, elbise ya da öldürücü topuklu ayakkabılar giymeyi hiç istemiyordum.

Dolabın arkalarında yaptığım saatler sürmüş gibi gelen araştırmamdan sonra, sevimli bir kot şort ve üzerinde 'Special' yazan pembe bir atlet buldum. Seçtiğim kıyafetler havaya uygun olmasa da Adrian'ın evi çok sıcaktı. İçeride bunları giyebilirdim. Şort biraz büyük olduğu için pembe bir fuları kemer olarak kullandım. Demek ki Lia ve benim bedenlerimiz, diğer her şeyimizde olduğu gibi mükemmelce uyuşmuyordu.

Tüyler ürpertici benzerlik listesinden bir madde eksildi.

Hiç spor ayakkabı bulamadım, bu yüzden pembe, düz taban bir ayakkabı seçtim. Aynaya bakıp sonuçtan memnun olunca gülümsedim. Fakat hamileyken, kızımla beraber giyebilmek için buna benzer uyumlu anne-kız kıyafetleri aldığımı hatırladığımda gülümsemem kayboldu.

Buna hiç fırsatım olmadı.

Kızımın anılarında kaybolmayı reddedip odadan dışarı çıktım ve yemek odasının nerede olduğunu bulmak için önce soluma sonra sağıma baktım. Aşağıda olduğunu farz ederek acele etmeden merdivenlerden indim.

Burası gün ışığında bile tüylerimi ürpertiyordu. Aslında boş versene, sadece gün ışığında değil, her zaman böyle hissediyordum. Bu duvarların arasında geçirdiğim her saniyede ürpertim katlanarak artıyordu.

Merdivenlerin bitiminde dururken nereye gideceğimi merak ediyordum.

"Bayan Volkov?"

Başta ismi tanımadım ama arkamı döndüğümde bunun Lia'nın ve dolayısıyla da benim ismim olduğunu anladım.

Ellilerinde görünen orta yaşlı bir kadın, boş bir ifadeyle bana bakıyordu. Uzun boyluydu, benden çok uzundu. İçin-

de beyaz tutamlar olan sarı saçları sıkı bir topuz yapılmıştı. Kare şeklindeki yüzüyle sert ifadesi birleştiğinde, herkesin tanıdığı ve sınıfında nefes almaya bile korktuğu lise öğretmenine benziyordu.

Okulun kıyafet yönetmeliğine uymuyormuşum gibi beni baştan aşağı süzdü.

"Evet?" Sesim ikna edici değildi ama nasıl davranacağımı bilmiyordum. Ona yemek odasının nerede olduğunu sorarsam, düzenbaz olduğum hemen ortaya çıkmaz mıydı?

"Burada ne işiniz var?" Belirsiz bir Rus aksanı vardı.

"Adrian'ı arıyorum." En azından kulağa biraz mantıklı geliyordu.

"Beni takip edin." Dönüp sola doğru ilerleyerek arkasından gitmemi beklemedi.

Onu takip etmekten başka şansım yoktu, bu yüzden uzun koridorda arkasından ilerledim. Çift kanatlı kapıyı açtı ve içeri girmemi işaret etti.

Attığım her adımın farkında olarak içeri girdim.

Adrian'ı dünkü küçük çocukla, Jeremy'le görünce sakince nefes verdim.

Hissettiğim rahatlamanın babasıyla değil de çocukla ilgili olduğuna emindim. Jeremy'i ilk kez gördüğüm zamanki tepkimin onunla hiçbir alakası yoktu. Bu tamamen benimle ve boynuma bir kement gibi dolanan geçmişimle ilgiliydi.

Adrian, siyah pantolon ve lacivert gömlek giymişti. Kıyafetleri haşin ve gösterişsizdi, tıpkı onun gibi. İçeri girdiğim anda başını kaldırdı. Sabah ilk iş olarak onun gri gözlerinde hapsolmak istemediğim için bakışlarımı kaçırdım.

Sert öğretmen, Adrian'ın solundaki boş sandalyeye

doğru ilerleyerek oturmamı işaret etti. "Kahvaltınız hazır, Bayan Volkov."

O isimden, Adrian'ın bir uzantısı olduğum gerçeğinden nefret ediyordum. Onun soyadının benim olmasından nefret ediyordum.

'Kahvaltı' lafını duyunca üzerine düşünmeye fırsatım olmadı. En son ne zaman normal bir insan gibi akşam yemeği yemiş sonra da kahvaltı etmiştim?

Büyük ihtimalle bir hafta önce, Larry'nin o sandviçleri getirdiği zamandı. Yine de sandviçler masadaki pastırma ve yumurta kadar muhteşem kokmuyordu. Larry'i özlemiştim, bu yemeklerin birazını ona götürebilmeyi dilerdim.

Masaya oturduğumda beni bir uzaylıymışım gibi izleyen üç çift gözü fark ettim. Ne? Daha yemeye başlamamıştım bile, üstelik dün akşam yerken yaptığımdan farklı olarak domuz gibi değil de yavaşça yemeyi planlıyordum.

Hafifçe kafamı kaldırdığımda Adrian'ın kararan gözleri beni rehin aldı.

"Ne var?" diye fısıldadım.

"Ne giyiyorsun öyle?"

Dönüp kendime bir baktım ve hepsinin neye baktığını fark ettim. "Kıyafet."

"Kıyafet olduklarını biliyorum." Sesini alçalttı, bunu büyük ihtimalle Jeremy'nin babasının ne kadar pislik biri olduğunu duymaması için yapmıştı. "Ama bunlar senin kıyafetlerin değil."

"Evet, öyleler. Onları dolapta buldum." Konuyu değiştirmeyi seçerek bir parça ekmek aldım ve kaşığıyla tabağındaki reçeli alan Jeremy'e gülümsedim. "Onun yerine bir sandviç ister misin?"

Cevap olarak ne beklemiştim bilmiyorum ama somurtma bunlardan biri değildi. Kaşığını sıkıca tutarken bana kötü bir bakış attı. Onun annesi olmam gerekmiyor muydu? Belki de üvey annesiyimdir.

"Ben seninle konuşmuyorum." Suratını asıp dudaklarını büktü.

"Jeremy," diye azarladı Adrian.

"O gitti, baba! Yine gidecek." Küçük ayaklarını sandalyeden aşağı salarak atladı. "Ben doydum."

Sözlerinden sonra gitmek için arkasını döndü.

"Jeremy!" Ona seslensem de çoktan yemek odasından dışarı koşuyordu.

Kahvaltıyı boş verip arkasından gitmek için ayağa kalktım. Jeremy'nin benim çocuğum olmaması umurumda değildi çünkü yüzündeki acı çok açıktı.

Hiçbir çocuk, öyle güçlü duygular hissetmeyi hak etmezdi. Kendi çocukluğumu düşünürsek bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Adrian bileğimi kavrayarak beni yerimde tuttu. "Arkasından gitme."

"Ama-"

Kolumu çekti. Beni bakışlarıyla buluşmaya zorladığında güçlükle soludum. "Önce bana hesap vereceksin."

11
Winter

Bu adama inanamıyordum. Oğlu açıkça acı çekiyordu ve odaklandığı tek şey, benim kime hesap vereceğim miydi?

Ne türden baskıcı bir adamdı böyle?

Elimi onunkinden kurtarmak için bükmeyi denesem de tutuşunu beni sandalyeye çekmek için kullandı. "Otur."

"Jeremy'nin bana ihtiyacı var."

"Sana ihtiyacı mı var?" Gizli bir tehditle sözlerimi tekrar etti. "Sen kim olduğunu zannediyorsun?"

"Senin karın. Beni ona dönüştürdüğünü unuttun mu?"

"Ve bu büyülü bir şekilde seni onun annesi mi yapıyor?"

Haklıydı. Annesi değildim. Neden bu kadar öfkeliydim? Adrian, onun babasıydı ve bu durum pek umurunda değildi. O zaman ben de sinirlenmemeliydim.

Ama sinirliydim.

Adrian, oğlunun kolayca çekip gitmesine izin verdiğinde hırçın alevler damarlarıma yayılmıştı. Böyle insanlar çocukları hak etmiyordu hatta hiç kimseyi hak etmiyorlardı.

Hiçbir şey olmamış gibi yumurtalarını kesmeye devam ederken bıçağı muazzam bir kolaylıkla kullanıyordu. Dudaklarımı bükerek ben de kahvaltı etmeye karar verdim. Sonuçta, burada olma sebebim buydu.

Yemek yemekti.

Üç tane tost ekmeği kullanarak tereyağlı ve reçelli bir sandviç yaptım. Sonra da büyük bir ısırık aldım. Yemek mideme ulaşınca ağzımdan kaçan inlemeye engel olamadım.

Sütlü kahve tam olarak sevdiğim türdendi, bir yudum alana dek hem Adrian'ın hem de sert öğretmeninin beni izlediğini fark etmemiştim. Bana, sanki hayvanat bahçesindeki hayvanlardan biriymişim gibi göz dahi kırpmadan dikkatlice bakıyorlardı.

Görgü kurallarına aykırı bir şey falan mı yapmıştım? Oysaki yavaş yediğimden emin olmuştum.

Sahte kocam, ruhu gibi kapkara olan kahvesinden bir yudum aldı ve fincanın üstünden beni izlemeye devam etti. Öldürücü bakışları olduğuna yemin edebilirdim. Tek kelime etmeden beni diken üstünde tutuyordu.

"Bu Ogla." Adrian, başıyla sert öğretmeni işaret etti. "Eskiden nasıl davrandığınla ilgili her şeyi ona sorabilirsin. Hafızanı kaybettiğini biliyor."

Ona hafızamı kaybetmediğimi, sadece rol yaptığımı söylemek istedim fakat sonra planını anladım. Eğer herkese hafızamı kaybettiğimi söylerse, Lia'nın davrandığı gibi davranmadığımda Adrian da ben de birçok şeyden paçayı kurtarabilirdik.

Akıllıydı, gerçi çoğu şerefsiz öyleydi.

Sert öğretmen Ogla, bana sertçe başını salladı, ben de kararsızlıkla karşılık verdim.

Adrian sinir bozucu tavrıyla yemek yiyişimi izlemeye devam etti. Kendimi daha yavaş çiğnemeye zorlasam da bende hazımsızlık yapacak olan, onun bakışlarıydı.

"Konuk evi hariç arazideki her yeri gezebilirsin."

Konuk evi mi vardı? Dün gece çok karanlık olduğundan bakmayı denesem bile göremezdim.

Evden şimdi bahsettiği ve özellikle oraya gitmememi söylediği için merakım iyice artmıştı. Merak, tıpkı et isteyen aç bir hayvan gibi dehşet vericiydi. Beni böyle baştan uyarmasaydı daha iyi olurdu.

"Evden çıkmayacaksın."

"Senin tutsağın değilim, Adrian."

Tek kaşını kaldırdı. "Ben ne dersem osun. Unvanlar neredeyse hiç anlam ifade etmiyor, onları nasıl kullanacağın sana kalmış. Kendine tutsak yerine prenses demek istersen elbette diyebilirsin. Gerçek şu ki yanında koruman olacak ve iznim olmadığı sürece dışarı adımını atmayacaksın."

Az önce koruma mı dedi? "Ne iş yaptığını söylemiştin?"

"Söylememiştim."

"Söylemelisin çünkü bu çılgın önlemleri tam olarak anlayamıyorum."

Bana gözlerini kısarak baktı. Ogla da gözlerini üzerime dikmişti, sanki ellerine vurmak istediği huysuz bir çocuktum.

"Ne?" dedim ikisine de. Hemen sonra kahvemden bir yudum aldım. "Gerçek bir soru soruyorum. Bilmemi istemiyorsan iyi, eğer casussan ve ben görgü kurallarına aykırı davranıyorsam, sadece kendini suçlayabilirsin."

Adrian fincanını sakince masaya bıraktı. "Dışarı, Ogla."

Aldatıcı sessizliğiyle kaskatı kesildim. Belki de söylediğim şey karşılık vermek sayılıyordu. Fakat alaycı değildim. Öyle olmadığıma emindim.

Ogla bana kötü kötü baktı. Tavrına rağmen kalması için yalvarmaya hazırdım. Şu an Adrian'la yalnız kalmak istemiyordum.

Kapı arkasından sertçe kapanırken keskin sesi göğsümde yankılandı.

Odadaki hava, söylenmeyen sözlerle doluydu. Bıçakla kesilecek kadar da gergindi.

Tamamen hareketsiz kaldım. Parmaklarım fincanın etrafındaydı ama bir yudum bile almaya cesaret edemedim.

Adrian'ın cüssesi gerçeküstü bir hâl aldı. Hâlâ oturmasına rağmen neredeyse gölgesinin kıyamet gibi tepemde dolaştığını hissedebiliyordum. "Karşılık verme konusunda ne demiştim?"

"İstemeden oldu," deyiverdim. "Sadece soruyordum."

Ayağa kalktı, yanı başımda durduğunda omurgam dikleşti. Masada bıraktığım bitmemiş kızarmış ekmeğime bakarak o olmayı umdum. Bir şekilde fincan olmayı ya da çatal bıçak takımından herhangi bir şey olmayı diledim. Böylece dikkatli bakışlarından kaçabilirdim.

Adrian, iki parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırdı. Başka tarafa bakmak istedim, bu sadece gözlerinden genellikle rahatsız olduğum için değildi. Gözleri, tanıştığımız andan şu ana kadar, bana olan tüm hoşnutsuzluklarını yansıtmak istermişçesine yoğun ve sert bakıyordu.

"Çalışanların önünde bana saygısızlık etmeyeceksin. Bana hiç saygısızlık etmeyeceksin. O kadar."

"İyi."

"O lanet olası kelimeyi kullanmayı bırakmanı söylemiştim."

"Tamam. Anlaşıldı."

"Bu alaycılık mıydı?"

"Hayır?"

"Neden soru sorar gibi söyledin?"

"Bilmiyorum." Şu an emin olduğum tek şey, beni bırakmasını istememdi.

Teni, benim tenime ne kadar dokunursa, kâbusu o kadar fazla düşünüyordum. Nasıl ırzıma geçtiğini ve nasıl savaşmadığımı düşünüyordum.

Hüsranım o kadar derindi ki bunu şimdi gerçek hayatta telafi etmek istiyordum ama biliyordum ki ona zarar vermeye çalışsam bedelini öderdim.

Parmakları, beni ürpertip tüylerimi diken diken ederken çenemden boynuma ilerledi. Beni boğmasını bekledim ama omzumu kavradı ve gri gözleri tıpkı kâbusumdaki gibi karardı. "Eğil."

"N-neden?"

"Karşılık verirsen cezalandırılacağını söylemiştim."

O kelimeyi duyunca dudaklarım aralandı. *Cezalandırılmak.* Göğsümde bir savaş patlak verdi. Pazarlık yapmaya çalışırken bacaklarım titriyordu. "Ama öyle demek istememiştim."

"Umurumda değil. Bana karşı gelirsen cezalandırılırsın. Bu kadar basit."

"Bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Cezanı bilmediğin sürece yapmaya devam edeceksin."

"En azından bana bir şans ver."

"Sana dün geceden beri müsamaha gösterdim Lia. Sen yine de bana karşı çıkmaya ve beni zora sokmaya devam ediyorsun."

"Hayır, etmiyorum."

"Al işte, apaçık örnek. Durumun ciddiyetini anlamış değilsin. Ben de bunu beynine kazımaktan memnun olacağım."

Ses tonu sakin olsa da beni ruhumun derinliklerine kadar ürpertiyordu. "Adrian... Lütfen..."

"Boşa harcadığın her dakikamın acısını teninden çıkaracağım." Beni omzumdan yakalayarak ayağa kalkmaya zorladı. Çıkardığım sesle canımın yandığını gösterirken fincanı masaya bıraktım.

Sandalyeyi geri ittiğinde çıkan gıcırtı, kalbimin çeperlerindeki tırmalama sesini taklit ederken bacaklarım titriyordu.

Adrian, dediğini yapmamı beklemek yerine masa örtüsünü tuttu ve acımasızca çekerek kaldırdı. Tabaklar birbirine çarparken kahveler örtüye dökülerek yere damladı.

"Adrian..." diyerek son kez yalvarmaya kalktım. *"Lütfen."*

"Yalvarmak için daha çok erken, Lia. Gerçekten ihtiyacın olacak zamana sakla." Avucunu belime koyarak beni masaya doğru eğilmem için itti. Yanağım soğuk yüzeyle buluştuğunda endişeyle hızlı nefesler almamak için kendimi zor tutuyordum.

Vücudumun tamamen tehlike moduna geçmesinden nefret ediyordum. Karnımın alt kısmına tuhaf bir hissin hücum edip karıncalanmaya başlamasından, beni sıkıştırmasından ve kışkırtmasından nefret ediyordum.

Adrian öz güvenliydi. Her hareketi gerçekleştirilmek için tasarlanmış bir amaç taşıyordu. Önüme doğru uzandı, önce pembe fulardan kemerimi, ardından düğmemi çözdü.

Kumaş bacaklarımdan aşağı kayıp bileklerimin etrafın-

da toplanırken bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Onun ne gördüğünü düşünmemeye çalıştım. Popom havadayken, eğilmiş bir şekilde onun gözleri önüne serildiğimi düşünmemeye çalıştım.

Bunu yapmak, eli popomla buluştuğunda çok da zor değildi.

İlk şaplağın sert ve çirkin sesi havada yankılandı. Külotum hâlâ üstümde olsa da popom alev almıştı.

İkinci şaplakla tüm vücudum ahşap yüzeyde ileri doğru savruldu. Kızgın acı artarken kaskatı parmaklarla masanın kenarını kavradım.

Sırf beni cezalandırma, otoritesini tenimin altına işleme niyetiyle, eli ağır ve merhametsizdi.

Bu otorite gösterisi her ne kadar sakin, aynı zamanda hükmedici olsa da Adrian bana daha önce görmediğim bir tarafını gösteriyordu.

Kontrol.

Bundan besleniyordu hatta kendisine karşı çıkmadığımdan emin olmak için beni cezalandırıyordu. Popoma attığı her şaplakla, tüm benliğime kazıyordu.

Keşke buna tepki vermeyip kâbusumdaki gibi ırza geçmek olarak görebilseydim. Bunun yerine, her muamelesiyle tenimde bir duygu patlaması yaşıyordum. Sanki uyuyan yılanı uyandırıyordu.

Bedenimin onun dokunuşuna verdiği tepki, beni cezasından ve kâbusumdan daha çok korkutuyordu.

Hayatımda yaşadığım her şeyden daha çok korkutuyordu.

Adrian, atkuyruğumla beraber onu bağlamak için kullandığım kurdeleyi kavrayıp kafamı geriye çekti. "Böyle giyinmene kim izin verdi?"

Ağzımı büzüp kapattım. Sadece onunla konuşmayı reddettiğim için değil, ayrıca bacaklarımda, karnımda hatta nemli meme uçlarımda gezinen tuhaf gerginliği durdurmak içindi.

Endişe ve korku yüzünden olmalıydı. Başka bir sebepten kaynaklandığına inanmayı reddediyordum.

Adrian popoma tekrar vurduğunda ağzımdan aciz bir ses kaçtı. Dudağımı öyle sert ısırmıştım ki beşinci şaplaktayken metal tadını alıyordum.

Ona üzerimdeki etkisini göstermektense dudaklarımı kanatmaya ve dilimi kesmeye hazırdım. Yıkımımı görme zevkini tadamayacaktı.

Kimse tadamayacaktı.

Daha fazla ses çıkarabilmek için kendimle savaşsam bile.

"Yerini bileceksin." *Şaplak.* "Bana karşı gelmeyeceksin." *Şaplak.* "Anlaşıldı mı?"

"Evet... Evet... Lütfen dur." Ağladım, ancak sebebi acı değildi.

Baldırlarımın iç kısmı alev almıştı, karıncalanıyordu ve inen her şaplakta uyarılıyordu. Bundan hoşlanmamıştım. Bitmesi için her şeyi yapardım.

Durakladı. "Sana söylenilenleri yapacak mısın?"

"Evet..." Sesim hırıltılı, tutkuluydu.

Popoma tekrar vurmadığı için gitmeme izin vereceğini sandım ama sonra, iki parmağı külotumun üzerindeki ıslaklığıma kaydı.

Ona bakmak için kafamı geriye attığım sırada hain bir sırıtış yüzüne yayılmıştı. Sıradaki kurbanını bulmuş kötü adamlara benziyordu. "Demek bu yüzden durmamı istedin. Cezalandırılmak hoşuna mı gitti? Seni azdırdı mı?"

Parmakları ıslaklığımın kanıtına dokunurken reddedercesine kafamı salladım.

Dudakları kulağımla buluşuncaya dek üzerime eğildi. "Sırılsıklam olmuş amın öyle demiyor."

"Hayır..." Böyle bir ahlaksızlıkla tahrik olmayacağıma inanmak isteyerek kafamı sallamaya devam ettim.

Ben vanilyaydım, hep öyle olacaktım.

"Reddetmeyi bırak, Lenochka."

Yine o lakabı kullanmıştı. Anlamını bilmesem de ondan nefret ediyordum. Bana öyle seslenmesini istemiyordum. Beni gerçekten karısıymışım gibi kullanmasını istemiyordum.

Karısı değildim. Sadece hayatta kalmak için bu lanet olası rolü oynuyordum.

"Hayır," dedim, bu sefer daha net bir şekilde.

Kumaşın üstünden kadınlığımı okşamaya devam etti. Gözlerimi kapatıp hislerin kaybolmasını bekledim. Her hareketiyle tenim endişe verici derecede ısınıyordu. Popomda bıraktığı el izleri, şimdi daha çok yanıyor, acıma acı katıyordu.

"İstediğin kadar inatçı olabilirsin ama bundan hoşlandığını inkâr edemezsin, Lenochka." Elini külotumun önünden içeri kaydırdı ve başparmağı ağda yapılmış çıplak tenimle buluştu.

Bakmadan, tam olarak nerede olduğunu biliyormuşçasına direkt şişmiş klitorisimi buldu. Bir fiske attı, sırtım tepki olarak yay gibi gerilip masadan havalandı. Islaklığımdaki ustaca ve hesaplı hareketleri, popomdaki uyarılma ile birleştiğinde alev almak üzereydim.

Fakat bu sefer, merkezimden başlayıp tüm vücuduma yayılan patlamayı kontrol edemiyordum.

Yavaşça ilerlese de beni tamamen sardığında işim bitmişti. Tamamen bitmiştim ve hiçbir çıkış yolu yoktu.

Benden çekip çıkardığı şiddetli zevk yüzünden titrerken hâlâ dudağımı ısırıyordum.

Bu his, yüksek sesle çığlık atmak isteyeceğim kadar yoğun hâle geldiğinde bile dudağımı ısırmaya devam ettim. Çığlığımı bastırarak kendimi zevkten, arzudan ve dehşet verici şehvetten mahrum bırakıyor olsam dahi.

Adrian, elini külotumdan çıkarırken hâlâ titriyordum. Saçımı bırakmamıştı. Popomun acısı biraz dinene dek öylece durdu.

Dönüp ona, istediğini aldıktan sonra şeytanın nasıl göründüğüne bakmak istiyordum. Bu fikre karşı çıkmaya vaktim olmadı çünkü beni aniden döndürdü. Sırtım masayla buluştuğunda beni sikeceğini falan düşündüm ama o, huzursuz edici ifadesiz suratıyla bana bakmaya devam ediyordu.

Düşündüğüm şeye inanamıyor olsam da gözlerinin kararmasını buna tercih ederdim. En azından o zaman, bir şekilde memnuniyetsiz olduğunu anlayabilirdim. Peki ya şimdi? Tırmanması ya da yok etmesi imkânsız olan yüksek, sağlam bir duvar gibi görünüyordu.

Beni izlemeye devam ettiği sürece nefes almakta gittikçe zorlanıyordum. Dikkatli bakışları altında olmaktan nefret ediyordum. Ya da çatısının altında. Onun herhangi bir şeyinin altında olmaktan nefret ediyordum.

Parmağının ucunu alt dudağımda gezdirerek dişlerimin arasından çekti. Orgazmın sona ermesine rağmen hâlâ sesimi bastırdığımı fark etmemiştim.

Çiğnenmiş deriyi okşadı. Bu dokunuş, üzerime titreyip ilgi göstermekten çok uzaktı. Aldatıcı, içten içe kaba ve duygusuzdu. "İstediğin kadar saklan. Eninde sonunda seni ortaya çıkaracağım."

Ona, orada olmayan bir şeyi bulmakta başarılar diliyordum.

Adrian Volkov, karısının ikizini bularak piyangoyu tutturduğunu sanıyor olsa da asıl bilmediği şey, bir kabuğa denk geldiğiydi.

Bu kabuğun içinde onun ortaya çıkarabileceği hiçbir şey yoktu.

12
Winter

Adrian gittikten sonra uzun süre masanın üzerinde öylece kalmıştım. Ona bakmamıştım, eğer baksaydım gözlerindeki mutlak karanlık tüylerimi ürpertirdi.

Şortum hâlâ ayaklarımın etrafında toplanmış hâldeydi. Onu yukarı çekmeye takatim yoktu. Haysiyetim de yerlerdeydi. Kapı kapanmış, çıkardığı ses sessiz yemek odasında yankılanmıştı. Bense hâlâ burada durmuş, masanın kenarını kavrıyordum.

Az önce yaşananları ya da nasıl tepki verdiğimi düşünmek istemiyordum ama bu, hissedemediğim anlamına gelmiyordu. El izlerini, popomdaki yanmayı ve merkezimdeki karıncalanmayı hissedebiliyordum.

Yavaşça gözlerimi kapatırken derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Hareketimle karıncalanma yer değiştirdiğinde sanki tüm dünyam alev almıştı. Şortumu yukarı çekerken dikkatli davransam da popom yanıyordu. Sürtünme ağzımdan bir inilti kaçmasına neden oldu. Adrian burada olma-

dığı ve beni duyamadığı için iniltilerimi saklama ihtiyacı duymadım.

Bu çok berbattı.

Bir ya da iki içkiye ihtiyacım vardı.

Gereğinden uzun süre ayık kalmıştım, tepki vermemin sebebi muhtemelen buydu. Genelde olduğum gibi yarı sarhoş ya da daha iyisi tamamen sarhoş olsaydım, neredeyse hiçbir şey hissetmeyen robotik hâlime dönebilirdim.

Larry, içki alışkanlığımı hiç onaylamazdı. Onu özlüyor ama göremiyordum. Bu yüzden daha fazla içkiye ihtiyacım vardı.

Odanın yanlarındaki ahşap dolapları karıştırdım ama hiçbir şey bulamadım. Muhtemelen içkileri mutfakta tutuyorlardı.

Yemek odasından çıktıktan sonra Ogla'nın bana daha önce gösterdiği yolu takip ederek kendimi evin girişinde buldum. Mutfağın tam tersi yönde olduğunu düşünerek oraya doğru ilerledim.

Sahiden de bulmuştum. Mutfak genişti, ayrıca hayatımda gördüğüm tüm yemek pişirme alanlarından daha temizdi. Beyaz tezgâhlar parlıyordu ve paslanmaz çelikten mutfak aletleri, kullanılmayı bekleyerek tezgâhın bir bölümünü kaplıyordu.

Kırmaktan korktuğum için herhangi bir şeye dokunmamaya çalışıyordum. Fakat içkiye duyduğum ihtiyaç bu histen baskındı. Başımın ön kısmındaki ağrı sadece alkol tarafından geçirilecek türdendi.

Önce buzdolabına baktım. İçinde su, meyveler, sebzeler ve şişelerce meyve suyu vardı. Hiç bira yoktu. Dolaplara ilerleyip hepsine tek tek baktım. Muhtemelen Jeremy'nin

yediği mısır gevreğini, baharatları hatta bazı mutfak aletlerini buldum ama hâlâ hiçbir yerde içki yoktu.

Dolapları açıp kaparken arayışım daha telaşlı bir hâl aldı. Deli gibi her yeri alt üst ediyordum.

"Bir şey mi arıyorsunuz, Bayan Volkov?"

İrkilip geri çekildim. Ogla'yla yüz yüze gelirken elim dolabın kulpunda kaldı. İfadesiz yüzüyle girişte dikiliyordu.

"Ben... Hmm... Biranın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Biramız yok."

Adrian, bira içmeyen züppelere benzediği için bu mantıklıydı. Yine denedim. "Viski?"

"Yok."

"Şarap?"

"Yok."

"Burada herhangi bir alkollü içecek var mı?"

"Yok."

"Bu nasıl mümkün olur? Adrian içki içmiyor mu?"

"Evde içmiyor, Bayan Volkov."

Neden içmediğini sormak istesem de mesafeli ses tonu ve yüzü beni vazgeçirdi. Zaten sorsam da cevaplayacağından şüpheliydim.

Alkol mahrumiyeti kafamı acıtıyordu. Birkaç saniye öncesinden daha kötü bir hâldeydi. Benim gibi her bağımlı bir sonraki dozun, yudumun, o sızıyı hafifletecek herhangi bir şeyin vaadiyle yaşardı. Genel inanışın aksine dayanıklıydık; ancak bunun sebebi, bekleme süresinden sonra gelecek olan hazzı bildiğimizdendi. Şimdi beynim alkol alamayacağını anladığı için başım çatlıyordu, bu yüzden ben de onun isteklerine uyuyordum.

"Markete gidip bira alacağım. Adrian'ın hesabına yaz-

malarını söyleyebilir miyim?" diye gelişigüzel bir şekilde sordum, Ogla'nın yanından geçerken.

Bir kolunu kaldırarak çıkışımı kapattı. "Bay Volkov evden ayrılmamanız için açık talimatlar verdi."

Şerefsiz herif bundan bahsetmemişti.

"Uzun sürmeyecek," diyerek pazarlık yapmaya çalıştım.

"Olmaz."

"Patronum değilsin, Ogla. Seni itip geçerek gidebilirim."

"Bunu yapmanızı tavsiye etmem, Bayan Volkov. Dışarıda korumalar tarafından hiç de nazik olmayan yöntemlerle durdurulursunuz."

Dışarıda daha fazla koruma mı vardı? Korumalarının sadece Hantal Sarışın ve Yamuk Burun olduğunu düşünerek her yere Adrian'ın peşinden gittiklerini farz etmiştim.

"O zaman sen git," dedim umutla.

Kafasını iki yana salladı.

"Korumalardan biri gidebilir mi o zaman?"

"Evde içki yasak. Alışmanız gerekecek."

Öylece alışamazdım ki. Hayatımın büyük çoğunluğunda sarhoştum. Tamam, biraz abartıyordum ama bir bakıma hep sarhoştum, bu sayede kafamın içine hapsolmaktan kurtuluyordum. Hislerimi böyle uyuşturmuştum.

Ayık olduğum zaman, tüm hislerim sansürsüz ve saf oluyordu, tıpkı bu sabahki gibi. Büyük ihtimalle kâbusu da sarhoşken uyuyakalmadığım için görmüştüm. Böyle kalmaya devam edersem ne olacağını öğrenmek istemiyordum.

Bunu yaşamaya hazır değildim.

Keşke Larry'le iletişime geçebilseydim, böylece bana gizlice bira getirebilirdi. Fakat bu samanlıkta iğne aramaya benzerdi. Aramayı yapan hep Larry olurdu, tam tersi değil.

Ayrıca malikânenin nerede olduğuna ve şehirden ne kadar uzakta olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Eğer kaçmaya teşebbüs edersem, Adrian hiç düşünmeden beni polislere teslim ederdi.

Ogla, tekrar pazarlık yapmamı bekliyormuş gibi beni izliyordu, ümitsiz vakaydı. Söylediğim ya da yaptığım her şeyi Adrian'a rapor edeceğinden kuşkum yoktu, onunla muhatap olurken akıllı davranmalıydım.

Sessiz, sinsi ve kötü niyetli duruşuna karşı yüzüne baktım. Adrian, hatırlamadığım her şeyi ona sorabileceğimi söylemişti. Çıkarcı piç.

"Hey, Ogla."

"Buyurun?"

"Adrian tam olarak ne iş yapıyor?"

Durakladı, bu soruyu beklemediği belliydi. "Neden bilmek istiyorsunuz?"

"Sana her şeyi sorabileceğimi söyledi, bu da o kategoriye dâhil diye düşünüyorum. Eminim ki hafızamı kaybetmeden önce işiyle ilgili her şeyi biliyordum. Şimdi de hafızamı tazelemen gerekecek."

Beni umursamayacağını düşünürken cevap verdi. "Bay Volkov, Rus mafyasının bir parçası."

Demek ki casus değildi, gerçi buna da şaşırmamıştım. Tarzı ve yüz hatları sofistike olsa bile bir mafya adamı olarak görülebilirdi.

Giants fanlarının Bratva hakkındaki sohbeti aklıma geldiğinde yutkundum. Onların, öldürmekte tereddüt etmeyen, tehlikeli insanlar olduklarını söylemişlerdi. Adrian'ın katil olduğuna şaşırdığımdan değildi, sadece öğrendiklerimle her şeye daha gerçekçi ve korkutucu bir açıdan bakmaya başlamıştım.

Adrian, o tehlikeli insanlardan biriydi. Bu sadece yaydığı enerjiden kaynaklı da değildi. Onun tüm varlığı, kendisi ya da örgütü hakkında konuşan herkesin yüreğine korku salmak için tasarlanmıştı.

"Parçası mı?" diye sordum, Ogla'yı sorguya çekmeye karar vererek. İçinde bulunduğum durumun kesin bir değerlendirmesini yapmam gerekiyordu ki bununla başa çıkabileyim.

"Evet."

"Parçası olması ne anlama geliyor yani?"

"Üye olduğu anlamına geliyor."

Bu kadından bilgi almaya çalışmak çok zor olsa da bıkkınlığımı gizledim. "Korumaları olduğuna ve malikânede yaşadığına göre yüksek bir makamda olmalı."

"Öyle."

"Ne kadar yüksek?"

"*Pakhan*'ın tam altında."

O terimi daha önce de duymuştum. "O mafyanın lideri mi?"

"Evet, birliğin lideri. Bay Volkov çoğu operasyonun arkasındaki beyindir."

Aslında yine şaşırmamalıydım ama şaşırmıştım. Adrian, az zayiat ile fazla hasar bırakmak için arka planda strateji oluşturacak bir piçe benziyordu.

Şimdi, oldukça yüksek bir makamda olduğunu öğrendiğime göre, neden aniden gerildiğimi bilmiyordum. Binlerce düşünce kafama üşüştü ve en belirgin olanı burada olmamam gerektiğiydi. İkincisi ise kendimi büyük bir belaya bulaştırdığımdı.

Sanki başka bir şansım vardı. Ya mafya adamının karısı olacaktım ya da hapiste çürüyecektim.

Yine de Adrian'la vakit geçirdikçe hapis fikri daha cazip geliyordu.

"Kahvaltınızı bitirdiyseniz çalışmanız gerekiyor." Ogla, dikkatimi olduğumuz âna çekti.

"Çalışmak mı?"

"Beni takip edin."

Bununla nereye varacağından emin olamayarak onu takip ettim. Beni bir oturma alanına yönlendirdi, üstünde iPad ve telefon olan sehpayı gösterdi.

"Bu sizin telefonunuz. Benim numaram hızlı aramada üçte. Kolya ise iki."

"Kolya mı?"

"Bay Volkov'un yönetimde ikinci adamıdır."

"O, Hantal Sarışın mı yoksa Yamuk Burun mu?"

Büyük ihtimalle kullandığım lakaplar yüzünden durakladı. "Hantal olan."

"Yamuk Burun'un ismi ne?"

"Yan. Hızlı aramada dört numara."

"Tahmin edeyim, Adrian bir numara?"

"Evet ama ölüm kalım meselesi olmadığı ve hiçbirimize ulaşamadığınız sürece onu aramayacaksınız."

"Onu hiçbir zaman aramayacağım, çok teşekkürler," diye mırıldandım.

Gözlerini kıssa da tonlamama laf etmedi. Sorularıma devam ettim. "IPad eğlenmem için mi?"

"Çalışmanız için."

"Ne çalışacağım?"

"Birliği. Bay Volkov'un karısısınız. Sizi sıkça dışarı götürmese de yılda birkaç kez onun yanında boy göstermeniz gerekiyor. Bu yüzden de birliğin yapısını, hiyerarşisini,

birlikteki herkesin ve Bay Volkov'un en yakınlarının ismini öğrenmeniz gerekiyor."

"Ama neden? Herkese hafızamı kaybettiğimi söyleyeceğini zannediyordum."

"Bu söz konusu bile olamaz, Bayan Volkov. Tıpkı eskiden davrandığınız gibi davranmanız gerekecek."

"Ama siz biliyorsunuz. Sen, Kolya ve Yan."

"Biz Bay Volkov'a sadığız. Dışarıdaki insanlar değiller." Çenesiyle iPad'i işaret etti. "Bunları bir hafta içinde öğrenmeniz bekleniyor. Herhangi bir sorunuz olursa bana sorabilirsiniz."

Sonra döndü ve topukluları ahşap zeminde tıkırdayarak gitti. Kendimi koltuğa bıraktığım an popom yandı. Adrian'ın ellerinin üzerimde bıraktığı his zihnimde öne çıkarken yüzümü buruşturdum. Bana hiç tereddüt etmeden, sıkıca ve kendinden emin bir şekilde dokunuşu hâlâ aklımdaydı. Var olduğunu düşünmediğim, beni aynı anda hem meraklandıran hem de korkutan yanımı kışkırtmıştı. Korku kesinlikle daha baskın geliyordu.

IPad'i elime alıp açtığımda, yüzlerce sayfa uzunluğunda bir belgeyle karşılaştım. Lanet olsun. Kim vaktini ayırıp bunu yazmıştı? Çok fazla kitap okuyan biri değildim, yani bu çok zor olacaktı.

En azından her ismin altında resimler vardı.

Tam başlamak üzereyken bunların hepsinden çok daha önemli bir şey aklıma geldi.

Jeremy.

İçkiye olan ihtiyacıma o kadar odaklanmıştım ki onu unutmuştum. IPad'i bırakıp, telefonu cebime soktuktan sonra, odasının orada olduğunu farz ederek yukarı çıktım.

Adrian ve Lia'nın, çocuklarını kendilerine yakın tutacağını düşünerek yatak odasının olduğu tarafa doğru ilerledim.

Birkaç kapıyı denedim ancak Jeremy'nin odasını bulamadım. Koridorun karşı tarafında denemelerime devam ederken genç bir kadını, odaların birinden çıkarken gördüm. Sarışındı ve saçları, tahrik edici tarzda değil de kitap kurdu tarzında kısa kesilmişti. Yanaklarıyla burnunu çiller kaplıyordu, teni bal rengiydi. Taşıdığı tepsideki mısır gevreği dokunulmamış gibiydi, koridorda ilerlerken beni görmemişti. Orada başka bir merdiven mi vardı? Daha sonra keşfedecektim.

Kadının çıktığı odaya yaklaştım, kapıyı açmadan önce nefes almak için önünde durdum.

Tahmin ettiğim gibi Jeremy, sayısız oyuncakla çevrili hâlde yerde oturuyordu. Kesilmesi gereken saçı alnına düşüyordu. Gözlerinin grisi, bir çocuk için bile gizemli görünen tondaydı. Adrian'a o kadar çok benziyordu ki bu biraz rahatsız ediciydi.

Oyun oynuyor olsa da neşeli görünmüyordu. Yüzü hüzünlü, aynı zamanda dikkatliydi; sanki içinde bir şeyler eksikti ve bunu oyun oynayarak doldurmaya çalışıyordu.

"Merhaba, Jeremy," dedim hafifçe.

Bakışları aniden beni bulduğunda parmakları oyuncak askerin üstünde dondu, hemen ardından bana doğru fırlattı ve oyuncak göğüs kemiğime çarparak yere düştü.

"Dışarı çık!"

Tamam, agresifti.

Yine de bir şekilde, agresifliğinin ardını ve neden böyle davrandığını görebiliyordum.

Bakışları onu ele veriyordu. Moralimin bozulmasının, onunla ilk tanıştığımda bayılmamın diğer nedeni de buydu. Aynı bakışa sahiptik fakat benimki tam tersi yöndeydi.

O annesini özlüyordu ve ben de küçük kızımı özlüyordum.

İkimiz de kader tarafından bir araya getirilmiş eksik parçalardık.

Ya da şerefsiz babası tarafından.

Ben gitmeye yeltenmeyince bir asker daha fırlattı. "Git, dedim."

Kapıyı kapattıktan sonra, herhangi olumsuz bir tepkiyi tetiklememek için yavaşça ona yaklaştım. Bana başka bir şey fırlatmadı, önünde çömelerek onunla aynı hizaya geldiğimde sesimi yumuşattım. "Daha önce gittiğim için üzgün müsün, Jeremy?"

"Hayır." Dudakları kelimenin etrafında titrerken iki eline de birer asker aldı.

"Ben üzgündüm ama." Onun masum gözlerinde kızımı görünce sesim titredi. "Seni o kadar özledim ki bu dünyada sensiz yaşayamazdım. Her şey çok kasvetli ve sıkıcıydı. Tek istediğim seni bulmaktı."

"O zaman neden bulmadın?" diye fısıldadı. Kirpiklerinin altından bana bakıyordu.

"Çünkü ikimiz için de yaşamam gerek. Ölemezdim, beğim."

"Ölecek miydin?" Sesinde o kadar fazla korku vardı ki içimden kendi kıçımı tekmeledim.

"Hayır, tabii ki."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Buradayım, değil mi?"

İki oyuncağın kafalarını tokuşturdu ve bana bakıp mırıldandı. "Yine gidecek misin?"

"Asla." Yalan söylemiştim ama sözcükler ağzımdan söylediğim en doğru şey olarak çıkmıştı.

Bu konuyu fazla düşünemeden Jeremy üzerime atlayıp sıkıca sarıldı. Kolları belimi öyle sıkı sarıyordu ki olduğum yerde oturup kaldım.

Göğsüme doğru burnunu çektiğini hissedebiliyordum. "Seni ö-özledim, anneciğim. Lütfen beni bırakma."

"Asla." Kelime ağzımdan öyle bir ikna ile çıktı ki beni nefessiz bıraktı. Ona sıkıca sarıldım, saçlarını koklamak için zaman ayırıp kafasının tepesini öptüm. Küçük bir marşmelov gibi yumuşak ve güzeldi.

"Hayalet de olma," diye sızlandı.

"Hayalet mi?"

Kafasını kaldırmadan göğsüme yaslanan başını salladı. "Geçen gün hayalet olmuştun. Hayalet Anne'yi sevmiyorum. O çok korkunçtu."

13
Adrian

Birliğin işlerini tartışmak için yapacağımız toplantılar şu an endişelerimin en küçüğüydü.

Ya da dürüst olmak gerekirse çoğu zaman öyleydi.

Oynayacak bir rolüm vardı ve o rol sahne arkasındaydı. Pakhan'ın verdiği kararlar, doğrudan istihbaratlarım sayesinde kanıtlanmış olan fikirlerimden etkileniyordu.

Vazgeçilmez, önemli bir üye olmak için birliğin rütbelerinde yükselmem şans eseri olmamıştı. Buralara, Damien gibi güç ya da Kirill gibi manipülasyon kullanarak gelmemiştim.

Mantığımı kullanmıştım.

Bratva'da yükselmek adına gerekli olan düzenin, elverişli olması gerektiğini erkenden anlamıştım. Kolya ve Yan gibi güvenilir adamlara ihtiyacım vardı, her ne kadar ikincisi sabrımı zorlasa da. Bilgisayar korsanları. Mümkün olan her kurumdan muhbirler.

Bu unsurlar babamın zamanında da vardı ama tam kapasiteleri ile kullanılmamışlardı. Ben bunu değiştirerek onları birliğin en güçlü parçaları yaptırdı.

Güç, emir yağdırmak ve silah doğrultmak değildi. Savaş ilan etmek ve bir erkeklik göstergesi olarak öldürme emri vermek de değildi.

Gerçek güç bunların altında sessizce yatar, halk tarafından korkulurdu.

Dönüştüğüm kişi buydu. Birliğin içinde olsam da olmasam da herkesin gölgesini hissettiği kişiydim.

Benden hoşlanmayabilirlerdi ki çoğu hoşlanmıyordu. Benden korkuyorlardı. Yöntemlerimden dolayı, itibarlarını zedeleyecek olayların görüntüleri elimde var mı yok mu bilemiyorlardı. Güney Amerika'da bir kartel lideri ile yetki verilmemiş bir toplantı. Akdeniz'de süzülen bir yatta, birlikten zimmetlerine para geçirmek. Belediye başkanının evinde ona göz kulak olmaları gerekirken onu ve karısını sikmeleri.

Evimin duvarları arasından herkesi izlemek çok kolaydı. İnşa etmek için çok uğraştığım düzen, sorunsuzca ve artık gidişata müdahale etmeme gerek kalmadan çalışıyordu.

Düşmanlarım ve sözde kardeşlerim, ne kadar güçlü olduğumu anladıklarından beri bana karşı gelmeye cesaret edemiyorlardı. Bazıları hâlâ arada sırada beni yok etmeye çalışsa da düzenim, bilgisayar korsanlarım ve Kolya sayesinde başarısız oluyorlardı.

Bir keresinde çok yaklaştılar. Yalnızca *bir kez*. Yapacağım son şey olsa da o olayda, tüm bunların neden işe yaramadığını bulacaktım.

Birlikteki görünmez rolümden dolayı, toplantılara çok da katılmama gerek yoktu. Seçkin sınıftaki diğer üyelerin bana sitem ettikleri bir konuydu. Eski Pakhan Nikolai ve şu an Pakhan olan kardeşi Sergei, beni toplantılarda bulunma işinden muaf tutmuşlardı. Yöntemlerimi kullanıp onlara sonuç getirmemin daha akıllıca olduğunu biliyorlardı.

Ya da en azından Sergei'nin bildiğini düşünüyordum.

İşleri yürütme şeklimi kabul etmiş olsa da son zamanlarda hakkımdaki şüpheleri can sıkıcıydı. Şimdi sadık olduğumu en baştan kanıtlamam gerekecekti. Onu daha fazla alarma geçirmemek adına bunu açık açık yapamazdım.

Sergei'nin, Brooklyn'in dışında yer alan malikânesindeydik. Bu ev yıllardır birliğin New York üssü olarak kullanılıyordu. Babam beni çocukken buraya getirdiğinde, buranın bir canavar olduğunu düşünmüştüm yine de kendi evimiz kadar korkunç değildi.

Toplantı masasında, içmediğim konyak kadehini tutarken Sergei'nin sağ tarafında oturuyordum. *Pakhan* altmışlarındaydı ve kanser olduğunu birliktekilerden saklıyordu. O öğrendikten hemen sonra ben de öğrenmiştim.

Evet, *Pakhan*'ı izleyen kendi casuslarım bile vardı. İnsanlar sırlarla dolup taşarken beni onlardan bir adım ileride tutan bu sırlardı. Buradaki adamlar silah olarak tabanca kullanıyorlardı. Bense bilgiyi kullanıyordum. Daha ölümcül, hızlı ve etkiliydi.

Sergei'nin zayıflığını –kanserini– kullanarak onu alaşağı etmeme sebebim, neden olabileceği güç kaymasıydı. Kaos çıkarmak umurumda bile olmasa da böyle bir zamanda onunla uğraşacak havada değildim.

Pakhan'ın evindeki kahvaltıya yalnızca yüksek rütbelilerin katılmasına izin veriliyordu. Saygıdan dolayı, mevcut korumaların sayısı kıdemli askerlerimiz ile kısıtlıydı. Kolya, arkamda bir dağ gibi sağlam ve güçlü duruyordu. Yan dışarıda kalmıştı.

Diğer dört kral, kalan koltuklara oturmuştu. Igor ve Mikhail, Sergei'nin zamanındandı. Çok yaşlılardı, İngilizce yerine Rusça konuşmayı tercih ederlerdi. Diğer ikisi, yani Kirill ve Damien, aksanlarını fazla belli etmeden İngilizce konuşacak kadar Amerika'da yaşamışlardı.

Ben tam ortasıydım. Tam anlamıyla bir Rus piçiydim.

İki üye daha bize katıldı. İlki Rai, Sergei'nin büyük yeğeni ve bir önceki *Pakhan*'ın torunuydu. Birlik toplantısına dalacak kadar cesareti olan tek kadındı.

Üç aylık hamile olsa da toplantılara düzenli olarak katılıyordu. Göbeği görünmeye başlasa da bu durum, onu sanki hakkıymış gibi buraya gelmekten alıkoymuyordu.

Hakkı yoktu. Eğer başka bir kadın olsaydı buradan sürülürdü; ancak buradaki çoğu adamın bir önceki ve şimdiki *Pakhan*'a olan bağları, buradaki çoğu adamın onu kovmasını engelliyordu.

Gerçi yanında oturan kocası yüzünden de olabilirdi. Adam hem kiralık katil hem de keskin nişancıydı. Özellikle konu karısı olduğu zaman, herkes onu kışkırtmaması gerektiğini biliyordu.

Onu kaşlarının arasından vurmak isteme sebebim, kadın olması ya da sürekli casuslarımı, yetkili müdür olduğu birliğin, yasal paravan şirketi V Corp'tan çıkarmaya çalışması değildi. Sebebi burnunu sokmaması gereken yerlere sokmasıydı.

Lia'yı kaybetme sebebim oydu, nedenini öğrenene dek durmayacaktım.

Sergei, İrlandalılarla olan son çatışmamızdan ve yeni genç liderleriyle muhtemel bir barış anlaşmasından bahsederken, ben solundaki boş sandalyeye bakıyordum. Vladimir'in sandalyesine.

Toplantıları hiç kaçırmazdı. Ben kaçırırdım. Yokluğu sadece Kirill'in dediklerini onaylamıyordu, ayrıca Vladimir'in bunun üzerine gerekenden fazla gittiğini gösteriyordu.

"Ne düşünüyorsun, Adrian?" diye sordu Sergei.

"İrlandalılar son çatışmamızdan sonra, bu kadar kısa bir sürede anlaşmayı kabul etmeyeceklerdir. Onların çok adamını öldürdük ve bu, basit bir lider değişimiyle unutulmayacak. Onlara zaman tanımalıyız," dedim, sanki söyledikleri her şeyi dinliyormuş gibi. Aldatma sanatında çok iyiydim. Çocukluğumdan beri böyle olmuştum.

Ebeveynlerim bundan emin olmuştu.

Sergei, başını salladıktan sonra toplantı, kulak vermediğim bazı stratejiler ile devam etti. Çok bariz olmadan Vladimir'i sorma şansını bekliyordum.

Kurduğum sistem etkili olsa da Vladimir o sisteme hâkimdi, bu yüzden paçasını kurtarabilirdi. Tam olarak değil ama o küçük boşluk bile faaliyet akışımı bozmaya yeterdi. Vladimir'in neyin peşinde olduğunu öğrenmeden hiçbir karar veremezdim. Yoksa karanlıkta savrulan bıçak darbeleri bana sekebilirdi ki sekerdi de.

Kirill, uyuşturucu sevkiyatı yardımından bahsettiği anda, içkimden bir yudum aldım ve gelişigüzel konuştum. "Vladimir'in yardım etmesi gerekmiyor mu?"

"Vladimir başka bir şeyle meşgul," dedi Sergei, elini önemsemez şekilde sallarken. "Damien, sen yardım et."

"Ama o iş çok sıkıcı, Pakhan." Damien, oyuncaklarıyla oynayamayan küçük bir çocuk gibi sızlandı, yani silahlarıyla.

"Bana hayır mı diyorsun?"

"Hayır, tabii ki. Yardım etmekten mutluluk duyarım." İç çekti ve sigarasını çıkararak Kirill'e doğru sessizce mırıldandı. "Adi herif."

Kirill orta parmağıyla gözlüklerini düzeltirken sadece gülümsedi.

"Vladimir ne ile meşgul?" diye dümdüz sordum. Buna karşılık, Kirill tek kaşını kaldırdı. Kesinlikle gerekmediği sürece doğrudan çatışmayı tercih etmediğimi biliyordu.

"Ben izin verdiğimde hepiniz öğreneceksiniz." Sergei, ayağa kalkarak toplantının bittiği mesajını verdi. "Igor'un onuruna vereceğim doğum günü partisinde daha fazlasını konuşuruz. Herkes davetli."

"Tabii, *Pakhan*." Herkes razı oldu.

Sergei, gitmek yerine bana döndü ve ciddi ifadesiyle gözlerini üzerime dikti. "Lia'yı da getir."

"Bir süredir hasta," dedim sakince, bir tarafımın tutuşup alevlenme noktasına yaklaşmasına rağmen.

"Bizzat *Pakhan*'ın davetiyle, Igor'un doğum gününe gelemeyecek kadar hasta olamaz." Kasti kelimeleriyle elimi kolumu bağlamıştı.

"Evet, Adrian." Rai, mükemmel Amerikan aksanıyla konuşarak büyük amcasına katıldı. "Lia'yı getir. Arayı kapatmamız gereken *çok* konu var."

'Çok' deme şekli gözümden kaçmadı. Silahımı çıkarıp

onu ve büyük amcasını suratlarından vurabilirdim, ihtiyacım olan cevaplar için de korumalarına işkence edebilirdim. Fakat bu, buradaki diğer adamlara beni öldürtürdü ve henüz ölemezdim.

"Orada olacağından emin ol," diye emretti Sergei, tartışmaya kapalı bir ses tonuyla.

"Tabii, Pakhan," dedim ilgisiz bir şekilde, hazır olmadığı hâlde Lia'yı getirmek benim için hiç sorun değilmiş gibi.

Sergei gitti ve kasten geride kalan Kirill dışında herkes, onun arkasından ayrıldı. Yanımızda sadece korumalarımız Kolya ve Aleksander kalmıştı. Aleksander uzun olsa da zayıftı, ayrıca bir kadının ya da ergen bir çocuğun yüzüne sahipti.

Kirill, siyah çerçeveli gözlüklerini tekrar düzeltirken dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sevgili Vladimir hakkında soru sormak dikkatsizceydi, Adrian. Dikkatsiz olduğunu düşünmezdim."

"Bazen en iyi savunma, iyi bir saldırıdır."

"Ve bazen, doğrudan saldırı tüm kartlarını ortalığa saçar."

"Endişelenmene gerek yok, Morozov. Daha gösterecek çok kartım var."

Dudakları çirkin bir sırıtışla kıvrıldı. "Müttefikin olabilecekken beni tehdit etme, Adrian."

Ayağa kalktığımda Kolya yanıma geçti. "Müttefiklere ihtiyacım yok."

"Şimdi öyle söylüyorsun ama bir gün fikrini değiştireceksin."

"Hiç sanmıyorum."

"Var mısın iddiasına?"

"On yıl sonra tekrar dene, Morozov."

Kıkırdadı. "Numaramı kaydet, Volkov. İhtiyacın olabilir." Girişe doğru ilerlerken sesi arkamdan yankılanıyordu.

Arabaya biner binmez Yan, mülkten dışarı sürdü. Kolya'ya seslendim. "Kirill'in izlenmesini istiyorum."

"Onu takip eden bir adamımız var zaten."

"Başka birini istiyorum. Gerekirse üç kişi yapın."

"Tabii, efendim."

"Aleksander da. Onu da takip edin."

"Oldu bilin."

"Ne oldu?" Yan'ın bakışları dikiz aynasından benimkileri buldu, ardından Kolya'ya doğru kaydı ve sonra yola odaklandı.

Parmaklarımla baldırıma vurdum. "Kirill bir şey biliyor, yoksa böyle kendini beğenmiş davranmazdı."

Arabaya sessizlik çöktü, sonra Yan sessizce konuştu. "Bayan Volkov'u biliyor mu sizce?"

"Emin değilim, ama her ne biliyorsa benim de bilmem gerek. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," dedi ikisi de.

*

Günümün çoğunu V Corp'taki ofisimde, düşüncelerim istenmeyen yönlere gitmesin diye finansal raporları kontrol ederek geçirdim. Aynı zamanda çözümler bulmuştum. Kendimi işe kaptırdığımda her zaman bunu yapardım. Düşünür ve zihnimin aşırı yüklenmesine neden olurdum.

Rai'ı bir kenara sıkıştırmak istemiştim ama anlaşılan bugün doktor randevusu vardı ve eve erken gitmişti.

Başka bir gün icabına bakacaktım, hangi yöntemleri kullanmam gerekirse gereksin bana hesap verecekti.

Zamanın nasıl geçtiğini, Kolya haber verip akşam on olduğunu söyleyene kadar anlayamamıştım. Lia'nın, Igor'un doğum günü partisinden kaytarması için bir çözüm bulmaya o kadar odaklanmıştım ki Lia'yı unutmuştum.

Bu doğru değildi.

Onu unutmuş değildim. Sadece onu anlık düşüncelerimden kovmaya çalışmıştım çünkü eğer aklımda olsaydı, hiçbir işimi halledemezdim.

Dudağındaki kanın görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Sesini bastırışı hâlâ sinirimi bozuyordu.

Bu değişecekti.

O değişecekti.

Kolya, Yan ve ben, on buçukta eve vardık. Ogla'yı bulmaya uğraşmadım çünkü Lia'yı düşünmeyi bırakamadığım için şu an aklımdaki tek şey oydu.

Yatak odamıza gelince eşikte donakaldım. Burada yoktu. Banyoya da baktım ama sonuç alamadım.

Bir saniyeliğine, nereye gitmiş olabileceğini düşünürken öylece dikilip kaldım. Araziden çıkmış olamazdı. Ogla ya da korumalarım bana haber verirdi. Bunu bilmeme rağmen olasılık, göğsümdeki boşluğu acıtıyordu.

Buradaydı. Burada olduğunu biliyordum. Duvarların arasında varlığını hissedip zorlanmadan görebiliyordum.

Hızla Jeremy'nin odasına ilerledim. Kapıyı açtığımda gördüğüm manzarayla ağzım bir karış açıldı. Lia, oğlumu göğsüne bastırmış hâlde onun yatağında uyuyordu.

Jeremy'nin küçücük parmakları Lia'nın beline sarılmıştı, uykulu yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Oda, çocuk ordusunun saldırısına uğramış gibi darmadağınıktı. Oyuncak askerleri yere saçılmış ve bir düzine resimle renkli fularlar tarafından çevrelenmişti.

Tüm günü Jeremy'le mi geçirmişti?

Bakışlarım tekrar onlara, kot şortunun çıplak baldırlarından yukarı kayışına ve atletinin beline nasıl yapışıp göbek deliğini ortaya çıkarışına kaydı.

Tüm manzara olağandışıydı ama bu, sabah aletimin sertleşmesine ya da şimdi sertleşmeye başlamasına engel olmamıştı.

Arkamdan gelen yumuşak ayak seslerini duyarken dönmeye tenezzül etmedim. Ogla arkamda durdu.

"Siz gittikten sonra buraya geldi, efendim."

"Ne yaptılar?"

"Oyun oynadılar, resim yaptılar sonra da..."

Bir saniyeliğine dikkatim ona kaydı. "Ne?"

Boğazını temizledi. "Yüksek sesle korkunç müzikler çaldı ve Jeremy'le dans ederken etraflarına türlü fularlar sardı."

Dudağım seğirdi. "Jeremy nasıl davrandı?"

"Tüm gün kahkaha atıp güldü. Onun yanından ayrılmak istemedi."

"Başka bir şey oldu mu?"

"Ona bıraktığınız iPad'den hiçbir şey öğrenmedi, efendim."

Nedense hiç şaşırmamıştım.

"Bayan Volkov'u ziyaret edecek misiniz, efendim?" diye sordu Ogla.

Ona sorgulayıcı bir bakış attım.

"Bunu değil. Diğerini." Sesi alçaldı. "Ona garip bir şey oldu ve bununla sizin ilgilenmeniz gerek."

14
Winter

Bir gıcırtı sesiyle uyandım.

Elimi koruma içgüdüsüyle Jeremy'nin üstüne koydum, neyse ki uyanmadı.

Sesin nereden geldiğini anlamak için etrafıma bakındım. Jeremy ve ben hariç odada kimse olmasa da gıcırtı, daha sesli şekilde duyulmaya devam ediyordu. Gıcırtı korkunç bir gürültüye dönüşürken dışarıdan, yüksek sesle klasik müzik çalmaya başladı.

Bakışlarım hâlâ huzurla uyuyan Jeremy'e ve belimin etrafına sarılmış küçük eline kaydı. Hayaletin beni alıp götüreceğinden korktuğu için gitmeme izin vermemişti.

Bununla tam olarak ne kastettiğini bilmiyordum ama onun yaşındaki çocukların geniş hayal güçleri vardı, yani herhangi bir şey olabilirdi. Jeremy, bilhassa zekiydi. Her şeyi kolayca anlıyordu. Ona ne öğretsem beyni hızlıca alıyordu ve hemen sonra, beni tekrar ediyordu.

Bana her anne dediğinde bunaltıcı bir sersemlik beni ele geçiriyordu. Kesinlikle hak etmememe rağmen bu, Lia'nın yerine geçtiğimden beri başıma gelen en iyi şeydi. Jeremy'nin bana bağlanmasıyla, varlığımın gerçekten amacı varmış gibi davranabilirdim.

Klasik müzik şimdi daha yüksek, daha rahatsız ediciydi. Sanki bir sahnenin zirvesindeymiş gibiydi. Kim bir çocuk uyurken gecenin köründe son ses müzik çalardı ki?

Jeremy'nin parmaklarını hafifçe üstümden çekip üzerine yorganı örttüm ve yavaşça yatağın ucuna kaydım. Kapıya ilerlerken birkaç oyuncağının üstüne bastım. Neyse ki onu yatağa taşırken bastığım zamanki kadar canım acımadı.

Kapıyı sessizce açtım ve dışarı çıkıp kapattım. Müzik şimdi sağır ediciydi, sanki bir opera salonundaydım. Merdivenleri inerken tüyler ürpertici bir his, beni bir kuklanın ipleri gibi ensemden kavramıştı. Dengede durmak için trabzanları tuttum çünkü ipler her kimin elindeyse beni aşağı iteceğini hissediyordum.

Müzik, bu sabah Ogla'nın beni götürdüğü oturma odasından geliyordu. Müziğin sebebini öğrenince eşikte durakladım.

Bir kadın.

Odanın ortasında dikiliyordu ve dizlerinin altında biten bir gelinlik giymişti. Giselle posterinde gördüğümün aynısıydı. Ayaklarında, kurdelesi bileklerine sarılmış olan bale ayakkabıları vardı.

Sırtı görkemli bir açıyla bükülmüşken parmak uçlarında duruyordu. Yüzü duvakla örtülüydü ve bana arkası dönük olduğu için onu düzgün göremiyordum.

Kimdi bu kadın? Neden Adrian'ın oturma odasında dans ediyordu? *Sakın bu kadının Adrian'ın metresi olduğunu söylemeyin.*

Tek bacağının üstünde dönerken diğer bacağı da gerilmiş hâlde havada duruyordu. Bu acı verici olmalıydı. Böyle uzun süre parmak ucunda durmak düpedüz işkenceydi ve tendonları zorlardı. Bu yüzden kısa aralıklarla yapılması gerekiyordu.

Ona doğru yaklaştım ki böylece onu görüp durdurabileyim ama o, dönerek ve sırtını bükerek benden uzaklaştı. Rahatsız edici müziğe eşlik ederken kafasını tutup delirmişçesine odanın bir ucundan diğer ucuna koşmaya başladı.

Her dans figürüyle yavaşça açığa çıkan deliliğini izlerken donup kalmıştım.

Bu Giselle'di.

Müziğin ritmi gittikçe artarken parmak uçlarına sıçrayıp yanlara doğru salınarak yere düştü.

Kan, ayaklarından fışkırarak saten fildişi bale ayakkabılarını boyadı.

Nefesimi tuttum. "Hey, dur!"

Durmadı. Hareketleri çılgıncaydı, sertti ve kontrolden çıkmıştı. Kan iki ayağını da lekelemişti yine de tekrar tekrar parmak uçlarına yükselirken acıyı hissetmiyor gibiydi.

"Dur..." Ağlamam gürültülü müzikten daha sesliydi. "Dur artık."

Kan, açık renk tenine sıçrıyordu ve halının her yerinde iz bırakıyordu.

Koşup onu tutmak, bunu durdurmasını sağlamak istesem de ayaklarım hareket etmiyordu. Kukla iplerim beni

yerimde tutuyordu, arkama uzanıp ipleri kesmekten bile acizdim.

"Dur artık!" Sesim histerikti, benim bile anlayamadığım bir şeyin sınırındaydı.

Parmak uçlarında dondu ve o pozisyonda bana döndü.

Onu görünce dudaklarım aralandı.

Kadın bendim.

Ya da bana çok benzeyen bir kopyaydı.

Duvağın altındaki surat, benimkinin birebir aynısıydı. Yanaklarından kanlı gözyaşları akarken duvağında ve elbisesinde kırmızı lekeler bırakıyordu.

"*Sen* durdun mu?" diye fısıldadı.

Kemiğin kırılma sesi mide bulandırıcı bir şekilde havada yankılandı. Bacakları iflas ederken kadın yere yığıldı.

"Hayıııııır!" diye çığlık attım.

Ona doğru koşmayı denesem de enseme bağlı kukla iplerim tarafından geri çekildim.

Gözlerim aniden açıldığında bir hıçkırıkla zar zor nefes aldım.

Bir saniyeliğine kendimi kanın ortasında bulacağımı ya da bacaklarındaki kırıklardan çıkan kemikleri ve parçalanmış etini göreceğimi düşündüm.

Onun yerine, Jeremy'nin yatağındaydım. Bana sokulmuştu, kollarım küçük bedeninin etrafına sarılıydı.

Dışarıda çalan yüksek sesli müzik veya huzuru bozan bir şey yoktu.

Uzunca nefes vererek mırıldandım. "Gerçek değildi. Hiçbiri değildi."

"Ne değildi?"

Arkamdan gelen sakin sesle çığlık attım. Ellerim hâlâ titrerken yavaşça kafamı çevirdim ama Jeremy'i bırakmadım. Sabah Jeremy'ye sarıldığım an, eğer onunla yeterince ilgilenmezsem küçük kızımı yeniden kaybedeceğim düşüncesiyle, Jeremy'i korumaya yönelik hastalıklı bir ihtiyaç hissetmeye başlamıştım.

Adrian loş odada oturuyordu. Karanlığı yaran tek şey, uzun parmakları arasındaki telefonun ışığıydı. Şimdi daha korkutucu görünüyordu, belki de sebebi ekrandan yüzüne yansıyan gölgeydi. Onun karanlığında hiç ışık yoktu. Kaçış yoktu. Cezayı ertelemek yoktu.

Tahtında oturan karanlık bir lord gibiydi.

Bir şeytan.

Bir canavar.

Kötü bir adam.

Bu eve ayak bastığımdan beri, daha doğrusu onunla tanıştığımdan beri hissettiğim kaçma içgüdüsü yine gelmişti.

"Sorumu cevaplamadın, Lia." Gelişigüzel şekilde hatırlattı. Ya da kulağa gelişigüzel gelmesini istemişti çünkü rol yapıyordu. Tartışmaya kapalı, sert ve ruhumu emen gerçek ses tonunu neredeyse duyabiliyordum.

Onun hakkındaki her şey sertti, keskin kenarları vardı. Gömleğinin üst düğmeleri açıktı, güçlü göğsünü bir nebze gözler önüne seriyordu. Bacaklarını uzatıp ayak bileklerini üst üste atmış, yarı rahat bir şekilde oturuyordu. Yarı rahattı çünkü duruşu hâlâ dikti ve ihtiyaç duyarsa her an atılmaya hazır görünüyordu.

Hem ne zamandır gölgelerde oturuyordu ki?

Ayrıca neden beni buraya getirdiğinden beri kâbus üstüne kâbus görüyordum?

"Lia." Bu tek kelime, mümkün olduğundan çok daha fazla tehdit taşıyordu.

"Bilmene gerek yok." Yavaşça doğrulup otururken Jeremy'nin parmaklarını nazikçe belimden çektim. Uykusunda bir şeyler mırıldandı. Uzay gemileri ve yıldızlarla donatılmış yorganı üzerine çekerken koyu saçlarını okşadım.

"Iki ceza etti."

Adrian'la yüz yüze gelmek için kafamı kaldırdım. "Ama... Ne için?"

"Biri Ogla'nın sana verdiği listeyi öğrenmediğin için. Diğeri ise az önceki davranışın için."

Ogla'nın kahrolası bir casus olduğunu biliyordum. "Ama az önce karşılık vermedim ki."

"Bana kafa tutman, karşılık vermenle aynı şey. Sorularımı cevaplamaman da cezanı garantiliyor."

"Belki kendinle ilgili de bana liste yapmalısın ki her şeyi öğrenip sihirli bir şekilde etrafında dolanayım."

"Ve üç oldu."

"Sikeyim! Ciddi olamazsın!"

"Gayet ciddiyim. Dört."

"Hiç konuşmaya iznim var mı peki?" diye çıkıştım.

"O ses tonuyla yok. Beş."

"Sadece dur artık ve bana şaplak atmaktan zevk alan hasta ruhlu bir piç olduğunu kabul et."

"Altı."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hemen hemen ne söylesem durumumu daha da kötüleştireceğini fark edince geri kapattım.

Adrian'a lanet olsun.

O kadar sinirimi bozuyordu ki ekmeğine yağ sürmeye,

kendime onunla bir mezar kazmaya devam ediyordum. Az önce gördüğüm ilkel kâbus da hiç yardımcı olmuyordu. Uyandığımdan beri diken üstündeydim, aklım karışmıştı ve tepkilerim üzerinde hiç irademem yoktu.

"Devam et, Lia." Adrian'ın sakin ama tehditkâr sesi, havada yankılandı. "Sayının ne kadar yükselebileceğini görmek istiyorum."

İrademin saf gücüyle sessiz kalmayı başardığımda dudaklarında küçük bir sırıtma oluştu. "Şimdi söyle bakalım, gerçek olmayan neymiş."

"Bir kâbus," dedim sessizce. Çünkü daha sesli konuşsaydım onu terslemiş olacaktım. Cezalarımın sayısını artırmak için beni kışkırtsa da ona bu zevki vermeyecektim.

Parmağını baldırına bir kere vurdu. "Ne tür bir kâbus?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Ve yedi oldu."

"*Ne?*"

"Sekiz."

"Kâbuslarımı kendime saklamaya da mı iznim yok?"

"Evime ayak bastığından beri yok." Telefonunu kucağına bıraktı. İki dirseğini de dizlerine koyup öne eğildi ve parmaklarını çenesinin altında birleştirdi.

Etraf karanlık olsa bile gözlerinin koyuluğunu neredeyse görebiliyordum. Yalnızca görsel de değildi. Havadan tadını alabiliyordum, dilimde keskin bir his bırakıyordu.

"Durumu anlamış gibi durmuyorsun, bu yüzden izin ver de sana son kez açıklayayım, Lia. Sen benim karımsın, malımsın, *objemsin*. Bu demek oluyor ki benim çizdiğim yoldan yürüyeceksin ve izin verdiğim kararları alacaksın. Eğer gururunu ayaklar altına al dersem, alacaksın. Eğer kör

bir şekilde bir kuyuya yürü dersem, yürüyeceksin. Evimde benim sözüm kanundur ve kararlarım kesindir. Bana kafa tutmak istiyorsan tabii ki yapabilirsin. Seni itaat etmeye zorladığım her saniyeden keyif alacağım."

Çenem ağrıyordu çünkü Adrian'nın konuştuğu süre boyunca dişlerimi sıkmıştım. Hayatım boyunca hiç, tam şu anda olduğum kadar korktuğumu hatırlamıyordum. Varlığının boğazımı hayali ellerle sıkmadığı herhangi bir yere uçup gitmek istiyordum.

Beynimin mantıklı kısmı, hiçbir seçeneğim olmadığını ve ne kadar sert olursam olayım, hapishane hayatını kaldıramayacağımı biliyordu. Onunla olmak bir seçim değildi. Hayatta kalma yoluydu.

Kader acımasız değil miydi? Neden güvenliğim dünyadaki en tehlikeli adama bağlıydı?

Adrian ayağa kalktı ve ben, sanki küçük bir çocuğun yardımı olurmuş gibi Jeremy'e daha çok sokuldum.

"Ayağa kalk," diye emretti.

"Neden?"

"Dokuz. Ayağa kalkmadığın her saniye sayı artacak."

"Sadece sordum." Onu terslememeye çalışsam da yine de terslemiştim.

"On. Bu gidişle gecen *uzun* olacak, Lia."

'Uzun' derken sesindeki sadistlik gözümden kaçmadı. Bu piç gerçekten beni cezalandırma fikrinden zevk alıyordu.

Kahrolası sapığın tekiydi.

Ayağa kalkmak için çabaladım çünkü *gerçekten* sayının on bire ulaşmasını istemiyordum.

"Beni takip et." Adrian, beni beklemeden kapıya doğru ilerledi.

Bir şekilde Jeremy'nin yatağı ya da yorganıyla bir bütün olmayı dileyerek onun huzurla uyuyan yüzüne baktım.

Adrian'ın adımlarını takip edip Jeremy'nin kapısını sessizce kapatırken tereddüttüm uzun sürmedi.

Attığım her adımla bacaklarım titriyordu. Alnımdan terler akıyordu ve ellerimi sürekli yumruk yapmaktan eklemlerim beyaza dönüyordu.

İnsanlar korkuyu bildiklerini söylerlerdi. Arabaları neredeyse kaza yaptığında veya sokaklarda kanlı bir olaya şahit olduklarında korktuklarını düşünürlerdi ama bu, gerçek korku değildi. Gerçek korku bilinmezdi.

Birinin geleceği hakkındaki bilinmezlik, korkuların en kötüsüydü.

Korku, göğüs kafesimin etrafını tellerle sarıyor, kemiklerimi kırıp kalbimi deşmeye teşebbüs ediyordu. Karanlık korkutucu olmasa da içindeki öyleydi. Şu an ise karanlık, Adrian'ın sessiz ama ölümcül varlığıyla doluydu.

Bakışlarım sırtına, kıyafetlerinin altında dalgalanan kaslarına ve gömleğinin kıvrılmış kollarından görünen dövmelere odaklanmıştı. Adımları hızlı ve istikrarlıydı, sanki bu rezil durum ona göre çok normaldi.

Evsiz bir kadını alıp karısının rolüne sokmak, kabul edilebilirmiş gibi davranıyordu. Bu adam hissedebilir miydi? Benim küt küt atan kalbim gibi duygularını ele veren bir organa sahip miydi yoksa kalbi sadece damarlarına kan pompalayan türden miydi?

Karısını çok sevdiyse, nasıl onu sahtesiyle bu kadar çabuk değiştirebilirdi?

Belki onu da böyle kullanmıştı. Onun gibi adamlar, bağ kurmazlardı. Sadece almasını bilen kalpsiz canavarlar olurlardı.

Keşke, Adrian yatak odasına girip arkamızdan kapıyı kapatırken hissettiğim tek şey korku olsaydı. Keşke midemin düğümlenmesi, sadece adrenalin yüzünden olsaydı ve ismini koymak istemediğim çılgın hisler canlanmasaydı.

Beni buraya sadece uyumak için çağırmadığını biliyordum. Şu an rezil kafasının içinde zalim bir plan tezgâhladığına emindim.

Kaçma ihtiyacım yavaşça sönüyordu ve tuhaf bir kabullenme ile yer değiştiriyordu.

Hayatımdaki her şey gibi bu da geçecekti.

Tepkimi görmediği sürece kanıma giremeyecekti.

Adrian kemerini çözdü. Yüzündeki boş ifadeyle kemeri eline sararken donmuş, sersemliğe mahkûm düşmüş bir hâlde bakakaldım. "Dizlerinin üstüne çök!"

15
Winter

Çılgın bakışlarım, boş gözlerinden eline sardığı kemere kaydı.

Şaka yapıyor olmalıydı.

Ama yapmıyordu.

Adrian, şaka yapacak biri olmadığını söylemişti ve ona inanıyordum.

Popomda bıraktığı el izlerinin hissiyle tüm gün kıvranmıştım, bu yüzden şu an beni kemeriyle dövеceğine tüm kalbimle inanıyordum.

"Lütfen yapma..." Yalvarmaya başvurmak istemiyordum. Kelimeleri söylediğim anda boşa kürek çektiğimi de biliyordum. Onun gibi biri, yalvarışlar ve gözyaşlarıyla caydırılamazdı. Aksine bundan zevk alırdı. Tıpkı beni cezalandırmaktan zevk aldığı gibi.

Konuştuğu an şaşkınlık ve korkuyla doldum. "Bunun yerine ne yapmak istersin?"

"Ne olursa," deyiverdim.

"Seni duvara yaslayıp sikeceğim."

"Tamam..." Yoğunluğu karşısında endişelenerek bir anlığına tereddüt ettim. Ne kadar büyük olduğunu görmüştüm. Adrian, seksi sert seven adamlara benziyordu ve bu yüzden canımı acıtacağını biliyordum.

Yine de söylediğini kabul etmek daha iyi bir seçenekti. Sikilmek ya da kırbaçlanmak? Bu seçimi yapmak için dâhi olmak gerekmiyordu.

"Dudağını ısırmayacaksın. Amın, sikimi sıkarken inlemelerini bastırmayacaksın."

"Hayır," diye tersledim.

Sanki ben bir problemmişim de beni çözmek mi, yoksa hepten yok etmek mi istediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi kafasını yana eğdi. "Hayır mı?"

"Beni sadece sikeceksin, nasıl tepki verdiğimi duymayacaksın." Sessizliğim ona karşı tek savunma mekanizmamdı, zırhımın son parçasıydı ve onu da almasına izin verirsem tamamen sıçmıştım. Kimliğim silinecekti ve yalnızca karısının silik bir kopyası olacaktım.

"O zaman reddediyorum."

"N-ne?"

"Ya tamamen kontrolü bırakırsın ya da cezanı çekersin."

Ona kötü bir bakış atarken yumruklarımı çok sıktığım için avuç içlerim acıyla yanıyordu. Tırnaklarım derime o kadar sert batıyordu ki ellerimin kanamamasına şaşırmıştım.

Ciğerlerime uzun bir nefes çekerek dizlerimin üstüne çöktüm.

Ben bunu yaparken Adrian'ın yüzünden geçen gölgeler, hayal kırıklığı ve adlandıramadığım başka bir şeyle doluydu.

Onu sikeyim. Beni mahvedemeyecekti.

Benim adım Winter Cavanaugh... Ve kesinlikle bu deli adamın karısı Lia Volkov değilim.

Birazdan başıma geleceklere hazır olmak adına beynimin içinde bunu tekrar edip duruyordum. Korkmadığımı söylesem yalan olurdu ancak haysiyetim beni ayakta tutuyordu.

"Benimle zor yolu seçmiş olman ne kadar kötü. Çok kötü." Sesinin pürüzsüzlüğü omurgamdan aşağı bir ürperti yaydı.

"Senin şartların varsa benim de var."

"Bu şartlara tutunmak sadece ıstırabını uzatacak. Bunu anla, Lia. Ben karşı gelinecek ya da kafa tutulacak biri değilim. Beni ne kadar zorlarsan o kadar acımasız olurum. Bana ne kadar meydan okursan o kadar sert karşılık veririm. İnan ki karşılık verip insanlıktan çıkan tarafımı görmek *istemezsin*. Sana merhamet gösteriyordum, bu yüzden minnettar ol."

"Merhamet mi?" Alaylı bir şekilde söylemek istesem de sözlerinin saldırısı yüzünden dudaklarım titriyordu. "Davranışlarının neresi merhamet göstergesi olabilir ki?"

"İnan bana öyleler."

"Sen öyle olduğunu düşünebilirsin. Kendini de çarpık, merhametli bir tanrı olarak görebilirsin ama değilsin. Zalimsin ve kalpsizsin. Acımasız ve sadistsin. Sapıksın da çünkü acı vermekten zevk alıyorsun. Ne bu sessiz, sakin hâlin ne de çarpık hayırseverlik anlayışın beni kandırmıyor. Tek amacın acı çektirmek ve canının istediğini almak. O yüzden lanet olası kemerini elinde tutup orada dururken merhamet gösterdiğini söyleme."

Ona aniden çıkıştıktan sonra nefes nefese kalmıştım,

cezalarımın sayısının artmasına tamamen hazırdım. Çünkü Adrian gibi hasta ruhlu piçlerin yaptığı buydu; durumu senin aleyhine döndürmek için her şansı kullanırlardı.

Buna değerdi.

Onun radarına girdiğimden beri ilk kez ağzının payını vermiştim.

Soğuk bir nesne yanağıma dokundu, kemeriydi. Tenime nazikçe hatta sevecen bir şekilde vuruyordu ama kayıtsız, erişilemez yüz ifadesi değişmemişti.

"Eğer acı çektirmeyi sevdiğim için sapık oluyorsam, bundan zevk alman seni ne yapar?"

Sözlerine ve özellikle imalı kabullenişine karşılık yanaklarım kızardı. *Gerçekten* acı vermekten hoşlandığını, kontrol ihtiyacını fark ederek yanılmadığımı kabul etmişti. Bu düşünceleri kafamdan atıp çenemi kaldırdım. "Zevk *almıyorum.*"

"Bu sabah sadece birkaç şaplaktan sonra parmaklarıma boşaldın. Seni kırbaçlarsam ne olacağını düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Buna gerçekten inanıyor musun yoksa sadece umuyor musun? Eğer ikincisiyse umutlarını çöpe atmanı tavsiye ederim çünkü zor yoldan öğreneceksin ki gerçekten merhametliydim. Sana hareket serbestliği verdiğimi ve bana direnerek bu ayrıcalıkları kaybettiğini göreceksin."

"Sadece elini çabuk tut."

"Tenin kıpkırmızı olduğunda sabırsızlandığın için pişman olacaksın, Lia."

Soğukkanlılıkla savurduğu tehdit tüylerimi ürpertti, üstelik sadece korkudan da değildi.

Adrian, beni kucağına alıp yatağa taşırken şaşkınlıkla

nefes verdim. Kucağındayken ne kadar küçük olduğumu ve beni kolaylıkla parçalara bölebileceğini düşünmek, bir saniyeliğine dikkatimi dağıtmıştı.

Yatak, beni yüzüstü bıraktığında ağırlığımızın altında çöktü. Fikrini mi değiştirmişti?

Ellerim ve dizlerimin üzerine kalktım fakat düşünceme sevinemeden avucunu sırtıma koyup beni yerimde tuttu. Elini sırtımdan çekip saçımı okşayınca kalbim tekleyerek küt küt atmaya başladı.

Az önceki tavrının aksine, dokunuşu nazikti ya da öyleymiş gibi yapıyordu. Parmakları saç tellerime gömüldüğünde, öne doğru eğildiğini korkuyla fark ettim.

Ona karşı gelmeye çalışırken saçlarımdaki parmakları gerilerek kafatasımı kavradı; tek kelime etmeden onunla mücadele edemeyeceğimi söylüyordu.

İstesem bile yapamazdım.

Yerimde donakalmış, tüyler ürperten sakinliğinin derinliğinde tamamen kaybolmuştum. Yüzeydeydi, aldatıcı dış görünüşündeydi. Şimdi zor yoldan onun birçok katmanı olduğunu öğreniyordum. Bu katmanları ne kadar aşarsam o kadar derin ve karanlık oluyordu. Her biri diğerinden daha korkutucuydu.

"Son şansın, Lia." Sevgi dolu bir âşık gibi saçımı okşuyordu.

Ona bakmayı reddederek tuhaf, altın motifleri olan metal yatak başlığına odaklandım. "Beni mahvetmene izin vermek için mi son şansım? Asla."

"Nasıl istersen, Lenochka."

Bana ne zaman böyle hitap etse, kaslarım kilitleniyordu tıpkı vücuduma dokunması ya da yaptığı tüm diğer şeyler

gibi– ve bu, iyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı bilmiyordum. Kendimi ondan nefret ettiğime, davranışlarına ve ona katlanamadığıma ikna etmek istiyordum. Yine de ne zaman bana elini sürse, içimde hastalıklı bir şey kontrolden çıkıyordu. Ne zaman yakınımda olsa... Farklı, sessiz ve ölümcül olduğu için ona çekildiğimi düşünmek istiyordum ama gerçek, kabul edeceğimden çok daha keskin bir karanlığa sahipti.

Adrian, acele etmeden saçımı tutan fuları çözdü. Sonra iki bileğimi de fularla yatak başlığının yanındaki –bu amaçla tasarlanmış gibi görünen– metal halkaya bağladı.

Bunu daha önce karısına da yapmış mıydı?

Bu düşünceyi kafamdan silerek attığı düğümü kontrol ettim, ellerim yerinden oynamıyordu. Acı verip kan dolaşımımı kesecek kadar sıkı değildi. Sadece hareket etmemi ve ellerimi çözmemi engelliyordu.

Ani bir panik, körüklendiğinde her şeyi yiyip bitiren şiddetli bir yangınmışçasına göğüs kafesime yayıldı. Beni incitebilirdi, kendimi savunamazdım.

"Beni bağlamak zorunda değilsin." Hislerim sesime yansıyordu ve bundan nefret ediyordum. Beni böyle görmesine izin vermekten *nefret* ediyordum.

"Yani dediğimi yapacak mısın? Kendini tamamen verecek misin?"

"Hayır!"

"O zaman benim yöntemimle yapacağız."

"Adrian..."

"Evet?" Arkama yerleştiğini hissedebiliyordum. İçim hem korkuyla hem de bu sabah beni masaya domaltığında hissettiğim hastalıklı beklentiyle doldu.

"Bunu durdurmanın bir yolu var mı?"

"Sana verdiğim diğer seçeneği seçmediğin sürece yok."

"Hiç tatmin oluyor musun ki? Sana daha fazlasını verirsem, senin için yeterli olacak mı? Benden her şeyimi aldın, *her şeyimi*. Neden daha fazlasını istiyorsun?"

Bana dokunmasa da sıcaklığını sırtımda hissediyordum ve bu durum, bacaklarımı birbirine bastırmam gibi garip şeylere sebep oluyordu. "Senden her şeyini almadım, Lia. Böyle olduğuna inanmak istiyorsun çünkü kendi hataların için başkalarını suçlamak daha kolay ama bu, gerçek olduğu anlamına gelmiyor."

"Beni buraya getirdin ve hayatımdan kopardın."

"Düzeltme; Seni o hayattan kurtardım."

"İlk olarak merhametli olduğunu düşünüyorsun, şimdi de kurtarıcı olduğuna mı inanıyorsun? Seni kendine getirecek bir uyarıya ihtiyacın var!"

Parmakları köprücük kemiğimde gezinip çeneme doğru ilerlerken kaskatı kesildim. Çenemi yukarı kaldırırken dudakları kulağıma yaklaştı, fısıldadığı kelimeler sıcak ve karanlıktı. "Belki de *senin* ihtiyacın var."

Ciğerlerim yanıyordu. O sırada fark ettim ki beni kavradığından beri nefesimi tutuyordum. Parmakları şefkatli olsa da daha acımasız hissettiremezdi.

"Seni sikmemi söyle," diye hırıldadı.

"Beni sik," diye mırıldandım. "Ama hiçbir şey duyamayacaksın."

Beni bırakmadan önce tırnakları kısa süreliğine tenime battığında, meydan okumam kırmızı, görünmez bir hattı devreye sokmuş gibi hissettim.

"Sana iki şans verecek kadar cömerttim ama sen yanlış

olanı seçtin. Daha önce söylediğim gibi bana kafa tutman, yalnızca inatçılığını içinden söküp atmama sebep olacak. Bana meydan okuman akıntıya karşı yüzmen demek. Enin-de sonunda yorulacaksın ve sürükleneceksin. Şunu kafana sok, meydan okumayı ben yaparım, tersi mümkün değil. Bunu öğrenme vaktin geldi."

Kayıtsız sesinin üzerimde etkisi olmaması gerekirken, kaslarımı sert bir çizgi hâlinde kilitliyordu.

Şortumu baldırlarımdan aşağı indirdi. Sabah yaptığına benzese de tamamen farklıydı, on misli daha yoğundu. Elleri aktif bir volkanın lavları gibiydi ya da belki de benim tenim öyleydi.

Parmakları külotumun lastiğini kavradı. "Hâlâ sabahki külotunu giyiyorsun. Tüm gün etrafta gezip parmaklarıma nasıl boşaldığını hatırlamaktan hoşlandın mı?"

Yanaklarım istemsizce alev alırken konuştum. "Tabii ki de hayır. Değiştirmeye vaktim olmadı."

"Değiştirmeye vaktin olmadı."

"Gerçekten olmadı."

"Bir şey demedim ki."

"Ses tonun her şeyi söylüyor. Yalan söylediğimi düşünüyorsun."

"Söylüyor musun?" Eli yumuşak girişimi bulduğunda dokunuşuyla sıçradım. "Bu yüzden mi şimdiden ıslaksın?"

Külotumu çıkardı. Parmağını büyük bir özenle ıslaklığımda kaydırırken gözlerimi sıkıca kapattım.

"Sana dokunmaya başlamadım bile ama bedenin, cezanın beklentisiyle yanıp tutuşuyor. Daha az önce o kadar gururlu davranan birine göre, cezanın vaadi bile en derin ve karanlık sırlarını ortaya çıkarmaya yetmiş gibi görünüyor. Bunun ne olduğunu anlıyor musun, Lenochka?"

Kafamı çılgınca salladım. Dudaklarını tekrar kulağıma yaklaştırmak için saçlarımı yana doğru çektiğinde durdum. Gözlerim kapalıyken her şeyi daha fazla hissediyordum; duygusuz dokunuşunu, sıcak nefesini, odunla derinin tehlikeli bir karışımı olan kokusunu.

"Sadistliğimin mazoşistisin, Lia."

"Kes sesini!"

"Ve on bir oldu. Gözlerini aç yoksa on iki olacak."

Yavaşça gözlerimi açıp bağlı ellerime bakarken acizliğimi kemiklerime kadar hissediyordum. Yine de mutlak bir özgürlük hissi beni şaşkına çevirmişti. Bu, yalnızca sarhoşken ve sokaklarda hayatta kalmaktan başka amacım olmadan gezinirken hissettiğim bir duyguydu.

"Şimdi say yoksa sayın daha da artacak."

Ne dediğini anlamadım ama sonra kemeri havada şaklayarak popoma indi. Keskin acı tenimde patlarken boğazımdan bir çığlık yükseldi. Kemerinin verdiği acı, eline göre çok daha fazlaydı. Etimde bıraktığı iz acıyıp yanarken gözlerime yaşlar dolduruyordu.

Bağırıp fiziksel ıstırabımı ifade etmek istiyordum fakat ona ne acımı ne de zevkimi göstermeyi reddediyordum. Dudağımı ısırdım.

"Sayının artmasını mı istiyorsun, Lia?"

"Bir." Kelimeyi söylerken sesim titredi.

Zar zor konuştuktan hemen sonra kemeri tekrar tenime indi. Sıçradım ve dudağımı o kadar sert ısırdım ki doğru düzgün iyileşememiş doku neredeyse yırtılacaktı. Mırıldanmam iki saniyemi aldı. "İ-iki..."

"Kendini ne kadar uzun süre bana kapatabileceğini merak ediyorum. Değer mi peki?" *Pat. Pat.*

"Üç... Dört." Şimdi ağlıyordum. Gözyaşlarım yastığı ıslatırken dişlerim dudağımı yırttı. Kan, beni metal tadını almaya zorlayarak dudaklarımı kaplasa da çığlık atmadım. Bir kere bile. Durması için yalvarmadım da çünkü bu yalnızca haysiyetimi alıp götürecekti.

"Öyle olsun bakalım." Sesi çok sakindi, vücudumu acıdan farklı bir ürpertinin ele geçireceği kadar da karanlıktı.

Yedinci vuruştan sonra popomdaki hissin tamamen kaybolacağını düşünsem de öyle olmamıştı.

Tam tersi.

Korku içinde, değişimin ardındaki sebeple anlaşmaya vardım.

Adrian, parmağını izlerin üzerinde gezdirmeye başladığında tısladım. Acım onun asla sahip olmadığını düşündüğüm yumuşaklıkla birleşince, o ses başka bir şeye dönüşmek üzereydi.

Nefesime el koyan ve acı dolu hıçkırıklarımı durduran bir yumuşaklıktı.

Sürtünme ihtiyacıyla içimde bir şey kıvranıp titriyordu.

Bir dakika. Ne?

"Ne yapıyorsun?" Sesim içim gibi titrerken hareketlerimiz karşısında şaşkınlıkla doluydu. Gözyaşlarım akmayı sürdürüyordu.

"Şşşş." Bir parmağı içime girdi. Sert işgaliyle yataktan sıçradım.

Varlığımın bir aşamasından koparılıp diğerine itiliyormuşum gibiydi.

"Ahh-" Yastığı ısırarak sesimi bastırdım. Kahretsin. Hislerin coşkulu karışımı, içimde yankılanan gümbürtüyle öyle çok yükselip alçalıyordu ki titreşimi kulaklarımda duyabiliyordum.

Kemeri art arda üç kez daha popoma indiğinde yastığa doğru çığlık attım. Keder, bacaklarımın arasında her ne oluyorsa ona karışıyor ve beni ağlayan bir karmaşaya dönüştürüyordu. Bitmesini istiyordum, aynı zamanda içimdeki sızıyı hafifletmek adına kalçamı eline itmemek için zor duruyordum.

"Bu saymak sayılmaz, değil mi?"

Bir anlığına, rezil beynim saymayı bırakıp sayının artmasını ve yığılıp kalmadan önce ne kadarını kaldırabileceğimi görmek istedi.

Fakat şu an, beynime hiç güven olmazdı.

Bedenimin ihtiyaçlarına yenik düşüp tüm mantığını kaybediyordu.

Kafamı yastıktan kaldırıp geride kan ve gözyaşı lekesi bırakırken inledim. "S-sekiz... Dokuz...O-on."

Adrian, içime bir parmağını daha soktuğunda parçalara ayrıldığımı, onun yıkımıyla yok olduğumu hissettim. Vajinamın duvarları parmaklarının etrafında kasıldı. Kemeri popoma indiği ilk andan beri, ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi sağlayan baskısıyla birlikte rahatlayarak haykırdım.

Kımıldayıp kıvranmaya çalıştım ama ipler hareket etmeme izin vermeyerek beni yerimde tutuyordu. Ellerinde tamamen acizdim. İstediği her şeyi yapabileceği bir kuklaydım. Bana son kez vururken kısa bir anlığına kadere boyun eğmiştim.

"On bir!" diye çığlık atarken orgazmım acıyla aynı anda beni sardı. Kalbim boğazımda atıyordu. Gerçekten nefes almayı kesip zevk ve acının ellerinde öleceğimi düşünüyordum.

Bu karanlık bir zevkti, deliliğin kıyısında gezen çılgın

bir mutluluktu. Yine de her bir parçam bunu istiyor ve hiç düşünmeden buna aldanıyordu.

Karşı koyma isteğim, orgazmım gibi alev alev yanarken inlemelerimi bastırmak için yastığı ısırdım.

Soğuk, sıkı bir şey boğazımı sardı, bunun Adrian'ın kemeri olduğunu anladığımda soluğumu güçlükle verdim. Adrian, kemeri kullanarak beni yukarı kaldırdı. Sırtım büküldüğünde yastıktaki dişlerimi sıkarak onu da kendimle birlikte yukarı götürdüm.

Dudakları alçak sesle kulağıma fısıldarken ruhuma ürpertiler gönderiyordu. "Bırak şunu."

Çılgınca başımı salladım.

"Şu kahrolası şeyi bırak, Lia."

Cüretkâr gözlerim, onun boş gözleriyle buluştu. Başımı tekrar hayır anlamında salladım.

Adrian yastığı aniden çekip beni ters çevirirken kemeri boğazımdan uzaklaştırdı. Sırtım yatakla buluşurken popomda bir acı patladı.

Bağlı ellerim başımın üstünde dönerek rahat bir pozisyona geçti. Şimdi yastığı ısırmadığım için ağzımdan kaçmaya çalışan sesleri hissedebiliyordum. Ağzıma sızan kanı umursamadan yine dudaklarıma saldırdım.

Adrian, bacaklarımı ayırarak aralarına girdi. O kadar büyük ve güçlüydü ki her hareketiyle beni ortadan ikiye bölebilirdi.

Yataktaki hareketlenme, popomda yoğun bir sürtünmeye neden oluyordu. Keşke sadece bu olsaydı. Keşke şu an tek hissettiğim, acı ve kızgınlık olsaydı. Keşke duyduğum yoğun haz, yanan izlerden çıkıp amıma ulaşmasaydı. Orgazmın son titreşimleri, katlanılamayacak kadar şiddetliydi.

Bir şeye ihtiyacım vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama o orgazm yeterli değildi.

Adrian, pantolonunun düğmesini açıp sikini dışarı çıkarırken nefesimi tuttum. Onu ilk gördüğümde yarı sertti ve bu, muhteşem bir görüntüydü. Şimdiyse, belirginleşen damarlarıyla tamamen sertleştiğini görünce korkmuştum.

Beni asıl korkutan, tek hissettiğimin korku olmamasıydı. Hastalıklı bir beklenti, göğüs kafesime sızıp kemiklerimin arasında yuva yapmıştı.

Beni kırbaçladığı için sertleştiğini ve bana acı vermekten zevk aldığını bilmek, küçük düşürücü hatta hakaret olmalıydı ama değildi.

Adrian, aletini kavradı ve sertçe asıldı. Sanki sikine sinirliydi ya da belki de bana.

Hareketiyle gömleğinin altındaki kaslar gerildiğinde sıkı, dövmeli kolları, acı ve zevk vermeye hazır bir şekilde ortaya çıktı.

Penisinden aşağı bir damla meni akıyordu. Ne ondan ne de Adrian'dan gözümü alamayarak dudağımı ısırdım.

Kalbim ağrıyordu ve bacaklarımı birbirine bastırıyordum.

Sanırım benim birkaç tahtam eksikti. Çünkü hiçbir koşul altında zihnime sızmaması gereken bu adamı, eğlendireceğine emin olduğum düşüncelere sahiptim.

Benim yıkımım ile sonlanacak düşünceler.

"Seni sikmemi istiyor musun, Lia?" Sesi hırıltılıydı, çılgın bir karanlık ve arzuyla doluydu. Bunlar, onun için ayrılmaz ikiliydi. Sanki rezil beyni, delice olmadığı sürece aldığı zevki asla hissedemezmiş gibiydi.

Ben ona benzemiyordum. Kendime normal olduğumu söyleyip duruyordum. *Ben kahrolası vanilyaydım.* Yine de

kafamı hayır anlamında sallamadım. Hayır demem gerektiğini biliyordum. Ona siktir olup gitmesini ve beni sikmesini asla istemediğimi söylemeliydim.

Ama söylemedim.

Hâlâ mastürbasyon yaptığı manzaraya hapsolmuş haldeydim. Elinin hareketiyle kaslarının ve dövmelerinin gerilme şekline, gözlerinin parlayıp griden daha koyu bir renge dönüşmesine hapsolmuştum. İçime girdiğinde yüz ifadesinin değişip değişmeyeceğini merak ediyordum.

Bilmek istiyordum, acaba beni cezalandırdığında olduğu gibi üzerinde bir etki bırakabilecek miydim ve bu etki diğerinden daha şiddetli olacak mıydı?

Bacaklarımı onu davet edercesine açtım, muhtemelen sabah pişman olacaktım. Fakat zaten buradaydım ve hiçbir yere gitmiyordum. Daha en başından, eninde sonunda beni sikeceğini açıkça söylemişti. O zaman kaçınılmazı ertelemenin ne anlamı vardı ki?

"Sen çığlık atana kadar o dar amını sikmemi mi istiyorsun?"

Başka tarafa bakmak istiyordum çünkü utancımı yanan yanaklarımdan neredeyse okuyabildiğine emindim, yine de kendimi ona bakmaya zorladım.

"Seni kondomsuz sikmeme izin vereceksin, değil mi? İyi bir eş gibi seni menimle doldurmama izin vereceksin."

Ben senin eşin değilim.

Çığlık atmak istesem de yapmadım. Çünkü kesinlikle ânı mahvederdi ve ben, tekrar boşalma ihtiyacıyla kasılıyordum.

Bu çok berbattı. Kemeriyle popomu yaralayan adama beni sikmesi için neredeyse yalvarıyordum, hem de bana orgazm yaşattıktan hemen sonra.

"Dudağını serbest bırak," diye emretti, aletindeki eli hızla gelip giderken.

Kafamı iki yana salladım.

Adrian hâlâ sikini tutarken kemeri boynumun etrafına geçirdi ve beni kaldırdı. Böylece ellerim arkamdaki karyola direğine bağlıyken havada yarı asılı kalmıştım.

Bu pozisyondan rahatsız olacağımı düşünmüştüm ama şaşırtıcı şekilde öyle olmamıştı.

"Ağzını aç."

Açmadım ve kafamı tekrar salladım. Adrian, üzerimdeki askılı tişörtü kavradı ve ortadan ikiye yırttı. Sutyenimi yukarı çekip memelerimi ortaya sererken zorlukla soludum. Bana baktığını görmemek için başımı çevirmek istedim. Göğüslerim küçüktü ve hep en gurur kırıcı parçam olduklarını düşünmüştüm.

Oysa Adrian, onları müzedeki bir sanat eseriymiş gibi inceliyordu. Gözlerindeki bakışı görünce dişlerim dudağımdan biraz gevşemişti.

Vay canına.

Bana değil de karısına baktığını biliyordum ama bir kadın, bir adam ona böyle baktığı için ne kadar şanslı olabilirdi? Sanki kadın güvende olduğu sürece dünyayı yok edebilirdi.

Dikkatli bakışları altında meme uçlarım acıyacak kadar sertleşirken sıcak bir şey onları kapladı.

Adrian'ın menisi.

Memelerimi boyamıştı ve karnımdan, sızlayan amıma doğru akıyordu.

Bunu sırf beni sikmemek için yaptığını fark ettiğimde hayal kırıklığından ağlayacaktım.

Düşüncelerim yüzümden okunuyormuş gibi Adrian, dudağımın köşesindeki kanı sildi. "Böyle davranmaya devam edersen, sikimi asla tadamayacaksın, Lenochka."

Hissettiğim hayal kırıklığı hem kendime hem de onaydı, ağlamamak için gözlerimi kapattım. Neden içime girmediği için bu kadar hüsrana uğramıştım?

Uğramamalıydım. Ondan *nefret* ediyordum.

Adrian ellerimi çözdüğünde kollarım cansız bir şekilde iki yanıma düştü. Banyoya doğru gözden kayboldu. Yorgunluk galip gelirken gözlerim kapanmaya başladı. Sonra yanımda tekrar beliren silüetini seçebildim. Hiçbir şey olmamış gibi pantolonu ilikliydi.

Sağ elinde ilk yardım çantası, sol elinde de ıslak bir bez vardı. Yırtılmış üstümü ve sutyenimi nazikçe çıkarıp menisini göğsümden temizledi. Ne olduğunu bilmediğim bir ses çıkarmak istiyordum ama yapmadım.

İşi bittikten sonra beni ters çevirdi ve popomdaki baskı hafifleyince ferahlayarak iç çektim. Popoma soğuk bir şey sürdüğünde yanma hissiyle tısladım.

"Birazdan geçecek."

İtiraz edercesine mırıldandım ama o, kremi yatıştırıcı daireler çizerek sürerken yavaşça uykuya dalıyordum.

Uzun, hafif nasırlı parmakları çok ama çok iyi hissettiriyordu. Hissettirmemeliydi. *Gerçekten* hissettirmemeliydi.

Sanırım uyuyakalmıştım çünkü aniden çalan telefonun sesini duydum. Adrian, saçlarımı okşarken konuştu. "Yine ne yaptı?"

İç çekti. "Hemen orada olacağım."

Gitme. Kafamın içinde çığlık attım. *O ben değilim. O kadına gitme.*

Parmakları saçlarımdan ayrıldı ve yatak çöktü. Göremediğim boşluğu kalbimin en karanlık köşelerinde hissediyordum.

Tamamen tek başımaydım.

Yanağımdan aşağı bir damla yaş aktı. İçimden yanına gitmemesini söylediğim kadın kimdi ya da neden böyle söylemiştim, hiçbir fikrim yoktu.

16
Winter

"Tek bir görevin var. Lanet olası tetiği çek."

Hayır.

"Anneciğim?"

Gözlerimi aniden açtım. Kalbim o kadar sesli atıyordu ki tek duyabildiğim oydu. Jeremy tepemde dikilirken küçük eli geceliğimi çekiştiriyordu.

Bir dakika. Gecelik mi? Çıplak uyuyakaldığımı sanıyordum. Bunu ne zaman giymiştim?

"Merhaba, bebeğim. Günaydın."

"G-günaydın." Burnunu çekerek elinin tersiyle gözlerini sildi.

Başparmağımı gözyaşlarının üzerinde gezdirdim. "Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü bu sabah uyandığımda yanımda değildin. Yine gittin sandım."

"Gitmeyeceğimi söylemiştim. Bana inanmıyor musun?"

Gri gözleri, yaşlarla buğulanmıştı. "Ama hep ortadan kayboluyorsun, anneciğim."

Öyle mi yapıyordum? Yani Lia öyle mi yapıyordu? Neden yapsındı ki? Aslında Adrian'ı bir nebze tanıdığım için neden kaybolacağını tam olarak biliyordum. Kimsenin yanında isteyerek kalacağı biri değildi.

Şeytanın vücut bulmuş hâliydi. Tek amacı yolundaki herkesi yıkıp geçmek olan nefret dolu bir şerefsizdi.

Buna rağmen Jeremy, Lia'nın oğluydu. Onu, böyle bir adamla bırakıp gitmemeliydi. İkisi de Jeremy gibi bir lütfu hak etmiyordu.

Ona gülümserken sesimi yumuşattım. "Bir daha yapmayacağım, küçük meleğim."

"Gerçekten mi?"

"Asla. O yüzden ağlamayı bırak hadi." Parmak uçlarımla yanaklarını sildim.

"Benimle uyuyacağını söylemiştin, anneciğim."

"Babanın başka planları vardı. Bu konuyu onunla konuşursun." *Şerefsiz baban* dememek için tüm gücümü kullanmıştım.

Kıvrılarak oturma pozisyonuna gelince popomun tamamında ve baldırlarımın iç kısmında bir acı patlak verdi. Denge için karyola direğini kavrarken yüzümü buruşturdum.

Daha önce hiç olmadığı kadar ağrım vardı ki beni sikmemişti bile. Söylediğine göre sikmeyecekti de.

Adrian'ın benden çekip çıkardığı hazzı ve merhametsiz vuruşlarını hatırladığımda içim kavruldu.

Ne kadar direndiğimin, bundan ne kadar nefret etmek istediğimin önemi yoktu. Beni, bunu gerçekten isteyeceğim noktaya getirmişti. Üstelik daha önce hiçbir şeyi bu

kadar çok istememiştim. Şimdi dün geceyi, hafızamdaki her şeyi ve onu yakıp kül etmeyi diliyordum.

"Yaralandın mı, anneciğim?"

Gülümsedim. "Birazcık."

"Öpeyim de geçsin."

Güldüm ve yanağımı ona uzattım. "Öp bakalım."

Küçük elleri boynumun etrafına sarılırken beni öpüyordu. Ona sarılma ihtiyacı hissetmeden edemedim, kollarımı etrafına dolayarak kucağıma oturttum ve popomdaki acıyı görmezden geldim.

"Sarılmayı seviyor musun, Jeremy?"

"Sarılma ne demek?"

Yazık, zavallı çocuğun ne kadar korkunç ebeveynleri vardı. Onu battaniyenin altında kendime çekerken saçlarını gözlerin önünden itip sıkıca tuttum. "Buna sarılma denir."

Sırıttı. "Benimle her gün sarılma yapacak mısın?"

"Hem de her gün ve sonra…" Sesim yavaşça alçalırken karnını gıdıkladım. "Sana saldıracağım."

Bir anda dizginlenemez kahkahalarla gülmeye başladı. "Hayır, anneciğim, hayıııır!"

"Bittin sen, Jer."

"Anneciğim!" Karnını korumaya çalışırken kahkaha atıyordu.

Neşesi bulaşıcıydı, ben de onunla gülmeye başladım. Böylece günüm olabilecek en güzel şekilde başlamıştı.

Popomdaki ve kafamın arkasındaki acı hariçti tabii. Dün, alkol ihtiyacımı göz ardı etmiş olabilirdim ama böyle bir gün daha geçirebileceğimi sanmıyordum.

Duş aldıktan ve Jeremy'nin de duş almasına yardım ettikten sonra uyumlu kıyafetler giydik. Siyah pantolonlar,

yeşil ekoseli gömlekler. Bir fuları kemer olarak kullandım. Başka bir atlet bulamadım, vahşi adam elimde olan tek atleti yırtmıştı. Üzerime kısa kollu gömlek giydim ve göbek deliğim gözüksün diye gömleğin ucunu kıvırıp bağladım. Bugün topuklu ayakkabı giyiyordum çünkü pantolonun paçasına uygun bir yüksekliğe ihtiyacım vardı.

Jeremy, beyaz çerçeveli gözlüklerini taktı, ben de çekmeceden benzerini buldum. İçeride olmamız önemli değildi. Küçük melekle birkaç fotoğraf çekildik. Dünyanın en havalı anne ve oğlu olduğumuzu düşünüyorduk. Jeremy tıpkı profesyonel bir manken gibi poz verip gülümsüyordu. Ne zaman karnını gıdıklamayı denesem dizginlenemeyen kahkahalar atıyordu.

Fotoğraf çekimimizden sonra güneş gözlüklerimizi bırakıp odasında İspanyolca bir pop şarkısı açtım. Elini tutup onunla dans etmeye başladığımda Jeremy'nin gözleri kocaman oldu.

Biraz kalçalarını oynattı. Onu döndürdüğümde kahkahaların arasından zorlukla nefes alıyordu.

"Sen de yap, anneciğim!" diye bağırdı.

"Ne yapayım?" Müzik yüzünden bağırdım.

"Güzel kız gibi dön." Komodininin üstünde duran, içinde balerin olan kar küresini gösterdi.

Onu ve etrafı karla sarılı halde parmak ucunda duruş şeklini incelerken gülümsemem soldu. Aklıma gelen ilk görüntü kırık bacaklar, fışkıran kemikler ve kandı.

Çok fazla lanet olasıca kan.

"Anneciğim?" Jeremy dans etmeyi bıraktı. Ben durduğum için onun da durduğunu fark ettim.

Bakışlarımı kar küresinden ayırıp ona gülümsedim. "Efendim."

"Endişelenme. Sen ondan daha güzelsin."

Çok masum bir melekti.

"Öyle miyim?"

"Sen en güzelsin."

"Teşekkür ederim, meleğim." Saçlarını okşadım. "Acıktın mı?"

"Evet!"

"Hadi gidelim o zaman."

Müziği kapattım ve aşağı inerken elini tuttum.

Biz yemek odasına girer girmez hava değişti. Ogla, somurtarak bizi beklerken kıyafetlerimizi onaylamadığını yüz ifadesiyle bariz bir şekilde belli ediyordu. Fakat görmekten en çok korktuğum ve uyandığımdan beri kafamdan atmaya çalıştığım kişi burada değildi.

"Adrian nerede?" diye sordum, kendime hâkim olamayarak.

"Ofisinde çalışıyor." Ekleme yapmak için durakladı. "Rahatsız edilmek istemiyor."

Tabii ki onu rahatsız etmeyecektim. Bu sabah onunla yüzleşmeyeceğim ve Jeremy'le huzurlu bir kahvaltı yapacağım için rahatlamıştım.

Ya da *çoğunlukla* huzurlu çünkü Ogla tepemizde bir şahin gibi bizi izliyordu.

Jeremy'nin yanına otururken Ogla'yı görmezden geldim. Popom yanarken acının geçmesi için gözlerimi yumdum. Fakat geçmiyordu. Her kımıltı, izleri tahrik ediyordu ve daha korkunç olanı, merkezimde sızı başlatıyordu.

Kahretsin.

Bacaklarımın arasındaki durumu göz ardı ettim ve Jeremy'le kendimi beslemeye odaklandım.

İki gün üst üste kahvaltı etmiş olmam neredeyse gerçeküstü hissettiriyordu. Adrian'ın arabasında yediğim sandviçten beri hiç öğün atlamamıştım. Asıl alışık olmadığım, içkinin eksikliğiydi. Midemi ne kadar doldurursam doldurayım şakaklarım ağrıyor ve içki talep ediyordu.

Bu kadar kısa zamanda o kadar çok olay olmuştu ki sanırım, sabit bir rutine geçmiştim. Popoma sanki iğneler batıyordu ve rahatsız ediciydi. Zihnim, dün geceyi gördüğüm en heyecan verici filmmiş gibi yeniden oynatıp duruyordu. Tüm detaylar kutsal bir metinmişçesine hafızama kazınmıştı. Adrian'a, o kadına gitmemesini cidden söylediğim kısım dâhildi. O da başka bir kâbus olmalıydı.

Bu yer, şeytanın ta kendisi yani Adrian tarafından yapılmıştı. İçeri adım attığımdan beri art arda korkutucu kâbuslar görüyordum.

Kahvaltıdan sonra Jeremy'i bahçeye çıkardım. Buna karşılık Ogla dudaklarını bükmüştü; ben de ona gelişigüzel bir şekilde, Adrian'ın evin her yerine erişimim olduğunu söylediğini hatırlatmıştım.

Zaten burada tıkılıp kalmıştım. En azından temiz hava almak istiyordum.

Gökyüzü tamamen gri olmasa da bugün hava soğuktu, bu yüzden Jeremy ve benim dışarı çıkmadan önce montlarımızı giydiğimizden emin oldum.

Siyah asker kıyafeti ve ceket giymiş korumalar, mülkün çevresine birkaç metre arayla konuşlanmıştı. Bazılarının omuzlarında ya da göğüslerinde asılı kocaman tüfekleri vardı, yüzleri ciddi, ifadesiz ve duygusuzdu. Tıpkı diktatör patronlarınınkine benziyordu.

Bir şekilde onu inciteceklerinden korkarak Jeremy'nin

elini daha sıkı tuttum ama Jeremy onların pek farkında değildi. Yıllar boyunca varlıklarına alışmış olmalıydı. Küçük bir çocuğun böyle tehlikeli insanların ve silahların arasında büyümesi ne kadar üzücüydü.

Beni, büyük bir ağacın altına yapılmış ahşap çardağa yönlendirdi. Ortasında bir masa ve iki yanında uzun banklar vardı. Sonsuz sayıdaki askerleri ve oyuncakları onu hazır bekliyordu.

Bratva'yı ve falan filanı öğrenmem için Ogla'nın bu sabah elime tutuşturduğu iPad'i masaya bıraktım. Ona sonra göz atacaktım çünkü kesinlikle Adrian'a, beni cezalandırması için bir sebep daha vermek istemiyordum.

Biz çardağa yerleşir yerleşmez korumalardan biri, arkamızda bize yakın bir pozisyona geçti. *Lütfen omzundaki asılı tüfekle bize göz kulak olmayacağını söyleyin.*

Kafamı kaldırıp anında aşinalık hissettim. Yamuk Burun Yan, çardağın girişinde dikiliyordu ve diğerleri gibi siyah asker kıyafeti giymiş olsa da tüfeğini sergilemiyordu. Silahının üstünde olduğunu biliyordum ama gözüme sokmadığı için sevinmiştim.

"Günaydın, Yan," dedi Jeremy ilgisizce, bazı oyuncak askerlerini bir araya getirirken. Bana o kadar yakın oturuyordu ki baldırı benimkine değiyordu ve ayakları banktan aşağı sallanıyordu.

"Günaydın," diye yanıtladı Yan, başını benden tarafa salladı.

"Günaydın," deyiverdim. Onunla konuşup konuşmamam gerektiğine emin olamamıştım.

Şimdi Kolya ve Adrian tarafından gölgede bırakılmadığı için onu daha yakından izleyebilmiş, aslında ne ka-

dar güzel olduğunu fark etmiştim. Yapısı, Adrian ve Kolya'nınkinden daha inceydi. Yüz hatları daha yumuşaktı, daha az kontrollüydü ve neredeyse kadınsı olabilecek kirpikleri sıktı. Bu da uzun saçlarıyla birlikte onu diğer ikisinden daha yaklaşılabilir yapıyordu.

Ayrıca diğerleri gibi kalıcı bir kaş çatışı yoktu. İfadesi samimi olmasa da nötrdü. Hepsinin birleşimine bakınca, Yan burada yakınlaşabileceğim tek kişiydi. Nedense, yanımda oturan melekten başka müttefiklere de ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

"Sürekli Jeremy'e göz kulak oluyor musun?" diye sordum.

"Evet."

"Yan bazen benimle oynuyor," dedi Jeremy. "Sorun yok, Yan. Artık annem var."

"Uzun zamandır mı buradasın?" diye sordum Yan'a.

"Üç yaşımdan beri." Yan'ın konuşurken benimle göz teması kurmadığını fark ettim. Jeremy'e odaklanmayı seçiyordu, neden bilmiyordum ama Jeremy oyuncaklarını eline alırken ben de aynısını yaptım.

"Bu uzun bir süre."

"Öyle denebilir."

"Lia'yı... tanıyor muydun?" diye mırıldadım, Jeremy'nin duymasını istemediğimden. "Yani, ben şey olmadan... Bilirsin işte..."

"Kolya ve ben sizi otoparktan aldık, Bayan Volkov. Biliyoruz."

Doğru. Almışlardı. Yani Adrian'ın yanı sıra, Kolya ve Yan da düzenbaz olduğumu biliyordu. Bu, Yan'a daha yakın, yanında daha rahat hissetmemi sağlıyordu. "Lütfen bana Bayan Volkov deme."

"Ama öylesiniz."

"Öyle olmadığımı biliyorsun."

Duruşunu dikleştirirken hiçbir şey söylemedi. O yüzden tekrarladım. "Yani onu tanıyor muydun?"

"Evet." Cevabı kısaydı ama beklenmedik değildi ki bu, başka sorulara karşı olmayacağını gösteriyordu.

"Kaç yaşındaydı?"

"Otuz olmasının üzerinden çok geçmemişti."

"Adrian'la ne kadardır evliydi?"

"Yirmi dört yaşından beri."

Altı yıl, şeytanın eşliğinde geçirmek için uzun bir süreydi. Ben sadece iki gündür buradaydım ve ebediyet gibi hissettirmişti.

"Adrian kaç yaşında?"

"Otuz altı. Onun hakkında cevaplayacağım tek soru buydu."

Anlamı gayet açıktı. Yan, Lia konusundaki merakımı giderse de Adrian konusunda sessiz kalacaktı. Beni sahte kocamla ilgili karanlıkta bırakmasına rağmen sadakati takdire şayandı.

"Lia'yla yakın mıydınız?"

"Patron bana ihtiyaç duymadığında onun korumasıydım."

"Dur tahmin edeyim. Şimdi de ben mi başına kaldım?"

"Bu benim görevim." Sesi sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi imalı çıkmıştı.

İfadesini okuyabilmek için bakışlarımı ona çevirdim ama Yan hâlâ Jeremy'e bakarken kafasını hafifçe salladı.

Gözlerimi indirdim. Bitmek bilmeyen Lego benzeri oyunuyla uğraşırken parmaklarımı Jeremy'nin saçlarından geçirdim.

"Nasıl öldü?" diye mırıldadım.

"Öldü işte." Sesi şimdi net değildi, tartışmaya ve daha fazlasına yer bırakmıyordu.

Mesaj gayet açıktı, *sorgu zamanı sona ermişti.*

Fakat soruların sayısı, kafamda çoğalmaya devam etti. Nasıl bir kadın olduğuna dair sorular. Nasıl bir anneydi, nasıl bir eşti? Adrian onu sevmiş miydi?

Bu soruya içimden dudak büktüm. Almaktan daha çok vermeyi geçtim, şeytanın hissetme yeteneği yoktu.

Fakat onu, benimle değiştirmek için elinden geleni ardına koymamıştı, yani belki onun için bir şeyler hissetmişti.

Belki de sadece ona takıntılıydı ve bunu benim üzerime yıkacaktı. Bana onun *objesi* olduğumu söylemişti. Adrian gibiler, mallarının ellerinden alınmasını sevmezlerdi.

Onları sevdikleri için değil, onlara sahip olmanın hissettirdiği gücü istiyorlardı.

Onlar, Lia'ydı ve şimdi de bendim.

Bu düşünceyle hayaletimsi parmaklar omurgamdan aşağı ilerlerken silkelenip Jeremy'e odaklandım.

Görünüşe göre Lego benzeri plastik şeyleri kullanarak oyuncak askerleri için savaş alanı yaratmaya çalışıyordu. Kolay olmalıydı.

Yanılmıştım.

Onları bir araya getirmek düşündüğümden zordu. YouTube'u kullanarak kopya çekmek zorunda kalmıştım. Yan, Jeremy'nin arkasından telefonumda arama yaparken beni yakalasa da bir şey demedi ve hızlıca hiçliğe bakmaya devam etti.

Yardımını istemeyi düşündüm ama gururum beni durdurdu. Ne kadar zor olursa olsun eminim bunu yapabilirdim. Çocuklara bu günlerde ne halt satıyorlardı böyle?

İki birbirine uymayan parçayı başarısızlıkla birleştirmeye çalıştıktan sonra Jeremy, bana köpeğini tekmelemişim gibi somurtuyordu. "Öyle değil, anneciğim."

"Deniyorum, Jeremy." Bu şey, YouTube'un yardımıyla bile birleştirilemeyecek kadar karmaşıktı.

"Hiç doğru yapamıyorsun, anneciğim." Küçük gözleri, beni tıpkı babasınınkilere benzer şekilde yargılıyordu. *Tanrım*. Adrian, kendini klonlama konusunda tam puan alıyordu.

Saçını karıştırdım. "Hey, berbat olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır ama babam onları daha iyi yapıyor."

"Seninle oynuyor mu?" Tıpkı ses tonum gibi şüpheci hissediyordum. Adrian'ın, oğluna zar zor ilgi gösterdiği izlenimini almıştım.

Dikkatim Yan'a kayıp bir tür onaylama aradı. Fakat hiç tepki vermeden orada direk gibi durmaya devam etti.

Jeremy omzunu kaldırdı. "Bazen."

"Üzgünüm, Jer."

"Sorun değil." Bana dişlerini göstererek sırıttı. "Babam meşgul."

Tanrım. Bu küçük çocuk, genç yaşta kocaman adam olmuştu. Hiçbir çocuk, babasının işle ondan daha fazla zaman geçirmesinin sorun olmadığını düşünmemeliydi. Hiçbir çocuk, babası onunla yalnızca *bazen* oynadığı için mutlu olmamalıydı.

Eğer bir çocuğa bakamıyorsa onu neden dünyaya getirmişti ki?

Adrian, onun hakkındaki düşüncelerimi sezmiş ve onlara sahip olduğum için cezalar savuracakmış gibi ensem diken diken oldu.

Jeremy, iki parçayı alıp birleştirdi. Tanrım. Küçük velet, bunu yapmayı benden daha iyi biliyordu. Umarım sebebi, nasıl yapılacağını sayısız kez görmüş olmasıydı, benim berbat olmam değildi.

"Daha fazla yanında olmadığı için üzülmüyor musun?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü sen hayaletken babam benimle kaldı, anneciğim."

17
Winter

Kaşlarımı çattım. O kelimeyi ikinci kez söylüyordu. "Neden hayalet olduğumu söylüyorsun, Jer?"

"Çünkü öyleydin," dedi ilgisizce, ayakları ileri geri sallanıyordu. "Seni görmeye geldim."

"Beni görmeye mi geldin?"

"Evet." Sağ tarafı işaret etti. "Orada."

Gözlerim, başparmağını takip etti. Evden ayrı, küçük ve beyaz bir bina vardı. Ana malikâne kadar iyi bakılmamıştı. Dış cephesi çatlaklarla doluydu ve sarmaşık dalları büyüyüp duvarlarını kaplamıştı.

Oraya bakmak ağızda kalan kusmuk tadı gibi korkunç hissettiriyordu.

Küçük evin, Adrian'ın uzak durmamı söylediği –ki uzak durmaya niyetliydim– konukevi olduğunu fark ettim. Fakat Jeremy'nin benim, –gerçek Lia'nın– hayalet olduğuma dair söyledikleri aklımı başımdan almıştı. Orada bir çocuğun hayalet sanacağı ne olabilirdi?

Yan'a sormak üzereydim ama bakışlarım sola doğru kayınca dondum. Adrian, boydan boya camının arkasından gözünü dikmiş, bana bakıyordu. Ofisi olduğunu düşündüğüm yerde, masasının arkasındaydı. Önünde üç monitör vardı ama parmağıyla ahşap yüzeyde ritim tutarken dikkati tamamen bendeydi.

Beni o kadar dikkatli izliyordu ki sanki tam tepemde dikilmiş, ruhumu emiyordu. Göz temasını kesmeye çalıştım ama küllü gri gözlerinin saf yoğunluğu beni esir almıştı.

Adrian, beni sadece gözlemlemesine rağmen daha derin bir etki bırakıyordu. Ne için olduğunu bilmediğim bir talep, bir çağrı gibiydi.

Benden ne halt istiyorsun? Dudaklarımı büzüp gözlerimle bağırdım ama odağı değişmedi.

Bakışlarını ilk kaçıran bendim çünkü gözlerine bakmak hâlâ rahatsız ediciydi. Sanki hâlâ görünmez eller tarafından boğazlanıyordum. Hissettiğim şey gerçek olmasa da ciğerlerimdeki yanma ve karnımdaki kasılmalar kadar elle tutulurdu.

Bu, onunla tanıştığımda yaşadıklarımın bir adım ilerisiydi. O zaman, sadece huzursuz hissediyordum. Şimdiyse arkasındaki sebebi deşifre edebiliyordum; nefret ettiğim bir yanımın korkunç uyanışıydı. Gözlerini her gördüğümde tek düşünebildiğim, o sakinliğin arkasında nasıl bir ahlaksızlığın saklandığıydı. Ve onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar istediğimdi.

Annemi ve kızımı kaybettikten sonra bu hayatla işimin bittiğini düşünmüştüm. Bir şeyler istemekle ilgilenmiyordum.

Adrian, beni haksız çıkarmıştı.

Bu adam evliydi, daha doğrusu duldu ve ben arsızca parmaklarına boşalmıştım. *İki kez.*

İçimden kafamı salladım. Ona gelen ben değildim ve bundan kurtulabileceğimi sanmıyordum. Karısının yerini bu kadar çabuk doldurmakla hata yapan oydu.

Adrian'ın, lanet olası tenimi acıtıp katman katman soyan bakışlarının üzerime saplanmasını görmezden gelmeye çalışarak Jeremy'le oynamaya devam ettim. Nefesimi ancak Kolya ona katıldığında ve dikkati bir saniyeliğine benden ayrıldığında bıraktım.

Jeremy'le beraber öğle yemeği yiyecektik. Yan'ın da bize katılmasını istedim. Uzun süre sokaklarda yaşadıktan sonra, özellikle yanında rahat hissettiğim insanlarla yemeklerimi paylaşmayı öğrenmiştim. Keşke Larry yanımda olsaydı ama ona ulaşamayacağıma göre, Yan onun yerini almış gibi davranabilirdim.

Ogla, bunu sadece önerdiğim için bile bana yargılayıcı bakışlarından birini atarken koruma hayır anlamında başını salladı.

Adrian hâlâ ofisindeydi, öğle yemeği için bize katılmıyordu. Göz ardı etmek istesem de tüm yemek boyunca bunu düşünmüştüm.

Jeremy'i öğle uykusuna yatırdıktan sonra bir boşluk hissi göğsümde yankılandı.

Şu ana kadar küçük melek beni meşgul etmişti ama şimdi uyuduğuna göre, beni meşgul edecek hiçbir şey yoktu.

Benim durumumda, boşluk çok kötüydü. Zihnimi meşgul tutmazsam o beni tutacaktı ve son zamanlarda gördüğüm kâbuslar göz önünde bulundurulursa bu, istediğim son şeydi.

Mutfakta yine içki aradım ancak hiçbir şey bulamadım. Mutfaktan çıktığım sırada Ogla yoktan var olup katı duruşuyla önüme dikilirken ödümü kopardı. Yemin ederim ki kadın her yerdeydi.

Bir elimi göğsüme yerleştirdim. "Beni korkuttun."

"Bratva hakkında herhangi bir şey öğrendiniz mi?"

"Evet, biraz ilerleme kaydettim." Jeremy'e hikâye okurken.

"Nasıl bir ilerleme?"

"*Pakhan*'ın isminin Sergei Sorlov olduğunu biliyorum."

"Sokolov."

"Aynı şey."

"Aynı şey değil, Bayan Volkov," diye ciddiyetle beni azarladı. "*Pakhan*'ın soyadını yanlış söylerseniz, bedelini Bay Volkov öder."

"Adrian'ın rütbesi yüksek değil miydi?"

"Bu, onu kurşungeçirmez yapmıyor. Herkesten daha iyi irdelenmiştir ve cezalandırılması, diğerlerine emsal olması adına daha acımasız olacaktır. Yani kutsal olan her şey adına, oyalanmayı bırakın ve bunu ciddiye alın."

Beni huysuz bir çocukmuşum gibi hissettirmesinden nefret etsem de aynı zamanda gözlerindeki samimiyeti görebiliyordum. Adrian'a olan sadakati özendiriciydi. Adamdan ne kadar nefret etsem de ona bir şey olduğu an Jeremy babasız kalacaktı ve büyük ihtimalle tüm ev halkı dağılacaktı. İstediğim bu değildi.

Aklıma bir fikir geldi. Rolüm Adrian için çok önemliydi, ben de bunu avantajıma kullanabilirdim.

"Anlıyorum, Ogla." Ses tonumu yumuşattım. "Adrian yakın zamanda mola verecek mi?"

"Hayır."

"İşe gitmesi falan gerekmiyor mu?"

Gözlerini kıstı. "Eğer o dosyanın ilk sayfasından fazlasını okusaydınız, bunu kendiniz öğrenebilirdiniz."

Bununla birlikte arkasını dönüp giderken topukluları koridorda tıkırdıyordu. Birine kaltak demeyi *gerçekten* istemiyordum ama Ogla, başarıyla o yönde ilerliyordu.

IPad'i aldıktan sonra Adrian'ın ofisini bulana dek dolanıp durdum. Zemin katta olduğu ve bahçeden gördüğüm için nerede olduğunu bulmam uzun sürmedi.

Kapı kapalıydı ve Ogla, onu çalışırken rahatsız etmemem gerektiğini söylemişti. O yüzden kapının önünde volta atıyordum. Kısa sürede vazgeçip o dışarı çıkana kadar kendimi meşgul etmeye karar verdim. Şeytanla bir başka yüzleşme için ölüp bitiyor değildim.

Ofisinin karşısında küçük bir oturma salonu vardı. Koltuğa sırtüstü yatıp ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarırken rahatlamayla iç çektim. Bir bacağım kolçaktan aşağı sallanıyordu. iPad'den bilgileri okurken tek kolumu yastık olarak kullanıyordum.

Gerçekten de Ogla'nın dediği gibi Adrian'ın görevleri dosyanın ikinci sayfasında özetlenmişti. İşi, birlik için rüşvet vereceği doğru kişileri bulmayı içeriyordu. Eleştirel zekâsı, Sergei Sokolov'un Bratva'sının, diğer tüm suç şebekelerinden önde olmasını sağlıyordu. Adrian'ın rolü daha arka planda olduğu için genellikle evden çalışıyordu ve nadiren dışarıda görülüyordu.

Suç. *Var, var ve var.*

Başka bir şey beklediğim yoktu. Ne de olsa bana, kolaylıkla cinayet iftirası atmıştı.

Sayfanın başındaki fotoğrafına kaşlarımı çatarak baktım. Takım elbise giymişti ve açılıştaydı, kırmızı kurdeleyi kesmek için elinde gereğinden büyük bir makas tutuyordu. Şerefsiz kendi iyiliği için fazla yakışıklıydı. Biraz kısa olabilirdi ya da bira göbeği olabilirdi. En azından dövmeleri olmayabilirdi ama hayır, her açıdan tüm gereksinimleri karşılamalıydı.

Fotoğraf sadece ona odaklanmıştı ama sağ yanında duran sarışın kadın, jilet gibi bir pantolon ceket takımı giyiyordu ve gülümsemesi katıydı. Kadın baş döndürücüydü. O kadar baş döndürücüydü ki onu Adrian'ın yanında görmek tuhaf hissettirmişti.

Dosyada onu bulabilecek miyim diye görmek için sayfaları geçtim. Uzun süre aramam gerekmedi. Gelinlik giymiş bir fotoğrafı vardı. Tuhaf bir rahatlama hissi beni sardı.

Rai Sokolov, *Pakhan*'ın büyük yeğeniydi ve birliğin şirketi olan V Corp'ta, önemli biriydi. Onu incelerken öncekinden daha farklı, rahatsız edici bir his beni ele geçirdi.

Onu bir yerden tanıyormuş gibi hissediyordum ama nereden? Larry ve bana yemek veren hayır kurumlarından birinde mi vardı acaba?

Ofisin kapısı açıldı, bakışlarımı oraya çevirdiğimde kaşlarını çatmış olan Kolya ile karşılaştım. Hemen arkasından Adrian çıkarak korumasının yanında durdu. Gözleri o kadar hızlı kararardı ki nefesim kesildi.

Ne?

Gömleğimin düğmesi falan mı açık diye kendime bir bakış attım.

"Ayağa kalk," diye emretti Adrian.

"Neden? Bana verdiğin dosyayı okuyorum. Okumaz-

sam başım derde giriyor ve okursam yine mi giriyor? Bir karar ver."

Adrian, iki adımla yanımda bitti ve iPad'in koltuğa düşmesine neden olarak kolumu kavradı. Beni ayağa kaldırıp bağladığım gömleğimin önünü, popomu kapatsın diye çözerken ciyakladım.

Dilim tutulmuş hâlde bakakaldığım sırada Kolya, kısa bir baş selamı verip koridorun sonuna ilerledi.

"Bir daha böyle giyinme." Adrian'ın sesi tehditle doluydu.

"Dolaptaki kıyafetleri sevmiyorum. Çok sıkıcılar."

Gömleğimi elinde buruşturup beni göğsüne çekti. Gözlerim onun soğuk gözleriyle buluşurken ellerim göğsünün kastan duvarlarını buldu. "Sıkıcı olması umurumda bile değil. Adamlarımın önünde böyle giyinemezsin ve asla az önce yaptığın gibi yatamazsın. Anlaşıldı mı?"

"Meseleyi neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum."

"Mesele şu ki; sana kimse benim baktığım gibi bakamaz. Kimse bana ait olanı, göz ucuyla bile göremez."

İşte oradaydı. Sahiplik hissi. Açıkça göstermediği ama her halükârda hissedilebilen, üstü kapalı takıntı.

"Ben senin objen değilim, Adrian."

"Bu hayır demek mi, Lia?" Sesi alçaldı. Sessizliğime karşı konuşmaya devam etti. "Sana dediklerimi yapacağını söyledim mi söylemedim mi? Yoksa popon yine kırbaçlama havasında mı?"

Ona dik dik baktım, sonra ifadem hemen yumuşadı çünkü aklımdaki şey çok daha önemliydi.

Bir nefes çekerek gömleğindeki görünmez kırışıklığı düzelttim. Yaptığıma karşılık gözlerini kıstı, muhtemelen hareketlerimin gerekçesini sorguluyordu.

Bunu kesinlikle doğru yapmam gerekiyordu. Alarmlarını devreye sokarsam asla isteğimi yerine getirmezdi.

"Tamam," dedim. "Ne dersen yapacağım."

"*Gerçekten* mi?" Kelimeyi uzatarak bana inanmadığını açıkça gösteriyordu.

"Gerçekten. Tekrar cezalandırılmak istemiyorum."

"Cezalandırılmak istemiyorsun," diye tekrarladı. Bunu yaparak sözlerimin arkasındaki anlamı çıkarmaya çalıştığını düşünüyordum.

"İstemiyorum."

"Göreceğiz."

"Eğer..." Yutkundum. "İyi olursam ödüllendirilecek miyim?"

"Ödüllendirilmek. Demek bunu istiyorsun. Nasıl ödüllendirilmek istersin, Lia?"

"Çok basit, gerçekten. Senin memnun olduğun her şey karşılığında ben de bir şey alacağım."

"Zaten başını sokacak bir ev, bedava yemek ve hapisten muafiyet aldın. Başka şeyler isteyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Asıl anlaşmamız buydu. O zaman cezadan bahsetmemiştin, yine de onları ekledin. Ben de kabul ettim, yani şimdi sen de benim önerimi kabul etmelisin."

"Kabul ettin mi ki?"

"Neyi?"

"Cezalarını kabul ettin mi?" Gözleri benimkileri öyle detaylı inceliyordu ki boğulma hissi intikam istercesine geri gelmişti.

"Kabul ettim desem fark eder mi?"

"Pek değil ama bilmek istiyorum."

"Fark etmeyecekse neden bilmek istiyorsun ki?"

"Seni daha fazla alıştırmam gerekiyor mu görmek istiyorum, Lenochka." Sesi, gizli niyetiyle kararmıştı. "Söyle bakalım, yöntemlerimi değiştirmem mi gerek? Yoksa sen, beni sorgulama alışkanlığını bırakacak kadar akıllandın mı?"

Tırnaklarımı göğsüne batırıp yüzeyini yarmak ve gerçekten kara bir kalbi var mı, kontrol etmek istedim. Onunla konuştukça hiçbir duyguyu hissetmediğinden daha da emin oluyordum. Sadece yoluna çıkan her şeye yıkım getirmek isteyen, psikopatça eğilimlere sahip bir şeytan olduğundan emindim.

Ona bu kadar kolay boyun eğmekten nefret etsem de bir amacım vardı ve onu kışkırtmak hedefime ulaşmamı engellemenin en kesin yoluydu.

Zaten dışarıya ne gösterdiğim önemli değildi. İçimde, ondan tamamen nefret ediyordum, kendime duyduğum saygı için bu yeterliydi.

"Cezalara alışıyorum. Ödüller de işe dâhil edilirse adaletli olur."

"Adaletli olmak umurumda değil."

"Adrian, lütfen." Yalvarmama rağmen tavrım bıkkınlıkla doluydu. "Çok abartılı bir şey istemeyeceğime söz veriyorum."

"Hâlâ hayır."

"İyi, şöyle yapalım o zaman."

"Bugün, bir oldu."

"Ne? Neden?"

"İyi kelimesi için ne demiştim?"

Öf. "İyi- Yani *tamam*. Ya günde yalnızca bir ödül istesem?"

Kafasını salladı.

"İki günde bir?"

"Hayır."

"Haftada iki kez?"

"Haftada bir kez ve uygun olup olmadığına ben karar vereceğim."

Ciyakladım. "Evet!"

Şeytana karşı kazanmanın verdiği keyifle az daha ona sarılacakken, kim olduğunu hatırlayarak kendimi durdurdum.

Bana ne lütfederse etsin, minnettar olmayacaktım. Onu insanlaştırmayacaktım.

Adrian, onaylamaya benzeyen bir ifadeyle beni izliyordu. Bakışlarında kaybolmamak için çabaladım.

Anahtar kelime *çaba*ydı.

Adrian'ın dikkati, kaçamadığım güçlü bir mıknatıs gibiydi. Etrafındaki her şeyi yutan bir kara delikti.

Fakat gerçek değişmiyordu. Bana bakınca yalnızca Lia'yı görüyordu.

Bense, Lia ya da onun hayaleti olmaktan çok uzaktım. Ben, Adrian ve oğlunun hayatını tehlikeye atmadan önce, uyuşmuş hâline geri dönmesi gereken bir kabuktum.

18
Adrian

Ekranımdaki akışa bakarken parmaklarım masamın ahşabına hafifçe vuruyordu.

Kolya karşımda oturmuş, V Corp'un son raporlarını anlatsa da dikkatim dağınıktı. Sözlerine zar zor kulak veriyordum.

Lia, Jeremy'nin yatağında uyurken ona sarılmıştı ve bacakları birbirlerine dolanmıştı. Elbisesi soluk baldırının üstüne sıyrılmış, poposunu zar zor kapatıyordu. Baldırlarının arkasında, dün geceki cezasından kalan kırmızı izleri monitörden bile görebiliyordum. Kendimi geri tutmamıştım ve Lia, öncekilerden daha fazla kıpırdayıp kıvranmıştı.

Neredeyse çığlık atmıştı. *Neredeyse.*

Son birkaç günde, Jeremy'le öğle uykusuna yatmayı alışkanlık edinmişti. Bu, oğlumu çok mutlu ediyordu.

Lia, Jeremy'nin hayatının parçası olalı bir hafta geçmişti ve onun, annesi olduğuna dair hiçbir şüphesi yoktu.

Lia kısa sürede onu kendiyle uyumlu giydirmek ve bir-

likte koridorlarda dans etmek gibi, Ogla'nın hiç hoşlanmadığı garip şeyler yapmaya başlamıştı. Dadısı nadiren işini yapıyordu çünkü Lia, Jeremy'nin tek bakıcısı, öğretmeni ve oyun arkadaşı olmayı görev edinmişti. Göz açıp kapayıncaya dek ayrılmaz olmuşlardı. Bağları, benim araya girmeme gerek kalmadan doğal bir şekilde güçlenmişti.

Yine de Lia'nın etkisi tamamen olumlu değildi. Jeremy kabuğundan çıktığı için memnun olsam da ona ıslık çalmak ve saklambaç oynarken evin içinde koşmak gibi gereksiz şeyler öğretiyordu. Onlara sıklıkla rastlıyordum. O anlarda Lia, sorgulamamdan kaçmak için Jeremy'i kalkan olarak kullanıyordu.

Fakat geceleri Jeremy derin bir uykuya daldığında, Lia benden kaçamıyordu. Başta onunla uyumasının daha iyi olacağını çünkü Jeremy'nin ona daha çok ihtiyacı olduğunu söyleyerek beni ikna etmeye çalıştı ama bu konuşma, onun cezalandırılmasıyla sonlanınca yatak odasına kendi isteğiyle gelmeye başladı.

Hareketleri, açık mavi gözlerindeki hafif korkuyla birlikte tereddütlüydü. Ona dokunduğum anda, onu havada tutacak kanatları olmadan serbest düşüşe geçiyordu.

Direnmediğinden değildi çünkü dişiyle tırnağıyla savaşarak karşı koyuyordu.

Çıkarabileceği her sesi bastırmak için hâlâ dudağını ya da yastığı ısırıyordu. Hâlâ orgazm olduktan sonra bana meydan okurcasına dik dik bakıyordu. Hâlâ uyurken bana sırtını dönüyordu ve benimle arasına olabildiğince çok mesafe koyarak yatağın ucuna kayıyordu. Ne zaman beline kolumu sarsam ve göğsümü, sırtının narin derisine yaslasam, bir tahta gibi kaskatı kesiliyordu.

Zamanla yola geleceğini düşünsem de ben sabırlı bir adam değildim. Düzeltme. Konu *o* olduğunda sabırlı bir adam değildim.

Hayatımın diğer kısımlarında istikrarlı kararların emsaliydim. Kendime endişelenme ya da panik yapma şansı vermiyordum. Bunlar beni yalnızca aceleye getirilmiş kararlara ve sonunda da yıkımıma yönlendirirdi.

Gelelim ki konu Lia olunca çalışma tarzımı unutuyordum. Her adımda bana kafa tutması da işimi kolaylaştırmıyordu. Parmaklarıma boşaldığında bile kafa tutuyordu.

Uyurken çok uysal görünüyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı, yüzünün yumuşak hatları sonsuz bir huzurla doluydu.

Keşke uyanıkken de bu kadar uysal olsaydı.

Belki de beni durduran, yüzünün uyurken aldığı ifadeydi. Belki de Jeremy'le ilişkisiydi.

Fakat bir süredir kaçınılmazı erteliyordum. Çok geç olmadan önce, onunla bir sonraki aşamaya geçmem gerekiyordu.

"Kirill, şüpheli bir davranış sergilemedi," dedi Kolya, bilgisayarında hızlıca yazarken.

Kolya, askeri eğitim alırken hem düşünsel hem de fiziksel alanlarda çok başarılı olmuştu. Bir bakıma, tüm birlikte, yönetimdeki ikinci kişiler arasında en değerlisiydi. Ayrıca, *Pakhan* onu himayesine alamasın diye gerçek değerini saklayacak kadar zekiydi. Bir keresinde Nikolai Sokolov çok yaklaşmıştı ama Kolya için benimle savaşamadan önce ölmüştü.

"Adamların Kirill'i boşlamasına izin verme," dedim, hâlâ Lia'yı izlerken. "Büyük ihtimalle saldırmak için fırsat kolluyor."

"Onlar en iyi adamlarım. Seni hayal kırıklığına uğratmazlar."

"Göreceğiz." Masanın kenarında ritim tutarken durakladım. "Peki ya Vladimir?"

"Tam emin olamıyoruz." Kolya durdu ve bir anlığına bilgisayarının ekranına baktıktan sonra kahverengi gözleri bana döndü. "Kartlarını gizli tutuyor ama *Pakhan* bir şey demediğine göre o da hiçbir şey bilmiyordur."

"*Henüz* hiçbir şey bilmiyor. Bu her an değişebilir."

Kolya, bilgisayarına birkaç şey daha yazdı. "Vladimir'in hareketleri normaldi. Karakola gitmek dışında alışılmadık bir şey yapmadı."

"Yardım alıyor olabilir."

"Kimden?"

"Mikhail. Igor. *Rai.*" Son ismi vurguladım. "Gözün bu üçünün üzerinde olsun, Rai'ın kocasının da. Onun katil arkadaşları var ve Rai'a faydası olacağını düşünürse onları istihbarat için kullanmaktan çekinmez."

"Damien ve Kirill listede yok mu?"

"Kirill diğer tarafı seçecek olsa bana söylemezdi. Onun oyunu iç işlerinden daha farklı. Damien ise yumruklarını kullanmasını gerektirmeyecek şeylere dâhil olmaz."

"İlgileniyorum."

"Ayrıca, Kolya?"

"Evet?" Kafasını kaldırdı.

"İtalyanlarla bir toplantı yapmamız gerek."

Yutkunurken âdemelması aşağı yukarı oynadı. Yönetimdeki ikinci adamımın üstünde hiçbir şey, böyle etki bırakmazdı. Kan, öldürme hatta sırf beni dışarı çıkarabilmek için bir yeri bombalamak bile. Yirmilerimizdeyken, beni

suikast girişiminden kurtarmak adına beş adamı tek başına öldürmüştü.

Tanıdığım en cesur, en sadık adamdı ve bu, birbirimizi tanıdığımız yirmi beş yıl boyunca teste tabi tutulmuştu. Şu an bir parça huzursuzluk hissetmesinin yalnızca tek sebebi vardı.

Hayatımdan endişe ediyordu.

"Buna karşıyım, efendim."

"Fikrini sormadım. Sadece ne olacağını söyledim."

"Kusura bakmayın ama Sergei ya da diğerleri öğrenirse son nokta olur. Sadakatinizi sorgulamakta haklı olacaklar."

"Zaten sorguluyorlar. İşleri halledelim bari."

"Sizden şüphelenmeleriyle kanıta sahip olmaları, iki farklı şey. Bu sizi öldürtecek. Bir süreliğine İtalyanlardan uzak durmalısınız. En azından biz, Vladimir'in neyin peşinde olduğunu öğrenene kadar."

"Vaktim olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Biraz vakit ayırabilirsiniz."

"Zaman saatli bir bomba gibi; ne kadar çok beklersem sona o kadár hızlı yaklaşırım."

Yavaşça iç çekip elini açık renk saçlarından geçirdi.

"Ne var, Kolya? Söyleyecek bir şeyin varsa söyle."

"Bir süre önce sizi öldürmeye çalışan adamı hatırlıyor musunuz? Damien ve Kirill'in eşliğinde peşine düşmüş ve onu ölü bulmuştuk hani?"

"Evet." Sistemimin tespit edemediği tek suikast girişimini asla unutamazdım. Genellikle suçluyu bulur, başkalarına ibret olsun diye cezalandırırdım. O zaman yapamamıştım. Beni öldürmesi için gönderilen paralı askerin ensesinden vurulmuş olmasının yanı sıra, birinin kurşunu bedeninden çıkarttığına dair kanıt da bulmuştuk.

"İçimden bir his diyor ki tarih tekerrür edecek ve çözüm, gözümüzün önünde öldürülecek."

"Ne zamandan beri batıl inançlara sahipsin?"

"O zamandan beri." Sesi sertti. Endişelerinde haklı olduğunu bilsem de şimdi adım atmazsam, her şeyin iskambil kulesi gibi yıkılacağından emindim.

"Toplantıyı Igor'un doğum gününde yapacağız." Parmaklarımı hafifçe masaya vurdum. "Sıradan gibi göstereceğiz. Lazlo Luciano'yu bizi belediye başkanı adaylarıyla yakınlaştırmaya ikna edebilirsem, Sergei'yi sakinleştirebilirim."

"En iyi kozunu oynayabilirsin."

"Hayır," dedim sertçe.

"Denize düşen yılana sarılır."

"Hayır dedim, Kolya ve kararım kesin."

Dudakları inceldi ama daha fazla saçmalamadan önce kendini durdurdu.

Kolya'nın en iyi özelliklerinden biri de buydu. Ne zaman konuşması ve susması gerektiğini bilirdi.

Bir hareket fark ettiğimde bakışlarım monitöre kaydı. Lia, kollarını Jeremy'nin etrafına o kadar sıkı sarmıştı ki Jeremy kıpırdanıp uyandı. Bütün vücudum kaskatı kesildi. Tam kalkıp oraya gitmek üzereydim ki Lia karnını gıdıklarken Jeremy gülmeye başladı.

Vücudum biraz rahatladı. Lia, Jeremy'nin montunu giymesine yardım edip boynuna bir atkı sardıktan sonra kendi montunu da giydi, dışarı çıkarlarken onları izlemeye devam ettim. Koridor kameralarından tüm hareketlerini takip etmeye başladım.

Çok geçmeden bahçedeki çardağa yöneldiler. Orada da kamera vardı ama onun yerine camdan izlemeye devam et-

tim. Çardağın köşesinde rahat ama tetikte bir pozisyonda dikilen Yan'ı gördüm.

Jeremy ve Lia, hâlâ savaş alanı ıı inşa ederken zorlanıyorlardı, daha doğrusu Lia zorlanıyordu. Yüzüncü denemesiydi ve Jeremy ona birbiri ardına modeller verip hepsini yapmasını istiyordu.

Kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Yaptığı işe yaramayınca hüsranla nefesini verdi. Asla sabırlı biri değildi, bu da her gece birkaç ceza almasını sağlıyordu. Başını belaya sokacağını çok iyi bilse de hâlâ karşılık verip küstahça konuşuyordu. Bazen pişman olduğunu görsem de genellikle ifadesi, sözsüz bir şekilde 'Siktir et, zaten olacak, neden erteleyeyim ki?' diyordu.

Birkaç başarısız denemeden sonra Lia, Yan'a seslendiğinde, o da onlara katıldı. Bankı işaret edip muhtemelen oturmasını istedi ama Yan kafasını sallayarak reddetti.

Buna karşılık, Lia ayağa kalkıp Yan'ın elini tuttu ve yanına çekti. Yan'ın dikkatli gözleri camdan benimle buluştuğu an dışarı çıkıp onu, posasını çıkarana dek dövmeye hazırdım.

Onun suçu olmadığını biliyordum; ancak Yan'ın, Lia'nın elini tutan *elinden* başka bir şey göremiyordum. *Lia'nın eli onun elindeydi.*

Yan, kana susamış planlarımı hissetmiş gibi geri çekilse de göğsümü saran alevler dinmiyordu.

Ona dik dik bakarken ayağa kalkmasını işaret ettim, tam itaat ediyordu ki Lia, elini onun dizine koyarak kalmaya zorladı

Bu kadar. Yan'ı öldüreceğim.

Başımı yana eğerek gitmesini işaret ettim. O anda Lia

arkasını döndü ve benimle yüzleşti. Gözleri kısılmış, dudakları büzülmüştü, bir şeyler söylemek için onları kımıldattı. "Kes şunu."

Ben mi keseyim?

Telefonumu alıp ona mesaj yazdım.

Adrian: Buraya gel.

Bir anlığına telefonuna bakarken dudakları daha da büzüldü. Sonra hızlıca cevap yazdı.

Lia: Hayır. Jeremy'le oynuyorum.

Adrian: Üç oldu, Lenochka.

Gözleri büyüdü ve camın arkasındaki bakışlarımla buluştu.

Lia: Bugün yanlış bir şey yapmadım.

Adrian: İki kere Yan'a dokundun ve az önce de açık bir emri reddettin. Üç.

Lia: Çekilmez birisin.

Adrian: Hemen buraya gelmezsen gerçekten ne kadar çekilmez olabileceğimi sana göstereceğim.

Lia, bana kötü bir bakış atarken mesaj yazdığı her saniye siniri daha da artıyordu.

Lia: Hayır.

Adrian: O zaman Yan'a gelmesini söyle.

Narin kaşları çatıldı.

Lia: Neden?

Adrian: Sana dokunmanın bedelini ödemesi için.

Lia: Bunu o yapmadı. Ben yaptım.

Adrian: Fark etmez.

Onu savunarak tarafını tutması, Yan'ın durumunu daha fazla kötüleştirip, mezarını daha da derinleştiriyordu.

Lia: Senin psikolojik yardıma ihtiyacın var, tamam mı?

Adrian: Dört oldu.

Lia, silkelenip ayağa kalkarken telefonunu Jeremy'nin yanına attı. Jeremy, ona tereddütlü gözlerle baktı ama Lia, yanaklarını öpüp muhtemelen işinin uzun sürmeyeceğini söylediğinde, Jeremy gülümsedi.

Yan da ayağa kalkarak Jeremy'nin yanında dikildi.

Büyük ihtimalle her şeye tanıklık etmiş olan Kolya, ayaklanarak bilgisayarını aldı. "Bana ihtiyacınız olursa müştemilatta olacağım."

"Ne?" diye sordum, gitmeye yeltenmeyince.

"Lia'nın etrafındayken ona güvenmediğiniz hâlde, neden Yan'ı onun koruması olarak tutuyorsunuz?"

"Onu sınıyorum."

"Onu alıştırıyorsunuz."

"Aynı şey."

"Yine de."

"Onu şımartmayı bırak, Kolya. Artık bir çocuk değil. Emin ol, senin göremediğin kadar kurnaz; saman altından su yürütüyor."

"Bunu yalnızca Bayan Volkov'a yakın olduğu için söylüyorsunuz."

"Sen de yalnızca onu savunuyorsun çünkü dönüştüğü kişiyi görmeyi reddediyorsun. Göremiyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Neyi?"

"Yan, nereye gidersen seni takip eden küçük çocuk değil artık."

Bir şey söylemek istermiş gibi duraklasa da fikrini değiştirip başını sallayarak gitti.

Monitörlerimi kapatıp kendime buzlu bir konyak almak için mini bara ilerledim. Sandalyeme geri oturduğumda

kapı hiç de nazik olmayacak şekilde açıldı ve öfkeli Lia içeri dalarak arkasından kapıyı çarptı.

Acele etmeden onu iyice süzdüm. Montunu çıkardığında, dizlerine ulaşmadan önce göğüsleri ve belinde düzleşen pembe elbisesi göründü. Yanakları kızarmıştı. Dudaklarını büzünce onları kanatana dek ısırdığı için oluşan kesik orta ya çıktı.

Bu değişecekti.

Er ya da geç, o alışkanlık ortadan kalkacaktı.

Er ya da geç, Lia tamamen benim olacaktı. Kelimenin tam anlamıyla.

Kumandaya basıp perdeleri kapayarak bizi dış dünyadan soyutladım.

"Ne halt istiyorsun?" diye çıkıştı.

"Ve beş oldu, Lenochka." Yakınıma gelmesini işaret ettim. "Şimdi, gel buraya."

19
Winter

Öfkem açığa çıkıp kıyameti getirmek üzereydi.

Şeytan diyordu ki ofisinden çıkıp git. Her gece verdiği cezaların canı cehennemeydi. Hastalıklı piç, ne olursa olsun bana şaplak atmak ya da beni kırbaçlamak için bir neden buluyordu. Bu gece de farklı olacak değildi.

Rahat oturmama izin vermemeyi ve her hareket ettiğimde cezasını hissetmemi görev edinmişti. Birbirimizi görmesek bile sürekli varlığını yanımda hissediyordum. Bu, vücudumun rahatsızlık veren acıya değil de tahrik eden utanç dolu orgazmlara tepki verdiğinin ısrarlı bir hatırlatıcısıydı.

En kötüsüyse artık geceyi iple çekiyordum. Yatak odasının sınırları içinde bana yapacağı her şeyi iple çekiyordum. Bazen, sabahları hareketsizce yatarak, başka bir kadının yerini alıp onun yıllarca uyuduğu yatakta orgazm olduğum için kendimi sürtük gibi hissediyordum. Düzenbaz ve korkunç bir insan olduğumu düşünüyordum.

Fakat gece vakti geldiğinde, teninin tenimde bıraktığı his hariç diğer tüm şeyler uçup gidiyordu. Parfümünün kokusu hariç. Varlığının saf gücü hariç.

Kendime bundan nefret etmem, iğrenmem ve isyan etmem gerektiğini söylesem de ne anlamı vardı ki? Orgazm seslerimi bastırabilir, sırtımı ona dönebilirdim ama o, kurtulması imkânsız bir süreklilikti. Beni sokaklardan alıkoymuş olsa da ihtimamından keyif almaya zorlamadı. O tamamen benim suçumdu. Onun zalimliğinden, dokunuşundan keyif almayı ve bir kere tattıktan sonra daha çoğunu istemeyi ben seçmiştim.

Şimdi ofisinde olduğumuz için yatak odasından daha farklı hissettiriyordu. Bunun yanlış olduğunu ya da buranın karısına ait olduğunu söyleyen bir ses yoktu.

Dışarıdaki koltukta onu beklediğim günden beri buradan etkin bir şekilde kaçınmıştım, o yüzden bu odaya ilk gelişimdi. Yoğun, erkeksi ofisinin havası tıpkı ona benziyordu. Oturma alanında yüksek sırtlı deri koltukla sandalyeler vardı. Sehpadaki bardak bile siyahtı. Koyu kahverengi çalışma masasının üstünde üç monitör duruyordu, oturduğu sandalye kaslı cüssesinden dolayı küçük görünüyordu. İki tarafında da yerden tavana kadar uzanan raflar, sayısız kitapla doluydu.

Muhtemelen sadece gösteriş içindi.

Parmağıyla beni çağırdı. "Buraya gel."

Bardağını ağzına götürdüğünde ve buz parçaları bir girdap sesi oluşturup kışkırtıcı tıkırtılar çıkardığında gözlerim büyüdü.

Vay canına! *İçki.*

Yalancı Ogla, bana evde hiç içki olmadığını söylemişti. Adrian şu an besbelli içiyordu.

Hata yapmamak için elimden geleni yapıyordum ki ödüllendirileyim ve Adrian'dan içki isteyeyim. Yine de çenem başımı belaya sokuyordu çünkü Adrian'ın zorbalığına katlanamıyordum. Bu yüzden her gece cezalandırılıyordum.

Ya da belki her gece cezalandırılmak istiyorsundur.

Bu düşünceyi kafamdaki kara kutuya tıktım.

Bunca zamandır, birazcık bile olsa sarhoş olabileceğim umuduna tutunuyordum.

Şimdi işler değişmişti. Burada Adrian'ın içkisi vardı. Bilseydim, ofisine çok daha önce dalardım.

Ona yavaşça yaklaşırken hemen kafamda plan yaptım. Sakin görünümü beni kandırmıyordu çünkü bu, sadece gözlemci doğasını gizlemek için kullandığı bir kamuflajdı. Onu, ben uyurken ya da ofis penceresinden beni izlerken yakaladığım zamanların sayısını şaşırmıştım.

Tüyler ürperticiydi ve tenimin karıncalanmasına neden oluyordu, sebebi yalnızca yaptığı şey de değildi. Bazen gerçekten aklımdan geçenleri görebiliyormuş gibi durduğu içindi. Bu yeteneğinden dolayı, sahte mi yoksa gerçek mi davrandığımı anlayacaktı, o yüzden kalçalarım nazikçe salınırken öfkemi gizledim.

Lia'nın dolabını dolduran düz elbiseler yerine pembe pileli bir elbise giyiyordum. Söylemeye gerek olmasa da bulması çok uzun sürmüştü. Ayrıca, kısa bacaklarımı biraz uzatmak için topuklu ayakkabı giyiyordum.

Saçım açıktı ve Jeremy'le öğle uykumuzdan uyandıktan sonra makyajımı tazelemiştim. Yani görünüşüme güveniyordum. Güvenmediğim ise Adrian gibi birine baştan çıkarma oyunu oynamaktı.

Yalnızca gözlemci değildi, ayrıca zırhı olmayan birinin ruhuna dalma yeteneği de vardı.

Aramızda bir kol boyu mesafe kalınca duraklayarak ciğerlerime hava çektim. Konyağın kokusu beni sarhoş etmeye neredeyse yeterliydi. Bir yudum için adam öldürürdüm. Sadece bir yudum. Fakat ne kadar çok istesem de kendimi ince parmaklarının arasındaki bardağa bakmamaya zorladım.

Baksaydım, Adrian düşüncelerimi okuyacaktı.

Sanki kafatasıma girip beynimin içine bakmak istiyormuş gibi başını yana eğdi. "Az önce Yan'la ne yaptığını sanıyordun?"

"Onu yalnızca bizimle oynamaya çağırdım. Çardağın dışı soğuktu."

"Yan, seninle oynayamaz. Üşümesi ya da donup ölmesi de seni hiç ilgilendirmez."

"Kendi adamlarına karşı bile hep bu kadar kalpsiz misin?"

"Neden?" Başını daha da eğdi. "Onun adına üzüldün mü, Lenochka?"

"Tabii ki evet. Onun sadakatini hak etmiyorsun."

"Bir daha ona dokunma. Onu bir daha içeri çağırma ve hatta onunla konuşma bile."

"Masumca bir hareketti."

"Masumca?" diye tekrar etti, sanki bu olasılık imkânsızmış gibi.

"Öyleydi."

"Masum olsun ya da olmasın. Bir daha olmayacak."

"Yoksa ne olur? Beni cezalandırır mısın?" Dudak bükme isteğine direndim çünkü bu da onun yöntemlerinden biriydi.

"Söylememe bile gerek yok. Fakat tek bedel o değil. Sana dokunmaya cüret eden herkes bedelini ödeyecek hatta birini sana bakarken yakalarsam, doğduğuna pişman edeceğim."

"Ciddi misin?" Öyle olduğunu biliyordum, yani sorumun cevabı açıktı. Adrian yine de başını salladı.

"Buyur, dene beni Lenochka. Bu tarafımı sonra değil de şimdi görmek ve Yan'ın birkaç kemiği kırılana dek dövülmesine şahit olmak istiyorsan, böyle davranmaya devam et."

"Sen delisin." Yan'ın dövüldüğü görüntüler kafama hücum ederken sesim titriyordu.

"Deliliğimle daha tanışmadın, yani beni kışkırtma."

"Sen lanet olası bir diktatörsün. Lia seninle nasıl bu kadar uzun süre kaldı bilmiyorum. Onun yerinde olsaydım, çok uzun zaman önce çekip giderdim."

Cümlemi bitirdiğim an söylediklerime pişman oldum. Adrian, benim Lia olduğuma tamamen inanıyordu ve tüm hafta boyunca doğru kabul ettiği büyüyü bozmuştum.

İfadesi kardığında odadan kaçmayı düşündüm. Evden kaçmayı... Fakat bir şey beni yerimde sabit tuttu.

İçki olmalıydı. Evet. Burada kalmamı sağlayan, kesinlikle alkoldü.

Adrian bileğimi kavradı, sızlayan popom masayla buluştuğunda ciyakladım. Sandalyesini ileri itip bacaklarını açtı ve beni aralarında hapsetti.

Teninin sıcaklığı, beni karanlık derinliğinde tutsak edip kendime rağmen aşağıya çekiyordu. Bedenlerimizi ayıran şey onun pantolonu ve benim elbisem olsa da önemi yoktu. Üzerimdeki etkisi manyetikti. Ayrıca iyiye değil, kötüye gidiyordu.

Kalçamın etrafını saran eli sahipleniciydi, temasıyla titrediğimde sakince konuştu. "Gider miydin?"

"Evet," diye fısıldadım dürüstçe. Şu an yalan söylemenin faydası yoktu. Yalanımı hemen anlardı.

"Peki, izlenirken nasıl giderdin?"

Çenemi kaldırdım. "Bir yolunu bulurdum."

"Ne gibi?"

"Hizmetçi ya da teslimatçı kılığına girerdim."

Dudakları kıvrıldı, gülümsemeye benzese de öyle değildi. Onu tüm hafta boyunca her gün görsem de asla gülümsemesine rastlamamıştım, oğluyla konuşurken bile. "Korumalarımı ve güvenliği nasıl aşardın?"

"Bilmiyorum. Eminim bir tanesi bana acıyıp kaçmama yardım ederdi."

"Demek sana acır ve kaçmana yardım ederdi. İlginç." Kelimelerin üzerine düşünüp taşınma şekli, bu olayı bir varsayım değil de gerçekmiş gibi gösteriyordu.

Omuzlarımı silktim. "Herkes senin kadar kalpsiz değil."

"Ya sonra?" diye irdeledi.

"Sonra, ne?"

"Diyelim ki kaçmayı başardın. Dışarıda nasıl hayatta kalırdın?"

"Eyaletten ayrılırdım ve güneye gidip bir garson olarak falan çalışırdım."

"Benden bu kadar kolay kurtulabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Denerdim."

"Ya seni yakalasaydım? Ya başarısız olsaydın?"

"Tekrar denerdim. Başarana kadar denemeyi bırakmazdım."

Suratına yumruk atmışım gibi çenesi kasıldığında, parmakları acı verici bir şekilde yan tarafıma battı. "Başaramayacaksın, Lia. Asla."

"Bu sadece farazi bir durum." Kıvrandım. "Ah, canım acıyor."

Kalçamdaki tutuşunu gevşetti ama bırakmadı. Yüzü hâlâ sertti, nedenini bilmiyordum. Lia daha önce kaçmaya çalıştığı için miydi? Umarım başarmıştır.

Kaçışının başarısı sadece öldüğü içindi. Bu düşünce yüzünden ürkütücü bir his beni ele geçirdi.

Sohbetimiz yüz hatlarını karartmış ve elmacık kemiklerinin daha keskin görünmesine sebep olmuştu. O içkiye tam şu an ihtiyacım varken onun huysuz bir ruh hâlinde olmasını istemiyordum. Bu yüzden boğazımı temizlerken kitaplığı işaret ettim. "Bunlardan birini okudun mu?"

"Neden? Birini okumak mı istiyorsun?"

"Hayır, teşekkürler. O kalın dosyayı zar zor bitireceğim."

"Bir okur değil misin?"

"Hayır. Müziği tercih ederim."

"Bu ofisteki tüm kitapları okudum."

"Hadi canım."

"Evet. Eskiden, babam burada çalışırken ben de oturup okuyabildiğim kadar çok okurdum."

Bratva'da bir lider olan babası Georgy Volkov'u, dosyadaki nottan hatırlıyordum. Fotoğrafı, onunla konuşma gafletine düşen birini ortadan ikiye ayıracakmış gibi zalim ve korkunç olduğunu gösteriyordu. Adrian, babasının bazı özelliklerini taşısa da görünüşü ve fiziği babasınınkinden çok daha entelektüeldi. Aslında şeytanın yardakçısıyken halk arasında kolaylıkla onurlu bir centilmen olarak görülebilirdi.

Georgy, Adrian yirmilerinin başındayken vefat etmişti ve her şey mirasla Adrian'a kalırken bugün olduğu kişiye dönüşene dek nüfuzunu artırmıştı.

Fakat annesinden hiç bahsedilmiyordu, merak ederek sordum. "Annenin okuma alışkanlığına bir etkisi olmuş muydu?"

Bu soruyu beklemiyormuş gibi tek kaşını kaldırdı. "Belki."

"Bu bir evet mi yoksa hayır mı?"

"İkisi de değil. Bu yüzden belki dedim."

Ona gözlerimi kısarak baktım. Bana sataşıyor muydu?

"Neden annen dosyada yoktu?"

"Var olmadığı için."

"Ya, sen küçükken mi öldü?"

"Öyle bir şey."

Tüm cevapları fazla belirsizdi. Ne söylemeye çalıştığını ya da ne söylemediğini anlayamıyordum, diğer yandan sorularımı da tamamen reddetmiyordu. Aksine, küçük sohbetimiz onu biraz gevşetip belime doladığı elinin samimi hissettirdiği bir noktaya getirmişti. Tutuşu artık üzerimdeki kontrolünü sağlamlaştırmak yerine bana dokunmak istiyormuş gibiydi.

"Jeremy'ninki gibi bir çocukluğun mu oldu?" diye sordum.

"Jeremy'ninki gibi mi?"

"Yani, baban ortalıkta yoktu ve sana annen mi bakmak zorunda kalmıştı?"

"Tam tersiydi."

"Annen mi ortalıkta yoktu?"

Hiçbir şey söylemedi. Gözleri bana baksa da beni gö-

rüyor gibi değildi. Üzerindeki etkimi kaybediyor gibi hissederek pat diye konuştum. "Eğer senin de ebeveynlerin ortalıkta pek görünmediyse, Jeremy'nin durumunu daha iyi anlaman gerekmiyor mu?"

Oğlunun adı anılınca gözleri biraz da olsa tekrar ışıldadı. "Ne olmuş Jeremy'nin durumuna?"

"Çoğunlukla evden çalışmana rağmen seni zar zor görüyor."

"Birbirimizi yeteri kadar görüyoruz."

"Ona hiç uyumadan önce masal okudun mu?"

"Bunun için çok büyüdü."

"O sadece beş yaşında, Adrian. Uyku masalları için büyümedi. Ayrıca, seni özlüyor."

"Sen bunu nereden bileceksin ki?"

"Ne zaman bir şeyler yapsak, onları seninle yaptığı zamanlardan ya da onlarla ilgili neler söylediğinden bahsetmeden geçemiyor. O daima sana bakıyor, sen neden ona bakmıyorsun?" Sesim kısıldı ve boğazımı temizlemeye çalıştım.

Jeremy gibi bir meleğe sahip olduğu için çok şanslı bir adamdı fakat buna dair en ufak fikri yoktu. Adrian başparmağını gözümün altına sürttü. Yüz ifadesi daha ılımıydı, sanki ağlamamı hiç istemiyordu. Şerefsiz, beni cezalandırdığı sırada orgazm olurken ağlamamı hiç umursamıyordu.

"Peki ya sen?" diye fısıldadı.

"Ben mi?"

"Sen bana bakıyor musun?"

"Sana bakmak için bir sebebim yok."

"Yok mu?"

"Yok. Karın olduğumu düşünüyorsan, üzgünüm ama değilim."

"Evet, öylesin Lia."

"Benim adım Winter."

Kaybolduğunu düşündüğüm karanlık, gözlerini tekrar esir aldı. "Altı oldu."

"İsmimi silemezsin. İsmim Winter. En azından sadece ikimiz varken bana öyle seslen."

"Yedi, Lia."

Dudaklarımı sıkıca kapattığımda gözlerime daha fazla yaşın dolduğunu hissettim. Neden ismimi söylemeyi reddetmesinin üzerimde böyle bir etkisi vardı ve bunun, neden cezalarının herhangi birinden çok daha fazla acıttığını bilmiyordum. Acıtmamalıydı ama hastalıklı bir his, şu an kazanmam gerektiğini talep ederek içimi tırmalıyordu.

Çünkü geçirdiğim her bir günle, gerçek kimliğim yok oluyordu. Çok geçmeden Lia olacakmışım gibi hissediyordum.

"Bu hastalıklı oyunlarını istediğin kadar oynayabilirsin Adrian ama olduğum kişiyi silemeyeceksin. *Ne* olduğumu silemeyeceksin."

"Sekiz."

Bana daha fazla zarar verecek bu konuşmayı durdurmam, ağzımı kapalı tutmam gerekse de yapmıyordum. Yapamıyordum. Kendine özgü biri olduğumu bilmeliydi ki beni ölü karısına dönüştürmeye çalışmasın.

"Benim adım Winter Cavanaugh ve Michigan'da doğdum. Babam ben bebekken öldü. Annemin işi sebebiyle New York'a taşındık."

"Kes sesini."

"Hayır! Dinleyeceksin çünkü ben, ölü karının hastalıklı rolünü oynayacak şişme bir bebek değilim. Ben insanım.

Duygularım var. Hissediyorum." Devam etmeden önce sert bir nefes aldım. "Annem bizi buraya getirdikten sonra çok pahalı olmasına rağmen bale dersleri aldım. Artık annemin onları ödemeye parası yetmediğinde ise öğretmenim hayır işi olarak beni kanatlarının altına aldı. Derslerin ücretini annemin adına ödedi çünkü yeteneğimin boşa gitmesini görmeye dayanamıyordu. Ve biliyor musun, lanet olası muhteşem bir balerindim. Bütün sınıf arkadaşlarımı kıskançlıktan morartmıştım çünkü güçlü bileklerim vardı. Ayrıca on bir yaşımdan beri parmak ucumda durabiliyordum. *O kadar* iyiydim. Fakat o zaman da zengin çocuklar bana karşı birlik olmuştu. Bana bağış kutusu diyorlardı. Fakir büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun, Adrian? Tabii ki bilmiyorsun. Senin zengin, mafya bir baban vardı."

"Sesini kesecek misin?"

"Hayır, Dinleyeceksin. Bu sefer, *dinleyeceksin.* On altı yaşındayken New York City Balesi tarafından yedek dansçı olarak işe alınmıştım. Annemle hayatımız, gökkuşağına döner sanmıştım. Fakat hayır, oradaki dansçılar benden hoşlanmadı ve bunu bildiğimden emin oldular. Bana zorbalık yaptılar, gevşetilmiş ayakkabılarımı yenileriyle değiştirdiler. Büyük bir gösteriden önce yara bantlarımı, ayak parmağı koruyucumu ve elastik sargılarımı çalarlar, sahneye çıkmamı engellemek için taytımı yırtarlardı. Yine de bir arkadaşım vardı, bana yardım edip beni korumuştu. Bazen onun yerine dans etmeme izin verirdi. Yıllar boyu arkamı kollamıştı ve yeteneği benimkinden hiç farklı olmasa da yirmi yaşında baş balerin olmuştu. Ben çok mesafe katetemedim. Sıradan biri gibi arka planda kalmış olsam da ona

gücenmedim. Onun için mutluydum. Onunla kutlama yapmıştım ve başımızı sokacak bir eve sahip olduğumuz için minnettardım.

"Ama sonra ne oldu biliyor musun? Beni arka planda tutanın o olduğunu öğrendim. Bütün iyi davranışları, beni elinin altında tutmak için kullandığı hilelermiş. Çok salaktım. Lanet salağın tekiydim. Daha sonra dans etmekten o kadar nefret ettim ki işi bıraktım. O dünyadan ve onunla birlikte gelen her şeyden ayrıldım. Ama o kız, hiç aklımdan çıkmadı. Aklımın bir köşesinde, kâbus gibi gelen geçmişimde kaldı. Ben sokaklarda onun posterlerini gören bir garson parçasıyken o, oradaydı. Son bir iyilik istediğini söyledi. Böyle de yüzsüzdü. Hayır diyemedim, neden biliyor musun? Çünkü annem ölüyordu, ismini bile hatırlamadığım bir adam tarafından hamile bırakılmıştım ve kızım zayıf ciğerlerle doğmuştu. Balerinin, kızımın doğduktan hemen sonra ellerimden koparılmasını içeren teklifini kabul ettim. Geleceğimizi garantiye almak için ne yaptığımı anneme söylediğimde, bana lanetler okudu. Ben yine de durmadım. Durma lüksüne sahip değildim. Fakat başarılı olamadım. Kafamın neredeyse yarılıp açıldığı bir kaza geçirdim. Hastanede uyandığımda annem ölmüştü." Şimdi hüngür hüngür ağlıyordum. Yaşlar yanaklarımdan akıyordu. "Küçük kızımın ciğerleri onu yüzüstü bıraktığında hemen ardından o da öldü. Sokaklara böyle düştüm işte. Böylece gölge bir insan, evsiz ve hiç kimse oldum. Bu yüzden hayır, Adrian. Ben Lia *değilim*. İsmim ve kimliğim sahip olduğum son şeyler. Onları da benden almaya cüret etme."

Ona hikâyemi anlatmayı bitirdiğimde nefes nefeseydim. Sözcükleri, dilimi yakıyormuşçasına bir anda çıkarmayı

beklemiyordum. Hikâyemi bilen diğer tek kişi Larry'di ve ona da parça parça anlatmıştım. Az önce yaptığım gibi tek seferde değil.

Adrian'dan sempati beklediysem de hiç göstermedi. İfadesi aynı kaldı. "Senden istediği iyilik neydi?"

"Ne?"

"Senden bir iyilik istediğini söyledin. O neydi?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Söyle bana."

"H-hayır."

Gözlerini kıstı. "Neden?"

"Çünkü gurur duyduğum bir şey değil."

"Başarılı olmadığını söyledin."

"Olmasını istedim. Sanırım hak ettiğim buydu."

Kısa bir an fazla sessiz kaldı. Bana başka bir soru daha soracağını düşündüm ama sormadı. Omuzları, açık gri gömleğinin altında gözle görülür şekilde gerilmişti, gözlerindeki belli belirsiz yoğunluk her saniye keskinleşiyordu.

Bilmesem bir şeye kızdığını söylerdim. Ama ne içindi? Sorusunu cevaplamadığım için mi?

"Masaya otur, Lia."

Beni ismimle çağırmasına dair tüm umudum parampar-ça olarak yitip gitti. Bu, bana yaptığı her şeyden daha çok acıtıyordu. Kemerinin kırbaçlarından, elinin şaplaklarından daha çok. Beni alkolden mahrum bırakmasından daha çok.

Çünkü tam olarak şu anda beni asla görmeyeceğini fark etmiştim. Tıpkı baledeki gibi başka birinin gölgesiydim.

Değersiz bir hiç kimse.

20
Winter

Söylediğini yapmam bir saniyeden uzun sürünce, Adrian elini belime dolayıp beni kaldırdı ve masaya oturttu.

Şimdi tamamen merhametsiz bakışlarının altındaydım. Çığlık atmak, bağırmak, vurmak ve tırmalamak istiyordum. Öfke nöbetinin, ruhsal çöküşün –ya da her ikisinin– kafamda toplandığını hissedebiliyordum. Adrian'ın arkasındaki duvara gözlerimi dikerken hepsini dizginledim.

"Bacaklarını kaldır ve aç," diye emretti.

Dediğini yapıp topuklarımı masanın köşelerine yerleştirdim. Hareketlerim mekanikti, buna minnettardım. Uyuşukluğun beni ele geçirmesini bekledim çünkü şu anda ihtiyacım olan buydu.

Uyuşursam kalbime batan keskin kenarları hissetmeyecektim. Uyuşursam, hâlâ benim aracılığımla yaşayan ölü bir kadından nefret etmeyecektim. Çünkü ben var olamıyorken, Adrian için o kadın hâlâ hayattaydı.

"Bana bak."

Bakmadım. Bakışlarım arkasındaki beyaz duvardaydı.

"Lia."

Ben Lia değilim. Bana Lia demeyi bırak. Ama bunu söylemedim çünkü fark etmezdi. Adrian'a fark etmiyordu.

"Dokuz oldu."

Sessiz kaldım. Bedenime ne istiyorsa yapabilirdi. Zaten çoktan bedenimin Lia'ya ait olduğunu düşünüyordu.

"On." Saatine baktı. "Bana bakmadığın her sikik saniye, sayı artacak."

Bakışlarım onunkine kaydı. Umarım bakışlarım da hissettiğim kadar ölüydü. Umarım bana yaptığı şeyin ve kimliğimi silmenin zalimliğini görürdü. Ama durum öyle olsa bile umurunda olur muydu? Değerli vaktini ayırıp sokaklardan getirdiği kadının ne *hissettiğini* düşünür müydü?

Düşünmezdi.

Adrian, konyak bardağını ağzına götürdü. Buzun çoğu erimişti. Ondan bir yudum içmeyi dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum. Duygularımı silecek ve beni tekrar uyuşturacaktı. Sarhoş olursam, benim aracılığımla başka bir kadını görüyor olması canımı acıtmayacaktı.

Adrian, ayağa kalkmadan önce kısa bir an durakladı, dikkatimin içki kadehinde olduğunu anlamıştı. "Orada kal ve elbiseni kaldır."

Mini bara gidip bardağı daha fazla buz ve içkiyle doldurmasını izlerken dediğini yaptım.

Geri döndüğünde elbisemi karnımda tutuyordum. Masada yarı çıplak yatarken bacaklarımın arasını kapatan tek şey, beyaz dantelli külotumdu. Sandalyesine oturdu, sanki benimle alay ediyormuş gibi konyağından bir yudum daha aldı. Sonra öne eğilerek soğuk dudaklarını baldırımın içine bastırdı.

Derin bir nefes alarak elimi arkaya atıp bedenimi destekledim. Baldırım boyunca öpücükler konduruyor, buzun ucunu ısınmış tenimde gezdiriyordu. Buz birkaç saniyede eriyip geride ürpertici, soğuk bir patika bırakmıştı. Adrian başka bir tanesini bu sefer dişleriyle aldı ve ilkinin bittiği yerden başlayıp yeni bir patika çizdi.

Tüm dikkatim buzun tenimle buluştuğu yere, dudağının nasıl hafifçe baldırıma değdiğine ve dayanılmaz bir sürtünme yaratan sakalına odaklanmışken kısa süreliğine konyağı gözden kaybettim.

Kafam geriye düştü, bacaklarımı kapatmaya çalışırken dudağımı ısırdım.

"Bacaklarını açık tut," diye emretti, bardak ağzına ulaşmadan önce. "Kaç tane?"

"N-ne?"

"Saymayı unuttun, Lenochka."

Demek bugünkü hastalıklı cezası buydu. Keskin acıyı tercih ederdim. En azından o zaman, onu nefret etmem gereken sapık bir psikopat olarak görebilirdim.

"Lia..."

"İ-iki." Sesim titriyordu. Bana görünmez hissettiren o isimden nefret ediyordum.

Dudaklarını ıslattı ve uyluklarımda iki buz daha gezdirdi. Sonra da diğerine geçip aynı ilgiyle eziyet etti. Sekizincide çılgına dönmüştüm. Dudakları ya da buz, külotumun kenarına gelmeden hemen önce duruyordu. Bunu bilerek yaptığını, bana bilerek eziyet ettiğini ve beni *bilerek tanıyamayacağım bir kişiliğe dönüştürdüğünü hissediyordum.*

Külotumu bacaklarımdan aşağı indirip yere attığında nefes nefese kalmıştım, kalbim dengesizce atıyordu. Adri-

an yaptıklarının üzerimde bıraktığı etkiyi tam olarak biliyor gibi kasıtlı ve yavaştı.

"Kaç tane, Lia?"

"Sekiz..." diyebildim.

Konyaktan bir yudum aldı ve dişlerinin arasına başka bir buz koydu. Buzun dudaklarını ıslatıp çenesinden damladığı manzaraya karşı keskin bir nefes aldım. Bacaklarımın arasında kaybolana dek gördüğüm tek şey buydu. Buzu ıslaklığıma yerleştirdiğinde masada sarsıldım.

Temasını ne kadar beklediğim önemli değildi. Gerçekleştiği anda mümkün olduğunu hiç düşünmediğim havai fişekler ve patlamalar gibiydi.

Adrian, baldırlarımı kavrayarak beni yerime sabitlerken buzu en hassas yerime doğru itti. Soğuk libidomu düşürmeliydi, tam tersi daha fazla artırdı. Sebebi, benim yüksek sıcaklığımın buzu hemen eritmesi, Adrian'ın kasıtlı dokunuşu ya da klitorisimdeki dili olabilirdi.

Buz eridiği anda başka bir tane daha aldı ve bardağı masaya bıraktı. Bu şansı yakalayıp bardağı almalıydım ama hareket edemiyordum. Yerime çivilenmiştim ve bu, baldırlarıma batan parmakları yüzünden değildi. Elimi kaldırırsam, bir şekilde düşecekmişim gibi hissediyordum.

Adrian, buzu girişimden içeri itti, sesimi saklamak için dudağımı ısıramadan önce ciyakladım. Fakat orada durmadı.

Dili klitorisimi emerken iki parmağı da buzu içime itiyordu. Sırtım yay gibi gerildi, topuğumun ucu neredeyse masanın kenarından sarkıyordu.

Beni sertçe, özenle yalayıp yutuyordu. Sanki beni aynı anda hem cezalandırıyor hem de ödüllendiriyordu. Sanki vücuduma tapıyor, bir yandan da ona ders veriyordu.

Buz içimde erirken hissettiğim haz da artıyordu. Dişleri merkezime elektrik şokları gönderiyordu. Emiyor ve dişliyordu, bu kadar iyi bilmemesi gereken gizli noktama diliyle fiske atıyordu.

Bastırılmış bir çığlıkla boşalırken kafam kavisli monitörlerden birine çarptı. Yüksek hazzı kovalarken elbiseyi tutamayarak düşmesine izin verdim. Bacaklarım dik durma savaşını kaybederek aşağı kaydı. Masanın kenarından sallanıp titriyorlardı.

Adrian, dudaklarını yalayarak elbisemin altından çıktı. Soluklanmaya çalışırken ondan uzağa baktım. Ona, yüzüne kazınmış kibrine ve bana sahip olduğu için kendini beğenmiş ifadesine bakmak istemiyordum. Onun lanet olası Lenochka'sı olduğum konusundaki kırılmaz inancına da.

Değildim.

İki parmağıyla çenemi kavrayarak beni ona bakmaya zorladı. "Saymadın."

"Dokuz. On." Eline doğru bakarken sesim mırıltıdan biraz daha yüksekti. Konyak bardağını ağzına götürdüğünde kalbim paramparça oldu.

İçkiyi bitirecekti ve bütün bu olaydan hiçbir şey kazanmamış olacaktım.

"Bu içkiyi istiyor musun?" diye sordu ilgisizce, sanki yüzümdeki hevesi görmüyormuş gibi.

Hastalıklı bir oyun oynuyordu. İçkiyi ne kadar istesem de eline koz vermeyecektim.

"Ne anlamı var ki? Hayır diyeceksin."

"Tadına bakabilirsin."

"Gerçekten mi?" Kulağa tıpkı hissettiğim gibi güvensiz geliyordum.

"Buraya gel." Beni kolumdan çekti, titreyen bacaklarla önünde dikilene dek yalpaladım. Beni döndürüp kucağına oturttuğunda yüzüm masaya bakıyordu.

Sırtım kaslı, sert göğsüne yapışmış, bacaklarım da onunkilerin arasına sıkışmıştı. Ereksiyonunu hissediyordum, düz durup ona karşı kıvranmamak için tüm gücümü kullandım.

"Bacaklarını açıp sandalyeye dola, Lenochka. Sen içerken amına ulaşmak istiyorum."

Dediğini yaparak iki bacağımı da sandalyeye doladım ki bu doğal olarak bacaklarımı fazlasıyla açmama sebep oldu. Boştaki eli elbisemin altına kaydı ve beni avuçladı.

Bir ürperti beni ele geçirdiğinde kollarında titreyen bir yaprağa dönüşmemeye çalıştım.

Adrian, bardağı boşaltıp yalnızca dibinde bir yudum bıraktı. "Ağzını aç."

İstemiyordum, gerçekten istemiyordum çünkü ağzım, o utanç verici seslerin çıkacağı yerdi; ancak Adrian'ın amacı, şu an beni tahrik etmek değildi. Bu tamamen alkolle ilgiliydi.

Yavaşça ağzımı açtım ama beklediğim gibi kalan konyak damlalarını bana vermek yerine, içkiyi kafasına dikti. Ben karşı çıkamadan bardağı masaya bıraktı ve diğer eli boğazımı kavradı. Çenemi kaldırıp başımı kendisine doğru çevirdi. Dudakları benimkiyle buluştuğunda içkinin sert tadını tanıdım. Çok hafif olsa da başıma vurması için yeterliydi.

Aslında, hayır. Başıma vuran içki değildi. Bambaşka bir tattı.

Adrian'ın tadıydı.

Ağızlarımız açık öpüşürken Adrian, keşif yaparak ve bütün sağduyumu yok ederek dilimi emiyordu. Hassas ama sertti. Tutkulu ama talepkârdı. Tıpkı az önce bana yaptığı oral seks gibiydi.

Adrian beni daha önce hiç öpmemişti, yine de tanıştığımızdan beri öpüşüyormuşuz gibi hissediyordum. Sanki öpüşmek ikimizin de varlığının en iyi yanıydı. Ağzını kullanarak içimden bir şeyi çekip çıkarmak istercesine fazlasıyla ilgiliydi. Coşkusu benimkini de tetikliyordu. Onu geri öpmekten, bana verdiği kadarını geri vermeye çalışmaktan kendimi alamadım. Öyle uyumluyduk ki bedenim onunkiyle birleşiyormuş gibi hissediyordum.

Beni sarhoş eden oydu, içki değil.

İki parmağını içime soktuğunda ağzına doğru inledim. Bu ses duyduğu en azdırıcı şeymişçesine o da inledi. Kendimi ağzından çekip her zaman yaptığım gibi sesimi bastırmak istiyordum ama parmaklarını içime sokup çıkarırken beni yerimde sabit tutuyordu. Üçüncü bir parmak ekleyip beni hiç olmadığım kadar doldurduğunda zorlukla nefes aldım.

Tanrım.

Adrian dudaklarımı, dilimi yalayıp yutarken parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam ediyordu. Sadece onun yaşatabileceği boşalma için popomu çaresizce baldırının üstünde hareket ettiriyordum. Siki her saniye daha çok büyüyüp sertleşiyordu. Bir parça korkuyla karışmış beklenti hissi beni doldurdu.

Üç parmağı beni böyle dolduruyorsa, siki nasıl hissettirirdi? Beni, mastürbasyon yaparken onu izlemeye zorladığında, sikini birkaç kez görmüştüm. Sertleştiğinde

kocaman olduğunu biliyordum. Şu an içimde, parmakları yerine onun olduğunu düşünmemeliydim.

Fakat sadece fikri bile beni boşaltmaya yetti.

Kendimi dudaklarından çektim ve boşalırken boğazımı tutan kolunu ısırdım. Çok acıtmış olmalıydı ama Adrian sesini çıkarmadı. Aksine, ben orgazm dalgalarının tadını çıkarırken parmakları durmuş ve Adrian sabit kalmıştı.

Hızla nefes alıp verirken dişlerim hâlâ kolundaydı. Adrian sessizce sordu. "Hiç sesini duymama izin verecek misin?"

Hafifçe çattığı kaşlarına ve duruşundan görebildiğim hüsranına bakmak için kolunu bıraktım.

"Bana hiç Winter diyecek misin?" diye mırıldandım.

Bir kere kafasını salladı.

Ağlamak istiyordum. Sandalyeden düşüp halıyla bütünleşmek istiyordum. Bunun yerine konuştum. "O zaman sesimi asla duymayacaksın, Adrian. Çünkü bu benim sesim, Lia'nın değil."

O bir şey diyemeden önce kapı tıklatıldı. Kalbim, göğsümde küt küt atarken donakaldım. Kapıyı kilitlememiştim. Biri içeri girse, Adrian'ın parmakları içimdeyken onun kucağında oturduğumu görecekti.

"Kim o?" Adrian, güçlü sesiyle sordu. Beni bırakmaya tenezzül bile etmiyordu. Kimsenin kapıyı açmayacağından çok emindi, burası onun kalesiydi. Niye aklı başında olan biri ona karşı gelsindi ki?

"Baba, annem orada mı?"

Jeremy'nin sesini duyunca panikle nefes aldım. Adrian'ın tutuşundan kurtulmaya çalışsam da içimdeki parmaklarıyla beni kendine yapışık tutuyordu.

"Bırak beni. Oğlun dışarıda."

Jeremy'le konuşurken bana bakıyordu. "Evet."

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu küçük çocuk.

Kafamı çılgınca salladım ama Adrian cevap verdi. "Evet."

"Delirdin mi?" diye hafifçe tısladım.

"Onunla çok vakit geçirmediğimi söyledin."

"Kastettiğim bu değil..." Kapı açıldığında sesim kısıldı ve Jeremy, elinde oyuncak askerlerinden biriyle içeri girdi. Ayaklarımı yere indirdim, babasının beni tuttuğu pozisyonu gizlemek için elbisemi baldırlarıma doğru ittim.

"Ne yapıyorsunuz?" Jeremy sağ tarafımızda durdu, masum gözleri benden Adrian'a kaydı.

Babası sessiz kalıp sözü bana bıraktı. Şerefsiz. Yüzüme bir gülümseme kondurdum. "Baban bana bir şey gösteriyordu."

"Gerçekten mi?"

Adrian, elini belime dolayarak çenesini omzuma dayadı. Bu hareketi yeniydi ve içimdeki parmaklarından daha samimi hissettirmesine rağmen ürpermiştim. "Gerçekten."

"Ben de görebilir miyim?"

"Hayır!" diye çıkıştım, sonra gülümsedim. "Yani, ben de tam birlikte oynayalım diye yanına gelmek üzereydim."

"Babam da gelebilir mi?" Jeremy yavaşça, neredeyse utangaç bir şekilde sordu. Ona böyle hissettirdiği için Adrian'ı yumruklamak istedim.

"Geleceğim, Malysh."

Jeremy'nin kaşları benimkiyle aynı anda kalktı ve ikimiz de aynı anda konuştuk. "Gelecek misin?"

Adrian, bana eğlenmiş bir bakış attı. "Geleceğim."

Jeremy elimi tuttu ve beni çekip götürmeye çalıştı. Beni bırakması için Adrian'a dirsek attığımda bıraktı, tabii kulağımı dişledikten sonra.

Bir peçete aldı, elini sildi ve külotumu hızlıca yerden aldı. Yanaklarım alev alevdi. Külotumun nerede olduğunu tamamen unutmuştum.

Onu çöpe atmak veya çekmecelerinden birine saklamak yerine, pantolonunun cebine soktu. İtiraz etmek için ağzımı açtığım an Jeremy'nin burada olduğunu hatırladım.

Jeremy, askerini cebine atıp elini babasınınkinin üstüne koydu, Tanrı'ya şükürler olsun ki az önce içimde olan elinin üstüne koymamıştı.

O askerleri hakkında konuşarak ofisin kapısına doğru ilerlerken Adrian da oğlunu takip etti. En azından birimiz rahattık. Ne kadar titrediklerine bakılacak olursa, bacaklarım beni ayakta tutamayacakmış gibi hissediyordum.

"Baba?" Jeremy durdu, başını kaldırıp babasına baktı.

"Efendim?" Oğluyla konuşurken Adrian'ın sesinin daha nazik olduğunu fark ettim. Hâlâ o yoğunluğa sahipti ama onu Jeremy'e yöneltmiyordu.

"Annemi alabilir miyim?"

Adrian'ın kül rengi gözleri bana kaydı sonra tekrar oğluna odaklandı. "Zaten aldın ya."

"Şimdi değil. Geceleri. Annemin benimle uyumasını istiyorum ama bunun için sana sormam gerektiğini söyledi."

Alevler yavaşça yanaklarıma yükseldi. Çocuk, bu öneriyi ciddiye almıştı.

"Demek öyle dedi." Adrian, beni nefessiz bırakan küçük bir gülümseme ile bakışlarımla buluştu. Kahretsin. Tam bir gülümseme bile değildi ama saldırı altındaymış gibi hissediyordum.

"Evet," dedi Jeremy. Havada yayılan gerilimden habersizdi. "Yani, onu alabilir miyim?"

"Zaten gündüz onunlasın, yani hayır."

"Lütfen, baba."

"Benim tamamen yalnız olmamı mı istiyorsun, Malysh?"

"Hayır."

"O zaman geceleri anneni bana vermen gerek."

"Senin de mi anneme ihtiyacın var, baba?"

Adrian sakin, kesin bir tonla cevap vermeden önce durakladı. "Evet, var."

Kalbim, gümbürdeyerek ve göğüs kafesimde sıkışarak aniden hareketlendi, sanki hapsinden kaçmak istiyor gibiydi. Sözlerinin üzerimde böyle bir etkisi olmamalıydı. Bana sadece günlük, hastalıklı ceza dozu için ihtiyacı olduğunu düşünmeliydim ama bakışları tamamen farklı bir şey söylüyordu.

Hep rahatsız edici olduğunu düşündüğüm gözleri, şimdi boğucuydu. Dinlemek istemediğim sözleri bana zorla geçirmeye çalışıyorlardı.

"Tamam, baba." Jeremy bana sırıttı. "O zaman, annemi paylaşırız."

"Teşekkürler, Malysh." Adrian, oğluna gülümsedi, buna da hazırlıksız yakalanmıştım.

Neden öyle gülümsemek zorundaydı ki?

Adrian, montumu giymeme yardım edip en üst düğmesine kadar ilikledikten sonra boynumun etrafına bir atkı sardı. Aynısını Jeremy'e de yapıp ardından onu kucağına aldı.

Nasıl sevgi dolu bir baba olabileceğine odaklanmak istemiyordum ama dışarı çıkarken bu manzara, içimdeki bir şeye dokundu.

Üçümüz çardağa oturduk. Jeremy'nin savaş alanı, hâlâ acınası haldeydi ve tamamlanmamış olarak duruyordu. Küçük meleğin dikkati, bir bana bir babasına kayıp dururken aramızda oturuyor, ayakları neşeyle sallanıyordu. Kim bilir iki ebeveyni de onunla oynamayalı ne kadar olmuştu?

"Annem nasıl yapılacağını bilmiyor, baba."

Adrian'ın dudağı biraz seğirdi.

"Hey, bu doğru değil. Yavaş yapıyordum ki Jeremy öğrensin."

"Çok yavaş, belli ki." Adrian yanlış birleştirilmiş parçaları inceliyordu. "Öğrenenin sen olmadığından emin misin?"

Parmaklarımı esnettim. "Evet, eminim."

"Berbat bir yalancısın, Lenochka."

"Yalan söylemiyorum."

"Tüm yalancılar böyle der."

Jeremy'nin kafasının üstünden Adrian'a baktım, hemen bakışlarıma karşılık verdi. Yüzünde rahat, neredeyse dışa dönük bir ifade vardı. "Biri yalan söylediğinde nasıl kolayca anlayabiliyorsun?"

"Yani yalan söylediğini kabul mü ediyorsun?"

"Hayır." Aptalca mimikler yaptım ki Jeremy'nin önünde yalancı durumuna düşmeyeyim. "Jeremy."

Adrian'ın dudakları kıvrıldı, gülümsemesi küçüktü. Lanet olsun. Çok sık gülümsemediği için memnundum çünkü kalp krizi geçirebilirdim. Şu an harika bir ruh hâlinde gibi görünüyordu, bunu neyin tetiklediğini merak ettim. Ofisinde bana verdiği ceza mıydı yoksa sadece Jeremy ve benimle burada olmak mıydı? Kontrolcü, baskın karakterini bildiğim için büyük ihtimalle ilkiydi.

Jeremy'nin oyunundan birkaç parça alarak benimle göz temasını kesmeden onları birleştirdi. "Yalan söylemek için eğitilmedilerse insanları ele veren birkaç şey var. Burun ya da boyun ovma, huzursuzluk ya da bir yalan uydurmak için farklı yöne bakma. Bunun sebebi yalan söylemenin doğal gelmemesi ve çok enerji harcanması, böylece kandaki oksijenin çoğu beyne giderek diğer uzuvları uyuşturur veya soğutur. Parmaklarını esnetme sebebin buydu."

Parmaklarımı montumun kumaşına kenetlediğimde Adrian bana saf bir keyifle bakıyordu. Şüphesiz ki beni köşeye sıkıştırmayı komik buluyordu.

Jeremy bana onaylamayan bir bakış attı. "Yalan söylemek kötüdür, anneciğim."

"Yalan söylemiyordum, Jer." Adrian'a ters ters bakarken ses tonumu yumuşattım.

"Peki." Melek gibi olduğundan hemen kabul etti. "Anneme savaş alanımı nasıl yapacağını öğret, baba."

"Hmm." Adrian'ın başı benden tarafa doğru eğildi. "Sanırım öğreteceğim."

Ona dudaklarımı büzdüm, o ise yalnızca atkıyı boynuma sarmak için uzandı. Hemen ardından işe koyuldu. Bütün savaş alanını on beş dakikadan daha kısa sürede tamamladı.

Etkilenmemeye çalışsam da başaramadım.

"Yaşasın, baba!" Jeremy, babasını yanağından öperken gözleri neşeyle parlıyordu.

Adrian yüzünü bana döndü. "Bence annen de takdirini göstermeli, değil mi Malysh?"

"Evet, anneciğim! Babamı öp."

Bir çocuğu manipüle ettiği için Adrian'a kötü kötü bak-

tım ama bunu sorun etmek yerine eğilip dudaklarımı çenesindeki hafif sakala bastırdım.

Kısa bir süre normal hissettirmişti. Sanki bahçede oturan gerçek bir aileydik ve gerçek ailelerin yaptığı şekilde vakit geçiriyorduk.

Geri çekilirken bakışlarım yukarı kaydı. Tam şu anda, gözlerim neden konuk evine çevrilmişti bilmiyorum.

Tek bildiğim, bakmamam gerektiğiydi. Gerçekten ama *gerçekten* bakmamalıydım.

Camın arkasından bir figür bana bakıyordu. Yüzü, geceliğinin rengi kadar soluktu ama bana bakan gözleri sıra dışı bir maviydi.

Benim gözlerim.

Jeremy'nin bahsettiği hayalet bana bakıyordu ve beni öldürmeye hazır görünüyordu.

21

Winter

"Kollarını kaldır."

Adrian'ın emrine uydum ki ipek geceliği üzerime geçirebilsin. Yumuşak, yatıştırıcı hissettirse de hâlâ hassas tenime fazla geliyordu.

Az önce bir ceza seansını daha bitirmiştik. Bu sefer cezam, bugün ona üç kez karşılık verdiğim için art arda üç orgazmdı.

Geçtiğimiz hafta boyunca sayı azalmıştı. Belki bir gün sıfır olacaktı ve ödülümü alabilecektim ama bu yakın zamanda olacak gibi durmuyordu.

Adrian'ın evine geldiğimden beri iki hafta olmuştu ve o, hiç aksatmadan sürekli beni cezalandıracak bir sebep buluyordu. Sanırım ben de pek dikkatli olmuyordum ama o da hiç anlayışlı değildi.

Eğer 'iyi' dersem, bir ceza.

Eğer neden diye sorarsam, iki ceza.

Eğer beni parmaklarıyla ya da ağzıyla sikerken ona bakmazsam, üç ceza.

Eğer bana Lia derse ve hemen cevap vermezsem, dört ceza.

Onunlayken kazanmak söz konusu olamazdı çünkü bütün koşulları kendi belirliyordu. Böylece hepsi onun lehine işliyordu.

Her gece, Jeremy uyuduktan sonra yatak odasına, bana ne yapacağının beklentisiyle kalbim ağzımda geliyordum. Bazen, geceye kadar beklemeyip beni ofisine çağırıyordu ki cezasını çektirebilsin. Sonra ellerinin gece de meşgul olduğundan emin olmak için sayacı baştan başlatıyordu.

Şu an geceliğimin en üst düğmesini ilikleyen eller. İstesem bile bakmayı kesemediğim uzun, ince parmaklı büyük, damarlı eller.

Sahibinin ruh hâline bağlı olarak bana zevki de acıyı da verebilen eller.

Gözlerim yarı açıktı ve tek seferde bana yaşattığı orgazmların sayısından dolayı yorgundum. Adrian önümde diz çökmüş dururken makyaj masasının önünde oturmaya devam ettim.

Diz çökmüş olması gücünden ve üzerimdeki etkisinden fiziksel olarak hiçbir şey eksiltmiyordu.

Sadece fiziksel olarak.

Az önce bana duş aldırmayı bitirmişti. Ofisindeki o günden beri, bana ilgi gösterme konusunda açık olmuştu. Tüm vücudumu sabunlamış, saçımı bile yıkamıştı. Bir noktada, bacaklarım beni taşıyamayacak hâle gelmişti ve duşta yere oturmuştum. Adrian arkamda diz çöküp saçımı yıkamayı

bitirmişti. Elleri her yerimdeydi; omuzlarımda, sırtımda, bacaklarımın arasında ve sezaryen yaramın üstündeydi.

Çok fazlaydı. Hâlâ öyleydi. Benimle böyle ilgilenmesini istemiyordum. Bundan hoşlanmıyordum. Bana içine atıldığım durumdan çok daha zayıf hissettiriyordu. Ayrıca, kesinlikle Adrian'ın bunu yapmasını istemiyordum çünkü gerçek değildi. En azından bana karşı değildi.

Karısına karşıydı.

Şimdi üstsüzdü ve siyah bir eşofman giyiyordu. Karnındaki sert çıkıntıları ve erkeksi göğsündeki ince tüyleri inceledim. Orasında neden hiç dövme olmadığını merak ettim.

Kolları ve elleri tamamen dövmeliydi ama onları izlerken bile, dövmelerinin çoğunun arkasındaki anlamı çözemiyordum. Ön kolundaki pusulanın bir yönü işaret ettiğini sanmıyordum. Omzunun üstünde kaçan kuşlar vardı. Bir tane de harita vardı. Dünya haritasına benzemiyordu, karışıktı ve ortasına kanlı bir çiçek işlenmişti. Belki de Rusya'nın haritasıydı. Dövmeleri yaptırırken ne düşündüğünü merak ettim.

İyi de neden merak ediyordum ki? Ben, onun hiçbir şeyiydim. Sadece bir kopyaydım.

Bu sözleri kafama kazımaya çalıştım, böylece nazik dokunuşunda ve arada sırada parmaklarının göğsüme sürtünüşünde kaybolmayacaktım.

O seni görmüyor, Winter. Lia'yı görüyor.

Aklım, o gün Adrian'ın yanağını öperken camda gördüğüm figüre gitti.

Tıpkı benim gibi gözüken, sıra dışı mavi gözleri olan soluk kadın.

Gözümü kırptığımda gitmişti.

Ya hayal görüyordum ya da Lia'nın hayaleti gerçekten buradaydı. İlk seçeneği seçtim çünkü ikincisi ödümü patlatıyordu.

Jeremy ile ne zaman çardakta oynasak, kadın tekrar görünür mü diye aynı cama bakıp duruyordum.

Hiç görünmedi.

Eğer oraya gitsem halüsinasyonlarımın doğru olup olmadığını anlama şansım daha yüksek olurdu ama Adrian'ın korumaları bütün gün bahçeyi ve bizi gözetliyorlardı. Kendisinin de ofis penceresinden bizi bir şahin gibi daima izlediğini söylememe gerek bile yoktu.

Yan da sürekli oradaydı.

Konuk evine fark edilmeden gidebileceğim tek vakit geceydi. O da beni korkutuyordu.

Bu ev beni korkutuyordu.

Önümdeki adam beni daha çok korkutuyordu çünkü berbat bir araziye girmişim gibi hissetmemin sebebi oydu.

Adrian, işi bitince ayağa kalktı ve arkamda durup saç kurutma makinesini aldı. Havluyu kafamdan çıkarıp saçlarımı kuruturken makinenin yavaş uğultusu odayı doldurdu.

Islak saçımın enseme değmesinden çok daha farklı bir sebepten dolayı titredim. Gözlerimi yerde tuttum çünkü aynaya bakıp benimle ilgilendiğini ve saçımı kuruttuğunu görmek istemiyordum. Benim için olmayan bu anlarda kaybolmak istemiyordum.

Lia şanslı bir kadındı. Belki de bana –*ona*– dokunduğu anlardaki vahşiliğini düşünürsek tam tersiydi.

Adrian gibi zor bir adamın, Lia sanki tüm dünyasıymış gibi onu sevmesinin nasıl hissettirdiğini merak ettim. Lia

da benim gibi karıncalanıyor muydu, yoksa ona da bana hissettirmesi gerektiği gibi boğucu mu hissettirmişti?

Onu da becermeden önce böyle bekletti mi diye merak ettim. İçimden kafamı salladım. Neden Adrian'ı, Lia'yı sikerken hayal ediyorum ki? Ya da beni?

Sadece karnıma, memelerime ya da popomun üzerine boşalıp durması hiç anlam ifade etmiyordu. Sertliği acı verici görünse de hâlâ beni sikmeyi reddediyordu.

Ben de inlememi ve çığlığımı duymasına izin vermeyi reddediyordum. Sanırım yakın gelecekte de izin vermeyecektim.

Lia ile de böyle mi yapmıştı?

"Lia'yla evliliğiniz nasıldı?" diye sordum kendime engel olamayarak.

Saç kurutma makinesine kıyasla sesim alçaktı, beni duymamış olması için gökteki tüm yıldızlara dua ediyordum.

Fakat sonra yanıtladı. "Bir evlilikti."

Sorumdan duyduğum utanç, cevabıyla yok oldu. Sorulardan kaçınmak adına böyle sinir bozucu yöntemleri vardı. Cevap vermeyi tam olarak reddetmese de belirsiz yanıtlar veriyordu ya da aynı soruyu başka bir şekilde ifade ediyordu.

"Nasıl tanıştınız?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

Gerçekten, neden bilmek istiyordum? Neden o ve karısı hakkında bir şeyler öğrenmekle ilgileniyordum?

Tırnaklarımı birbirine vurarak onlara bakmaya devam ettim. "Biri sorarsa bilmem gerekir diye düşündüm."

"Resmî hikâye, bir partide tanıştığımız."

Kafamı yavaşça kaldırarak aynadan ona baktım. "Resmî olmayan hikâye de mi var?"

Saçımla meşgulken konuştu. "Evet."

"Nedir?"

"Lia ve benim aramda bir sır."

"Lia'nın ben olduğumu sanıyordum."

"Sana Lia denmesinden hoşlanmadığını sanıyordum." Parmaklarını hızla kuruyan saçımdan geçirdi.

"Bana hâlâ onun rolünü oynatıyorsun."

"Hâlâ o olduğunu düşünmüyorsun. Bu seni, onunla olan sırlarıma sırdaş yapmıyor."

Konuşmak için ağzımı açsam da hemen vazgeçtim. Çünkü söyleyeceğim şey her neyse geri tepecekti.

Hastalıklı şerefsiz beni tamamen silmeye çalışıyordu ki karısı olayım. Eğer tedbiri elden bırakırsam benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

"Birkaç gün içinde, bir doğum günü partisinde bana eşlik edeceksin," diye aniden duyururken, saç kurutma makinesini kapatıp saçlarımı taradı.

"Kimin doğum günü partisi?"

"Igor'un."

Gözlerimi kıstım. "Igor Petrov mu?

Başını salladı. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Birden, bu sınavla saldırıya uğradığımı hissederek durakladım. Onun hakkında okuduğum detayları hatırlamaya çalıştım. "Birliğin yüksek bir pozisyonunda. Senin kadar yüksek değil ama dikkate değer bir konumda."

"Ve?"

"Ve ne?"

"Ailesi. Kaç üyesi var?"

"Ben... Hatırlamıyorum."

Aynadan bana kötü bir bakış attı.

"Ne? Birliğinizde çok fazla insan var, isimlerle aram çok kötüdür. Eminim onlarla tanıştığımda gayet iyi idare ederim."

Elini saçıma dolayarak çekti ve gözlerime bakmak için kafamı eğdi. "Doğum gününden önce onlarla ilgili her şeyi öğreneceksin. Hiçbir surette, hata yapma iznin yok. Anlaşıldı mı?"

"İyi- yani, tamam. Tamam!" Tanrım. Saniyenin onda biri gibi kısa bir sürede, nezaketten sertliğe geçebiliyordu. Sanki bölünmüş bir kişiliğe sahipti.

"Ogla, her şeyi öğrendiğinden emin olana dek sana sorular soracak."

"Ne hoş," diye sessizce mırıldandım.

"O neydi, Lenochka?"

"Hiçbir şey."

Saçımdaki tutuşu sıkılaşmasına rağmen saçımı da konuyu da bıraktı.

"Hadi uyuyalım." Elini uzattığında reddetmek istedim. Yokmuş gibi davranmak istedim ama bu sadece daha fazla cezayla sonuçlanırdı ve gerçekten uyumak istiyordum.

Her gece olduğu gibi sırtımı ona dönerek yatağın kenarına kaydım. Adrian her zamanki gibi beni durdurmadı. Bana arkadan sarıldığında dizini baldırlarımın arasına bastırıp çenesini omzuma yasladı. Orman ve duş jeli gibi kokuyordu. Onunla ilgi her şey gibi temiz ve güçlü.

Eli kolumun altına kayarak karnımın etrafına dolandı. Bazen, mememi avuçlayıp hassas ve ağrıyan bir hâle gelene dek meme ucumu kayıtsızca uyarıyordu.

Varlığını etrafımdan silmeye ve teni benimkini kaplamıyormuş gibi yapmaya çalışarak komodinin üstündeki yumuşak ışığa baktım. Kendi bedenimde rehin değilmişim gibi davranmaya çalışıyordum.

En azından içebilseydim şu an çok mağdur hissetmezdim. Bu ve bunun hakkındaki her şeyi uyuştururdum.

Adrian'ın ilk ve tek öpücüğü ile gelen hafif tattan başka on dört gündür içki içmemiştim.

Bir damla içki olmadan iki hafta dayanabilmem, o kadar da büyük bir alkolik olmadığımı düşündürüyordu. Belki de sadece kendimi öyle olduğuma ikna etmiştim.

Şiddetli arzum, bir şekilde dinmişti ama içkinin verdiği kafaya olan özlemim, kesinlikle gerçek ve sürekliydi.

Adrian, karnımdaki kumaşın üstünde görünmez bir çizgiyi takip ediyordu, dokunuşu kadar hipnotize ediciydi. Neredeyse hemen uykuya daldım.

Adrian gibi bir canavarın kucağında uyuyakalacak kadar güvende hissetmemem gerekse de olmuştu işte.

Küçük bir ses gözlerimi açmama sebep oldu. Adrian bana sarılmayı sürdürürken hâlâ sırtım ona dönük uyuyordum.

Ses tekrar geldiğinde gözlerimi kırparak uykuyu savuşturdum. Sanki bir çocuğun ayak sesleri gibiydi ama Jeremy'ninkilerden daha ağırdı.

Bir şey kapı kolunu oynattı. Kol dönse de kilit yüzünden yerinde kaldı.

Kim gece ebeveyn yatak odasına girmeye teşebbüs ederdi? Adrian'ın korumaları içeri adım atmazdı. Bazen Kolya ve Yan dışında, onlar da asla gece gelmezdi. Ogla da bizi gece rahatsız etmezdi.

Bütün sesler yok olduğunda hayal gördüğümü düşündüm ama kapı kolu bu sefer daha fazla tıkırdayarak yeniden zorlandı.

Zorlukla nefes alıp yatakta doğrularak yorganı göğsüme çektim. Adrian'ın kolu belimden düştüğünde omzunu sarstım. Başta belli belirsiz olsa da her geçen saniye ısrarla sarsmaya devam ettim. "Adrian... Uyan..."

Kapı kolu hâlâ süpersonik bir hızla dönüp duruyordu.

"Adrian!" diye tısladım ama o hareket etmiyordu.

Kapı aniden açıldı ve önümdeki manzara karşısında keskin bir nefes aldım.

Camdan gördüğüm hayalet eşikte dikiliyordu. Düz, beyaz elbisesi dizlerinin altında bitiyordu. Saçları geriye toplanmıştı ve yüzü soluktu... Onun dışında, benim kopyamdı. Altında koyu halkalar olan gözleri ve çökük yanaklarıyla sokaklarda yaşadığım zamanki hâlime benziyordu.

"L-Lia...?" diye fısıldadım.

"Yani kim olduğumu biliyorsun ama yine de Tanrı'nın sana bahşettiği bir hakmış gibi kocamı çalmaya cüret ediyorsun."

Kafamı çılgınca salladım. "Hayır... Yapmadım..."

"Yuva yıkan orospu."

Tekrar kafamı salladım. "İstemedim... Adrian..." Onu uyandırmak için elimi uzatsam da Lia'nın sert sesiyle durulduum.

"Ona dokunma! Git buradan!"

"Gidemem..." Burada olmayı istemediğimi anlatmaya çalışırken sesim boğuk çıkıyordu. Asla onun yerini, adını ya da kocasını almayı düşünmemiştim.

Bana doğru atıldığında yüzümü korumak için ellerimi

kaldırdım. Fakat bana ulaşamadı. Onun yerine gırtlaktan gelen hırıltılar sessizliği deldi.

Parmaklarımın arasından baktım ve kan lekesi Lia'nın geceliğine yayılırken güçlükle soludum. Karnından bir bıçak çıkıyordu.

Lia'nın arkasında onu bıçaklayan kişi duruyordu. Sanırım korumalardan biriydi, yüzü karanlıktaydı.

Lia'nın boynu anormal bir pozisyonda sallandı fakat gözleri, tüylerimi ürperterek benim üzerimde kalmayı sürdürdü.

Sanki her nereye gidiyorsa beni de kendisiyle birlikte sürüklemek istiyordu.

Soluğumu bastırmak için avucumla ağzımı kapattığımda sert bir cisim dudağıma çarptı.

Şaşkınlıkla elime baktığımda parmaklarımın arasında bir silah olduğunu gördüm.

Neler...

"Tetiği çek," diye fısıldadı, Lia'nın arkasındaki gölge. Sesi monotondu hatta neredeyse robotikti. "Tek bir görevin var."

"Kime tetiği çekeyim?" Bunu neden sorduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü fark etmezdi. Bunu yapmayacaktım.

"Bu kaltağı senin için öldürdüm. Tetiği. Çek."

Şiddetle kafamı salladım ama gölgeden uğursuz bir kahkaha yükseldi. Uzundu ve beynimin duvarlarını tırmalayan tırnaklar gibi sinirlerimi geriyordu.

"Kes şunu," diye tısladım.

"Zaten bir can aldın. Bir tane daha ne ki?"

"Hayır..."

"Göremiyor musun? Çoktan tetiği çektin."

"Ne?"

"Silahın."

Elime baktım, silahımla nişan alıp parmaklarım tetiği çekerken korkuyla izledim.

Adrian'ı tam göğsünden vurdum.

Kan lekesi omuzlarını ve göğsünü kaplayıp etrafında bir göl oluşturarak çarşafları sırılsıklam ettiğinde kımıldamadı bile.

"Hayııır!" diye çığlık atarken dünyam karardı.

22

Adrian

Pat.

Pat.

Pat.

Gırtlaktan gelen bir ses havada yankılanıyordu. Sanki biri kendi kanında boğuluyormuş gibiydi.

Ya da kusmuğunda.

Gözlerim aniden açıldı. Hemen alarma geçmiştim. Sahne önümde oluşurken kalbim gürültüyle atıyordu.

Lia uykusunda kıvranırken ayakları havayı tekmeliyordu ve bedeni okyanusun dibine atılan taş kadar ağırdı.

İki elini o kadar sıkı yumruk yapmıştı ki, tırnaklarının avuçlarında açtığı kesiklerden sızan kan damlaları beyaz çarşafı kırmızıya boyuyordu.

Fakat beni uyandıran bu değildi. Sesti.

Gırtlak sesi.

Kendi tükürüğünde boğuluyordu.

Ağzında köpükler oluşurken iki salya hattı çenesinden boğazına iniyordu.

"Lia!" Beni duyduğuna dair hiçbir işaret göstermiyor, kıvranmaya ve gırtlağından ses çıkarmaya devam ediyordu.

İki parmağımı ağzına sokarak nefes alması için genişçe açtım.

Nefes almıyordu.

Soluk borusunu hayali bir tıkaçla tıkıyor gibiydi.

"Lia! Uyan!" Kafasının altına elimi yerleştirip dikkatlice onu kaldırdım. Yumruk yapılmış elleriyle çarşafı sürüklerken bedeni hâlâ bir tahta kadar sertti.

Kafası yana doğru kayıp geriye savruldu, tek başına olsaydı bu pozisyon boynunu kırardı. Ensesini destekledim ve diğer elimle ağzını açık tutmaya devam ettim.

Dudakları morarıyor, yüzü kızarıyordu. En az bir dakikadır nefes almıyordu.

"Lia!" Onu sarstım fakat sonuç vermedi.

Ulaşamayacağım bir yerde kaybolmuştu. Kendini benden saklı tutabileceği kilitli bir yerdeydi.

Onu hiçbir şey dışarı çıkaramayacaktı.

Ya da belki...

"Winter," dedim dikkatlice. Buna karşı hava ciğerlerine doldu, zorlukla soluyarak öksürmeye başladı. Düzgün nefes alabilmesi için ağzını bıraktım.

Ciğerlerine oksijen çekişini ve tekrar hayata dönüşünü izlerken rahatlamış olmam gerekirdi. Öyleydim de. Fakat dikenli teller göğsümün etrafına dolanıp santim santim tenime batıyorlardı.

Gözleri yavaşça açıldı, fakat kim olduğunu, nerede olduğunu bilmiyormuş gibi mavi bakışları bomboştu.

Saniyeler geçerken nefesimi tuttum ve o, transa girmiş gibi öylece kadı.

"Lenochka?"

Bir kere, sonra iki kere göz kırptı. Ardından bakışları benimkiyle buluştu. Gözlerinde yaşlar birikti ve bir damlası yanağından aşağı düştü. Kollarımda istemsizce titrerken gözyaşını parmağımın ucuyla sildim.

Girdiği transtan çıkarken telaşla ayağa kalkıp önümde diz çöktü. Kolumu kavrayıp göğsümü ve sırtımı kontrol ederken ifadesi çılgıncaydı.

Her yerime dokunup hissediyordu, onun kısa süreli davranışları karşısında ne kadar sertleştiğimden tamamen habersizdi.

Yatak odasına girdiğim ilk andan beri testis ağrım vardı fakat onu henüz sikemezdim. Sürekli kâbus görüp duvarlarını örerken yapamazdım.

"Vurulmamışsın," diye fısıldarken soluklandı.

"Vurulmuş gibi mi görünüyorum?" Sesimi sakin tutmaya çalışıyordum, çenem sadece sertleşmekten değil, Lia yerine Winter'a yanıt verdiği için kasılsa bile.

"Hayır ama çok gerçek hissettirdi, çok ilkel..." Avucunu yanağıma koyduğunda tutuşu altında gerilen çenemi hissederek dondu. Sonra da eli yanına düştü.

"Başka bir kâbus daha mı?"

Başını salladı.

Onu kâbusları yüzünden uyandırmak zorunda kaldığım ilk sefer değildi. Geçtiğimiz hafta iki kere olmuştu ama pek gözlerini açıp konuşmamıştı. Sadece uykuya geri dalmıştı, yani onları hatırladığını sanmıyordum.

Fakat ben hatırlıyordum.

Gırtlaktan çıkardığı boğulma sesleri, bana özel hazırlanmış bir cehennem gibiydi. Bazen, uyanıkken bile duyuyordum ve gerçekten oluyor mu diye kameraları kontrol etmem gerekiyordu.

"Lia oradaydı," dedi sessizce. "Beni öldürmek istedi ve sonra... sonra..."

Nazikçe koluna dokundum. "Bunun hakkında konuşmak zorunda değilsin."

Kocaman gözleriyle bana baktı. Kime baktığını bilmiyormuş gibi kaybolmuşlardı, hâlâ bir şekilde kâbusun içinde tutsakmış gibi görünüyorlardı.

"Neden beni buraya getirdin, Adrian?" diye mırıldandı. Sesi acı doluydu.

"Biliyorsun."

"Lia gibi göründüğüm için mi?"

Başımı salladım.

"Ben o değilim. Sen, beni onunla kıyasladıkça silinip unutulduğumu hissediyorum. Unutulmak istemiyorum."

Kolunu kavrayıp onu yorganın altına sokmaya çalıştım. "Şimdilik uyu."

"Hayır!" Kolunu çekti. "Uyumak istemiyorum."

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Winter. Bana bir kerecik Winter de. *Lütfen*."

Demiştim ve bundan nefret etmiştim. O kadar nefret etmiştim ki kahrolası boğazımdan aşağı çamaşır suyu dökmek istiyordum.

"Hayır."

"Lütfen..." Yaşlar yanaklarından akıyordu. "Lütfen beni silme. Lütfen, Adrian."

"Bana böyle bir şey için yalvarma. Sen Lia'sın. Alış buna."

Boğazından kaçan hıçkırıkla dudakları büzüldü, biri ezilmiş ve ısırdığı için kesilmişti.

İnsan içine çıkmadan onun iyileşmesi gerekiyordu. Kendine gelmesi gerekiyordu. Gelgelelim emirlere uymasının kolay olmayacağını biliyordum. O da mümkünse tabii.

Bu sefer onu yorganın altına sokarken direnmedi. İsteyerek gözlerini kapadı ve inledi. "Keşke seninle hiç tanışmasaydım."

Dudaklarım alnına değdi. "Gerekirse seninle defalarca kez tanışırım."

23

Winter

Üç gün sonra partiye gittik.

Fakat buradaki silahlı korumaların sayısına bakılacak olursa buna tam olarak bir parti diyemezdim.

Adrian'ın evine geldiğimden beri ilk defa dışarı çıkıyordum ve bunun özgürleştirici olacağını düşünmüş olsam da bir bakıma daha boğucuydu.

Nedenlerden biri, farklı arabayla bize eşlik eden korumaların sayısıydı. Kolya ve Yan dışında beş koruma vardı.

Diğer nedeni de Jeremy'e bu gece masal okuyamayacağımı söylediğimde ağlamasaydı. Gözyaşları, göğsümde hâlâ onarılmamış bir kara delik açmıştı.

Bu gece, birçok açıdan yanlıştı. Hata yapacak mıydım? Adrian ve Ogla'nın tüm uyarıları gerçekleşecek miydi? Jeremy'nin odasına geri sürünüp onun yumuşak yanaklarını öpmek ve tüm dünya onun sayesinde var olmuş gibi davranmak istiyordum.

Fakat burada, partinin ortasındaydım ve daha önce hiç tanışmadığım bir adamın doğum gününü kutluyordum.

Pakhan yani Sergei, Igor'un doğum günü partisine, kendi malikânesinde ev sahipliği yapmaya karar vermişti. Görünüşe bakılırsa bu büyük bir onurdu. Birliğin yerleşkesi kocamandı, Adrian'ın evinden bile büyüktü, bahçesi metrelerce uzanıyordu. Yüksek duvarlar ve her köşede göz kırpan kameralarla çevrelenmişti.

Arkamda bıraktığım yerden daha korkutucu, boş ve büyüktü. Bu garipti çünkü Adrian'ın evinin korkunç olduğunu düşünüyordum. Ne zaman koridorlarında yürüsem duvarlar ağızlarını kocaman açıp yüzüme doğru çığlık atacak ya da beni hiçliğe sürükleyeceklermiş gibi hissediyordum. Evin ruhu da sahibininki kadar siyahtı.

Sergei Sokolov'un evi korkunçtu; yabancıydı, sinirlerimi bozuyordu ve baskındı. Ya biri Lia olmadığımı anlarsa? Ya Adrian'ı tehlikeye atıp Jeremy'nin babasını kaybetmesine neden olursam?

"Rahatla." Adrian, ceketini kavrayan eldivenli elimi tuttu. "İyi gidiyorsun."

Sözleri, gergin sinirlerimi hemen gevşetti. Kalın sesini böyle yatıştırıcı yapan neydi bilmiyordum, böyle olmamalıydı. Böyle anlam veremediğim anlarda sesi, ihtiyacım olan tek dayanaktı.

"Tek yapman gereken sessiz olmak. Herkes senden bunu görmeye alışkın." Eli, benimkini bıraktığında uzanıp tekrar tutmak istedim. Dokunuşu, eldivenin üzerinden bile ihtiyacım olan rahatlamayı sağlıyordu.

Fakat Adrian, son birkaç günde beni ihtiyaç duyduğum şeylerden mahrum bırakmayı görev edinmişti. Lia'nın ne

olduğu belirsiz bir gölge tarafından öldürüldüğü ve benim de Adrian'ı vurduğum rüyadan beri benden uzaklaşmıştı.

Hâlâ benimle ilgilenip kesilmiş dudağıma merhem sürüyor, saçımı kurutuyor ve havanın soğuk olduğunu düşündüğünde boynuma atkı sarıyordu. Fakat cinsel anlamda bana dokunmuyordu.

Ceza yoktu.

Orgazm yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Kahvaltı sırasında ona o kadar çok karşılık vermiştim ki, Ogla'nın kaşları resmen saçlarına kadar kalkmıştı ve sonunda dayanamayıp çenemi kapamamı söylemişti.

Kapamamıştım. Adrian'ın nefret ettiğini bildiğim her şeyi yapıp durdum. Diyebileceğimden çok daha fazla kez 'iyi' desem de beni görmezden geldi. Yan'ın önünde atletler giydim, Adrian sadece korumasını evden kovdu.

Uyurken bana arkamdan sarılmaya devam ediyordu ama dokunuşu mekanik ve mesafeliydi. O kadar mesafeliydi ki ona asla ulaşamayacağımı düşünüyordum. Bu beni keyiflendirmeliydi. Ne de olsa beni rahat bırakmasını istiyordum. Ama gerçekten istiyor muydum?

Cevap hayırdı.

Benden uzaklaştığından beri ona ve cezalarına ne kadar alıştığım gerçeğiyle şaşkına dönmüştüm. Yakınlığına... Ne kadar alıştığım gerçeğiyle.

Sanki hiç var olmamış gibi hepsini geri almıştı. Bana nedenini söylemesini istiyordum. Ayak diremek, bunu durdurmak istiyordum.

Yaptığı şey bana tekrar elini sürmemesinden daha zalimceydi.

Az önceki dokunuşu, üç gündür bana yakın olduğunu hissettirdiği ilk seferdi, buna tutunmak için canla başla savaşmak istiyordum.

Çaktırmadan ona bakıp görünüşünü olabildiğince süzdüm. Siyah, üzerine tam oturan bir smokin giyiyordu. Onu daha uzun –yeterince uzun değilmiş gibi– daha keskin ve daha çok iş adamı gibi gösteriyordu. Saçları geriye taranmıştı ve sık, kısa sakalları görkemine görkem katıyordu. Kıyafeti dövmelerini saklıyor, Forbes* dergisinin kapağında görebileceğiniz türden bir beyefendi imajı çiziyordu.

Ona uyumlu bir elbise seçmiştim. Neden yaptığımı bilmiyordum ama ben de siyah bir elbise giyersem uyumlu görüneceğimizi düşünmüştüm. Elbisemin göğüs kısmı ve bel kısmı darken etekleri yerlere dökülen türdendi. Kuyruğu, her hareketimle beni takip ediyordu. Saçımı şık bir topuz yapıp sallanan küpeler takmıştım. İçine telefonumu koyduğum çantamla uyumlulardı. Kombinimi, Lia'nın dolabındaki zarif, beyaz eldivenler ve bulabildiğim en yüksek topuklularla tamamlamıştım. Canımı acıtsalar da kısa boyum yüzünden aşağılık kompleksi yaşamak istemiyordum.

Parti tam gaz devam ediyordu. Etkinliğe uygun giyinmiş erkek ve kadınlar neşeyle sohbet ediyorlardı. Arka planda klasik müzik çalıyordu, nedense bana biraz huzur ve her şeyin iyi olacağına dair söz veriyor gibi hissettiriyordu.

Adrian, beni üç yaşlı adamın oturduğu alana yönlendirdi. Biz onlara yaklaşmadan önce bile diğerlerinden üstün oldukları belli oluyordu. Sandalyelerinin arkasında Kolya'ya benzeyen uzun, hantal adamlar birer heykel gibi di-

---

* Bir Amerikan iş dünyası dergisi.

kiliyordu ve biliyordum ki ceketlerinin altından görünen silahlarını kullanmaktan çekinmezlerdi.

Kalabalığın kalanından ayrı oturmaları şaşırtıcı değildi. Ortadaki *Pakhan*'ın ta kendisi, Sergei'ydi. Sağ tarafındaki, onur konuğu Igor Petrov'du. Soldaki ise Mikahil Kozlov'du. Üçü de benim iki katı yaşımdaydı. Şu an ölü olduğu için Adrian'ın babası ve Sergei'nin kardeşi dışında New York'taki Rus mafyasının temel dayanağı onlardı.

Geçtiğimiz günlerde kafamı meşgul tutmak için tüm vaktimi, birlik hakkındaki lanet dosyayı ve birlikle ilişkili diğer suç şebekelerinin örümcek ağını okuyarak geçirmiştim.

Ogla bile ne kadar çok öğrendiğime şaşırmıştı ve bu, bir anlam ifade ediyordu.

"Adrian." Sergei, belirgin Rus aksanıyla konuşurken Adrian'ı işaret etti. "Gel. Gel."

Adrian elini tutup öperek başına koydu. Ben de aynısını yaptım çünkü korkutucu bir örgütün liderlerinin huzurunda bunu yapmanız bekleniyordu.

"Lia." Sergei'nin gözleri sanki eksik bir şeyin olup olmadığını kontrol eder gibi üzerimde gezindi. "Hasta biri için çok iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. "Igor'un doğum gününü kaçıramazdım."

"Çok memnun oldum," dedi Igor, benzer bir Rus aksanıyla. Ancak ses tonu dostça değildi.

"Doğum günün kutlu olsun. Sana küçük bir şey getirdim."

Kaşını kaldırdı. "Adrian'ın hediyesini aldım zaten."

Adrian'ın gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu.

Doğru. Igor'un hediyesini ona söylememiştim. Çizgiyi aşıyor muydum? Ya onu aşağılarsam? Ama şimdi vazgeçersem daha da şüpheli görünecekti.

"Bu hediye farklı."

"Farklı mı?" Kelimeleri uzatarak soran Mikhail'di, onu hiç sevmemiştim. "Ne zamandan beri karın farklı bir hediye getiriyor, Adrian?"

Sahte kocam sessizliğini korurken az önce yaşananlar cesaretimi kırmamış gibi sakince konuştum. "Düşündüm ki Igor, bugün çok fazla şeker dolu pastalar yiyeceği için ben de özel bir doğum günü pastası daha getirmeliyim."

"Onun yaşındaki biri için biraz fazla gelir," dedi Sergei.

"Haklı." Igor, hoşnutsuzlukla ona katıldı. "Karım, o kadar çok şekeri hoş karşılamaz."

"Benimkini de özel yapan bu işte. Sağlığını kötü etkilemeyecek türden bir şeker içeriyor. Dene hadi." Gülümsedim. "Beğenmezsen sana kendimi affettireceğim."

"Vay canına Adrian. Lia'nın yemek yapabildiğini bilmiyordum. Hep çok hastaydı, şimdiye ceset olur diye düşünüyordum." Mikhail, şeffaf içkisinden bir yudum alırken beni şüpheyle izliyordu.

Kahretsin.

Neden onlardan birinin maskemi düşürüp sahte olduğumu ifşa edeceğini düşünüyordum, bilmiyordum.

"Durumu daha iyi," dedi Adrian, her zamanki sakin tonuyla.

"Belli. Bize katılmana mutlu oldum." Sergei, beni sinir bozucu bir şekilde izliyordu. Eldiven giydiğime memnundum çünkü ellerim o kadar terliydi ki ışığın altında parlarlardı.

"O zevk bana ait, *Pakhan*." Nasıl yarı normal bir tonda konuşmayı başarmıştım hiçbir fikrim yoktu.

Sergei, Igor'un yanındaki boş sandalyeyi gösterdi. "Otur, Adrian."

Yalnızca Adrian'ın adını söylemesi gözümden kaçmadı. Sahte kocam bir anlığına tereddüt etse de beni bırakıp patronun ona ayırdığı yere oturdu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, gitmem gerekiyordu. Gitmek istemiyordum. Tanımadığım bunca insanın arasında nereye gidecektim ki?

Yine de dönüp giderken kendimi başımla küçük bir selam vermeye zorladım. Adrian'ın arkamdan beni izlediğini, Kolya ile Yan'ın buralarda bir yerlerde olduğunu ve yardımıma geleceklerini düşünmek istiyordum ama en yakın balkona ilerlerken bacaklarım titriyordu. Temiz havaya, eve ve Jeremy'e dönmeye ihtiyacım vardı. Bu gece Adrian'ın mesafeli sarılışıyla bile mutlu olacaktım.

"Lia!"

İsmimi söyleyen kadınsı sesi duyunca durdum. Onu duymamış gibi yapmak istiyordum ama yine seslendiğinde arkamı dönmek zorunda kaldım.

Makyajı kusursuz olan sarışın bir kadın, grubuna katılmam için elini sallayarak beni çağırıyordu. Rai Sokolov.

Sergei'nin büyük yeğeniydi, birlikteki adamlarla aşık atabilecek tek kadındı. Damien Orlov ve Kirill Morozov ile birlikte dikiliyordu. İkisi de liderdi. Kolya'yla aynı statüye sahip, Kirill'in en yakın koruması olan Aleksander da onlarla dikiliyordu ama bir adım gerideydi.

Birkaç adım kalana dek gruplarına tereddütlü adımlarla yürüdüm. O anda Rai'ın, koyu mavi elbisesinin altındaki şişkin karnını fark ettim.

Yanaklarımı öpünce ben de aynısını yaptım. "Nasıl oldun, Lia? Seni son görüşümün üzerinden çok uzun zaman geçti."

"İyiyim, teşekkürler."

"Bu kız ay gibi." Damien, başını yana eğerek beni dikkatle izledi. "Bana gerçeği söyle. Adrian seni şeytani atalarına kurban etmek için mi şişmanlatıyor?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama söylediklerinin şaka olup olmadığını anlayamamıştım, ona nasıl cevap vermem gerektiğini bilmediğim için geri kapattım. Damien yakışıklı, uzun boylu ve yapılıydı. Bakışları hırslıydı ancak dosyada pervasız aynı zamanda tahmin edilemez olarak işaretlenmişti.

"Kes sesini, Damien," diye azarladı Rai.

"Gerçekten merak ediyorum." Eğilip beni mağazadaki bir mankenmişim gibi inceledi. "Neden seni sanki uyuyan güzelin kafayı üşütmüş hâliymişsin gibi saklıyor? Haberim olması gereken şeytani ritüeller mi yapıyor?"

"Belki de ritüelleri yapan Lia'dır." dedi Kirill, yavaşça siyah çerçeveli gözlüklerini düzelterek. Yaşlı adamlara kıyasla, bu ikisinin belli belirsiz bir aksanı vardı.

Kirill, takımı ve gözlükleriyle muhasebeci gibi görünse de dosya, onun şüpheli geçmişi hakkında birkaç şeyden ve çıkarı söz konusuysa onu hiçbir şeyin durduramayacağından bahsediyordu.

"Ne demek oluyor bu şimdi?" diye sordum, çenemi kaldırarak.

"Bilmiyorum, Bayan Volkov. Neden siz bana söylemiyorsunuz?"

"Neden siktir olup gitmiyorsun?" dedi Rai, kesin bir tonda. "Yalnızca Sasha'yı yanımda istiyorum, seni değil."

"*Aleksander*," diye vurguladı Kirill. "O benim korumam, Rai. Biz takım olarak geliyoruz. Alışsan iyi edersin."

"Eminim ki yanında olmasının tek sebebi elinde onunla ilgili bir koz olmasıdır." Rai, Aleksander'ın eline hafifçe vurdu. "Endişelenme, Sasha. Seni bu şeytandan kurtaracağım."

Yan'dan daha güzel olan koruma Aleksander, başını eğip rahatsızlıkla boğazını temizledi.

"Ya ben, Rai?" Damien, Rai'ın boştaki elini alıp üstünü öptü. "Beni ne zaman kurtaracaksın? Tek yapman gereken Kyle'dan boşanman sonra mutlu sona ulaşabiliriz ya da savaşa gireriz. Aynı sonuç."

Rai elini hızla onunkinden çekti. "Bana yalnızca Kyle dokunabilir. Bunu tekrarlarsan taşaklarını tekmelerim."

Damien'ın gücenmesini bekledim ama o sırıttı. "Sapıkça. Sevdim."

"Sapıkça demişken..." Kirill tekrar bana döndü. Onlara katıldığımdan beri beni izlemeyi bırakmamıştı. "Adrian yeni bir alışkanlık kazandı mı?"

"Karısıyla sapıkça şeyler konuştuğunu duyarsa seni öldürür." Damien, Kirill'in omzunu sıktı. "Mezarında paramparça hâlde yat, pislik herif."

Ria, büyük ihtimalle beni savunmak için ağzını açtı. Bunu yapmaya alışkın mıydı? Lia, herkesin üzerine basmasına izin veren bir paspas mıydı?

Fakat ben Lia değildim. Ben Winter'dım.

Kafamı kaldırarak Kirill'le yüzleştim. "Sorun çok çir-

kin, Kirill. Sana özel ilişkilerinle alakalı sorular sorduğumu görmüyorsun çünkü basitçe, beni ilgilendirmez. İnanıyorum ki benim ve kocamın, evimizde özel olarak yaptığımız şeyler de seni ilgilendirmiyor."

Cevabım, istediğimin tam tersi bir tepki almıştı. Kirill bir şey biliyormuş gibi sırıtıyordu.

"Sen kimsin ve dilsiz Lia'ya ne yaptın?" Damien, beni yakından izliyordu. "Seni dürttüğümüzde asla sesini çıkarmazdın."

"Saygıdan dolayıydı. Siz bana hiç saygı göstermiyorsanız, ben niye göstereyim ki?"

"İşte benim kızım." Rai, kolunu benimkine doladı. "Hadi, bu pislikleri, Sasha hariç, bırakıp gidelim."

Memnuniyetle onu takip ettim ama sessiz balkona çıktığımızda bile Kirill'in bakışlarını üzerimde hissediyordum. Rüzgâra karşı nefesimi bıraktığımda Rai gülümsedi.

"Çok iyi yaptın. Seninle gurur duyuyorum, Lia."

"Teşekkürler." Sadece ikimiz kaldığımızda ondan aşağı hissetmemeye çalıştım. Yalnızca aşırı çekici olması ya da uzun boyu yüzünden değildi. *Uzun boylu insanlar berbattı.* Bu aynı zamanda karakteri hakkındaydı. Adrian'ın, Rai'ı birliğin değerli bir üyesi olarak gördüğünü biliyordum yoksa onu, dosyanın ilk sayfalarına eklemezdi.

Belki de onun gibi güçlü, korkusuz biri Adrian'ın yanında ihtiyaç duyduğu kişiydi.

Rai, bana doğru eğilip etrafı kolaçan ettikten sonra fısıldadı. "Yaşananların peşini bıraktın. Endişelenmiştim."

"N-ne?" Aralanmış dudaklarla ona baktım.

"Kaçmana yardım etmemi istedin ve sonra hiçbir şey

olmamış gibi Adrian'ın yanına geri döndüğünü öğrendim. Kafamın ne kadar karıştığını biliyor musun?"

Bir dakika. Ne?

Lia, Adrian'dan kaçmak için Rai'ın yardımını mı istemişti? Bu ne zaman olmuştu?

Bu soruları soramazdım çünkü düzenbaz olduğum ortaya çıkardı.

Boğazımı temizledim. "Ondan kaçamadım."

"Ama çok kararlıydın."

"Jeremy," deyiverdim. "Jeremy'i bırakamam."

"Anlıyorum. En azından beni arayabilirdin ya da bana ipucu bırakabilirdin." Sesi biraz daha alçaldı. "Adrian enseme yapıştı. Senin kaçma teşebbüsünle bir ilgim olduğundan şüpheleniyor. Sana onun düşmanım olmasını istemediğimi söylemiştim, Lia. Sana sırf zihinsel çöküşün eşiğinde olduğun için yardım ettiğimi söylemiştim."

Lia, Adrian'ı bırakıp gitmek istediğinde zihinsel çöküşün eşiğindeydi. Rai ona yardım etmişti ama o... ne? Ölmüş müydü?

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Sadece bana Adrian'ın, o gün Ruslan'ı görüp görmediğini söyle."

Ruslan, Rai'ın en kıdemli korumasıydı. İnsanları uzak tutmak için balkonun girişinde dikilenin o olduğunu varsaydım. Dosyadaki fotoğraf dışında, yüzünü ilk görüşümdü.

Rai adına Lia'nın kaçmasına yardım etmiş olmalıydı ama Adrian'ın onu görüp görmediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Tam olarak hatırlamıyorum," dedim belli belirsiz bir şekilde.

Rai omzumu kavradı. "Düşün, Lia. O gece Adrian peşinden gelirken Ruslan'dan kaçtın. Adrian onu gördü mü?"

"Hayır, sanmıyorum." Sadece mantığa dayanarak konuşuyordum çünkü eğer Ruslan, Lia'ya yardım etseydi ve Adrian onu görseydi, şimdi çoktan ölü olurdu.

Adrian sakin olabilirdi fakat ölümcüldü. Lanet olası değerli Lia'sını almaya çalışan kimseyi affetmezdi. Bu işe karıştığını öğrenirse Rai bile tehlikede olacaktı.

"Bu iyi." Bir nefes verdi.

"Seni buna bulaştırdığım için üzgünüm." Lia adına özür diliyor olmamalıydım, o bencil bir kadındı. Yalnızca oğlunu geride bırakmamıştı, ayrıca Adrian'ın onları yok edeceğini bile bile başka insanları işe karıştırmıştı.

Ondan neden kaçmaya çalıştığını merak ettim. Benim gibi görünmez hissettiği için olamazdı.

Nedense evliliklerinin düşündüğüm kadar sağlam olmadığı bilgisi beni biraz rahatlattı.

Ne kadar korkunç bir insandım.

Bu küçük rahatlama bile uzun sürmedi. Kaçmayı denemesi bir anlam ifade etmiyordu. Adrian hâlâ onu seviyordu. Hâlâ benim üzerime titriyordu çünkü o olduğumu düşünüyordu.

"Hadi içeri girelim." Rai bana gülümsedi. "Sergei her an bizi yemeğe çağırabilir."

"Tamam."

Beni izleyen gözleri hissettiğimde içeri girmek üzereydim. Balkonda duraksayıp aşağı baktım. Dışarıda konumlanmış birkaç koruma vardı. Sigara içen bir koruma diğerine heyecan içinde Rusça bir şeyler anlatıyordu. Konuşan muhtemelen Adrian'ın şoförüydü. Evde hepsi Rusça konu-

şuyordu. Ben etrafta olmadığım sürece, Adrian bile onlara Rusça hitap ediyordu. Yalnızca ben etraftayken İngilizceye geçiş yapıyordu. Jeremy de birkaç ifade biliyordu ama ben hâlâ iki dili karıştırırken sorun yaşadığını düşünüyordum.

Hissettiğim duyguyu paranoyaya yormak üzereyken tenim yine karıncalandı. Bu his o kadar güçlüydü ki gözle görülür şekilde titredim.

Birkaç saniyeliğine aşağıda duran adamları inceledim, sonra gözlerim uzakta park edilmiş araçlarda gezindi. Tam o anda, onu gördüm. Arabaların arasından sinsice ve sessizce beni izleyen bir gölge vardı. Otoparkın ortasında kaybolurken sadece sırtı görünüyordu.

Tıpkı son kâbusumdaki gölge gibiydi.

Paranoyaydı. Yalnızca paranoya.

Sadece bir kâbustu. Bir kâbus. Bilinçaltımdaki gölgenin, gerçek dünyaya sıçramasının imkânı yoktu. Devriye gezen korumalardan biri olmalıydı.

Telefonum küçük çantamda titredi ve sinirlerim beni ele geçirince zıpladım.

Bu telefondan bana yalnızca Adrian mesaj atardı. Yoksa Ogla mıydı? Jeremy'e bir şey olursa beni aramasını söylemiştim.

Telefonu o kadar hızlı çıkardım ki neredeyse düşürüyordum.

Ogla değildi.

Bilinmeyen numaradan gelen bir mesaj ekranda yandı. Mesajın üstüne basarken birkaç saniye önceki korku hissi boğazımı kavramıştı.

Mesajı okurken çantam yere düştü.

Bilinmeyen Numara: Tek bir görevin var. Lanet olası tetiği çek.

24
Adrian

Yemek masasına oturduğumuzdan beri Lia kendinde değildi.

Bedeni kaskatıydı ve arada sırada titreyerek çatalını düşürüyordu. Sonra tekrar alıp yemeğiyle oynuyordu. Elleri hareket etse de ağzına nadiren yemek götürüyordu. Sokaklardan geldiğinden beri yemekler onun için kutsal olmuştu.

Bu seferki öyle değildi.

Onu buraya getirmenin tamamen sorunsuz olacağını düşünmemiştim. Az önce onu, Damien ve Kirill ile konuşurken gördüğümde o şerefsizlerin boğazlarını kesmenin milyonlarca farklı yolunu düşünmüştüm. Fakat parmaklarımla baldırımda ritim tutarak sakinleşmeyi tercih etmiş, Sergei'ye saygısızlık etmek istememiştim. Ya da daha kötüsü, bana saldırması için ona bir neden vermek istemiyordum.

Bu gece bana, her zamankinden fazla odaklanıyordu ve

istediğim son şey, kafasından her ne geçiyorsa onları doğrulamaktı.

Şu an karşımda oturan Vladimir, bütün akşam benimle muhatap olmamıştı. Kocaman, hantaldı ve dışarıdaki insanlara korkutucu görünecek bir sakalı vardı. Gereğinden fazla konuştuğu tek vakit, Rai'ın etrafta olduğu zamandı. Genç yaşta, onu ve Sokolov adını korumaya yemin etmişti. Onu körükleyen bu güç, diğer konular hakkında endişelenmediği anlamına geliyordu.

Benimle ilgili gizli emellerini hâlâ bulamamış olsam da Sergei'ye duyduğu sadakatin soyadından dolayı çok derin olduğunu biliyordum. *Pakhan* beni ortadan kaldırma emrini verse, bu işi yapacak ilk kişi Vladimir olacaktı.

Yemek masasında onun katılmadığı hafif bir sohbet dönüyordu ve o yalnızca Rai kulağına bir şeyler fısıldadığında başını sallıyordu. Kyle çabucak onun dikkatini geri kazandı çünkü Rai'ın, kendinden başka kimseyle konuşmasından hoşlanmıyordu.

Lia'dan küçük bir iç çekiş duyuldu, herkesin içinde ona bakmamaya özen göstersem de bu defa kaçınmakta zorlanıyordum. İzlediğim yolda; Vladimir, Rai ve özellikle o aşağılık Kirill'in fark edeceği bir aksaklık olurdu.

Bu gece hakkında fazla tetikte oluşum, beni Mikhail gibi paranoyak bir şerefsize dönüştürüyordu.

Lia'yla evli olduğum altı yıl boyunca, insan içindeyken ona yabancı biri gibi davranmıştım. Birlikteki herkes onun bana hiç anlam ifade etmediğini ve yanımda hasta görünüşlü, bebek yüzlü bir kadın olmasının sebebinin plansız bir hamilelik olduğunu düşünüyordu.

Sergei, onu terk etmemi önermekten kaçınmamıştı, Lia'nın yüzüne karşı bile. Bu yüzden, onu buraya getirmemek için tüm şansımı kullanmıştım. Sergei ve diğer yaşlılar, Igor ve Mikhail, onun bilinmeyen geçmişini ya da bir 'hiç kimse' olmasını asla onaylamamışlardı. Igor'un kızıyla evlenip 'saf' bir Rus nesli yaratmak için ürememi tercih ederlerdi.

Ona karşı olan agresiflikleri elle tutulurdu. Bu sebeple onlara, Lia'nın aleyhinde hareket etmeleri için daha fazla somut sebep vermek istemiyordum. Dikkati üzerine çekmeyecekti. Hem de hiç.

Lia, ikinci kez iç geçirdiğinde bir parça ekmek alıyormuş gibi eğilerek fısıldadım. "Senin sorunun ne?"

İrkildi ve bakışlarım onun kocaman açılmış gözleriyle buluştuğunda eli çatalın etrafında yumruk hâline geldi. "Neden soruyorsun?"

"Dikkatini vermiyorsun ya da yemek yemiyorsun."

"Bir şey yok."

"Lia," diye uyardım sessizce.

"Jeremy hakkında," deyiverdi. "Onun için endişeliyim."

Ona inanmadım. Jeremy hakkında endişeli olmadığından değil ama ses tonu bunun, sadece bahane olduğu izlenimini veriyordu.

Tırnakları tereddütle kumaşa batarken gizlice ceketimin yan tarafına dokundu. "Eve gidebilir miyiz?"

Benim evime 'ev' dediği ya da bu kelimeyi söylerken sesinin nasıl titrediği gözümden kaçmadı.

Orayı büyük ihtimalle Jeremy yüzünden bir ev olarak görüyordu, yine de kelimenin içime işlemesine müsaade

ederken ona baktım. Çaresizliğine ve güçlükle nefes alıp verişine baktım. Kesinlikle onda bir sorun vardı, şu an olmasa da ne olduğunu bulacaktım.

Kafamı sallayarak konuştum. "Katılmam gereken bir iş toplantısı var."

Elini yan tarafımdan çekti ve yemeğine odaklanırken dolu bir çatalı ağzına götürdü. Kendimi ondan başka tarafa bakmaya zorladım çünkü dikkatimi, göstermek istediğimden çok daha fazla meşgul etmişti.

Yan taraftan Kirill'in sırıttığını gördüm. Solumda otururken çatalını yalıyordu ve kurnazca gülümsüyordu. *Şerefsiz herif.*

Yemeğin kalanı boyunca Lia'nın bana bakışlar attığını, onu alıp buradan gitmem için gözleriyle yalvardığını görsem de onun tarafına hiç bakmadım.

Onu alıp gitmekten daha fazla istediğim bir şey yoktu ama Sergei yemekten sonra toplantı yapmak istemişti. Yalnızca birliğin seçkin üyelerini değil, ayrıca diğer suç şebekelerinin liderlerini de bize katılmaları için davet etmişti. Igor'un statüsüne olan saygısını göstermek adına, Luciano ailesinin Don'u* ve kendisinin bir altındaki lider olan Lazlo'yu çağırmıştı. Ayrıca Yakuza'nın** New York ayağında yönetimde ikinci adam olan Kai ve onun, sessiz bir dağın mizacına sahip yaşlı patronu Abe vardı. Abe böyle bilinmesine rağmen yemek boyunca Damien'ı rahatsız edip durmuştu, bu sebeple siyah boğamız masayı paramparça etmek üzereydi. Konu diplomatik yöntemler kullanmaya geldiğinde hiç sabrı yoktu.

* İtalyan mafyasında 'patron'.

** Japon mafyası.

"Neden bu kadar sakinsin?" diye sordu Adrian'ın koruması. Şakaklarından terler akıyordu.

Sabit ellerime baktım. Nefes alışverişim bile sakindi. Yan vurulduğunda bile paniklememiştim. İlk düşüncem, onu bu beladan sağ salim kurtarmaktı. Hâlâ da öyleydi.

O mesajı aldığımdan beri, kötü bir şeyin olacağı içime doğmuştu. Bu yüzden, Adrian'a bizi eve götürmesi için neredeyse yalvarmıştım.

"Panik yapmak işimize yaramayacak, Yan."

"Çok farklısın." Yaralı olmayan eliyle elimi tuttu ve beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Olabildiğince nazikçe eline vurdum. "Kan kaybından ölmek üzereyken Adrian'ın tepkisini düşünmeyi bırak."

"Mümkün değil. Biz onun için yaşarız."

"Tanrım. Bu çarpık bir sadakat anlayışı."

"Fakat onun çok gözü dönmüş..." Sesi canlılığını yitirip zayıfladı. "Asıl önemli olanı unuttu..."

Yarasına daha sert bastırdım, acıyla inlememek için dudaklarını büzerken homurdandı. Gücümün azaldığını hissediyordum, ayrıca Yan'ın kanaması durmuyordu.

Bilincini kaybetmesi uzun sürmedi. Hakkını vermem gerek, onunla savaşmaya çalışmıştı. İsmini söylediğimde göz kapaklarını açmaya çalışıyordu, en sonunda kendinden geçmişti.

"Yan! Bayılma. Aptal patronunu, Kolya'yı ve Jeremy'i düşün." Sesim ısrarlı ve neredeyse histerikti. Lia'nın yerine geçtiğimden beri sahip olduğum arkadaşa benzer tek kişiydi.

Kurumuş dudakları titredi ama gözlerini açmaya çalışmadı.

Ben de arkalarından ilerledim ama Lia'ya bakıp tamamen Yan'ın görüş açısında olduğundan emin olmak adına merdivenlerin başında durdum. Rai, kolunu onunkine dolayıp Lia'yı açık büfe kısmına yönlendiriyordu. O kadını Lia'nın yakınında istemesem de aralarına girip kendimi fark ettiremezdim.

Yan, on adım arkamdaydı. Bakışlarıyla buluştuğumda başını salladı. Son zamanlarda başımın belası olsa da en azından Lia'yı güvende tutacağına inanıyordum.

Kolya yanımda durarak kulağıma Rusça fısıldadı. "Lazlo geliyor, efendim."

"Benden önce git."

Korumam ona söyleneni yaparken ben de adımlarımı Lazlo'yla senkronize ettim ki birlikte merdivenden en son çıkalım. Korumasıyla bir altındaki patron, Kolya'dan mesajı aldıktan sonra bizi bir adım arkamızdan takip ediyorlardı. Bunu stratejik olarak planlamıştık, böylece kimse bizden şüphelenmeden merdivenlerde sohbet edebilecektik.

Lazlo Luciano, Sergei'yle aynı yaşlardaydı ancak onun kadar hasta görünüşlü değildi. Lazlo'nun saçı tamamen beyazdı ve yanağında, birinin yüzünü bıçakla oymak istediği zamandan kalma yara izi vardı.

Kimse o adama ne olduğunu ya da bunu neden yaptığını bilmese de Lazlo'nun onu serbest bıraktığına dair dedikodular vardı. Bu, zayıflık anlamına gelen bir dedikoduydu ve İtalyanlar yalan olduğunu ispatlamak için ellerinden geleni yapmıştı.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Adrian." İtalyan aksanıyla konuşuyordu.

"Doğru." Köklerimi vurgulamak için Rus aksanıyla karşılık verdim.

"Kulüplerimi ve evlerimi artık kendine yakıştırmıyor musun?"

"Hayır, tabii ki. Meşguldüm."

"Meşgul." Kaşını kaldırdı. "Neyle meşgulsün, Volkov?"

"Bratva'nın işleriyle."

"Bu seni daha önce beni ziyaret etmekten alıkoymamıştı." Bana yandan bir bakış attı. "Birbirimizin gözünden düşüyor muyuz?"

"Hayır ama ben, Sergei'nin gözünden düşüyor olabilirim."

Duraklarken söylediklerimin ciddiyetini tarttı. "Neden?"

"Sebebini zaten biliyorsun, Don. Richard Green'in ölümü sana yarıyor, birliğe değil."

"Evet, evet. Ama bunu yürütebiliriz, değil mi? Kararları her zaman sen alamazsın, Adrian."

"Ben almazsam artık bir müttefikin olmayacak, Don."

"Beni tehdit mi ediyorsun, Volkov?"

"Gerçekleri ortaya koyuyorum, böylece seçimini akıllıca yapabilirsin. Yeni adayımızdan bize de pay vermezsen, Sergei birliğe ihanet ettiğimden şüphelenecek. Bu da benim ölümüm olur."

"Böyle bir şey için seni öldürmez."

"Öldürür. Hâlihazırda yerimi alacak birini arıyor. Igor'un en büyük oğlu, Alexei, en parlak aday." Aslında değildi ama Lazlo'yu bunun ne kadar ciddi olduğuna ikna etmek için bir teşvike ihtiyacım vardı. Igor, eski bir garez yüzünden Lazlo'yu sevmiyordu. Alexei de babasının izinden gidiyordu. Lazlo birliğin içindeki en güçlü müttefiki

olan beni kaybederse, sırtını dayayacağı kimse kalmayacaktı.

Kolombiya'daki en kötü şöhretli kartel ile yeni bir girişime hazırlanıyordu. İhtiyacı olan son şey, bizimle gergin bir ilişki ya da yerel bir savaştı. Onunla ve iş planlarıyla ilgili tüm bilgileri, kendi lehime kullanıyordum.

"Kârımı paylaşmamı mı istiyorsun, Volkov? Sonunda menzilimizi genişletmek için çok çalıştık ve şimdi bundan vazgeçmemi mi istiyorsun?"

"Vazgeçmeni değil, akıllıca kullanmanı istiyorum." Japonların eşlik ettiği Damien, arkamızdan merdivenleri çıkarken geri çekildim.

O böyle şeylere dikkat etmese de Kai ederdi. Koyu gözleri üzerimde ve az önce Lazlo'yla yaptığım küçük toplantıda gezindi, sonra saygı göstergesi olarak başıyla selam verdi.

Kai, ayrıca Rai'ın da müttefikiydi. Sırf bu sebepten bile ona güvenmiyordum. Sergei, Rai, Vladimir ve Kyle hepsi bir paketti. Beni yok etmeye karar verirlerse beklenenden daha çok etkiye sebep olurdu.

Başka bir zaman olsaydı, hepsine kafa tutup onlara bir ders verirdim. Onlar bana dokunamadan düzenimi kullanarak onları yok ederdim.

Fakat artık bu, sadece benimle ilgili değildi.

Toplantı çoğunlukla iyi geçmişti. Arkasındaki sebep Luciano ailesi, Yakuza ve Triad ile birliğin ittifakını güçlendirmekten başka bir şey değildi. Mikhail, Sergei ve Igor'un her zaman yaptığı aynı muhabbetti. Cana yakın görünmek istediği için konuşmaya Kirill de katılmıştı. Damien vak-

tinin çoğunu sigara içerek ve Abe'e içki döküp tekliflerini reddederek geçiriyordu. Vladimir beni izliyordu. Bunu dikkat çekmeden yapsa da annem bana, onları göremesem bile birinin ne zaman tehdit olduğunu anlamayı öğretmişti.

Her zamanki gibi Sergei, fikrimi sormadığı sürece sessiz kaldım. Bu akşam bana iğneleyici laflar etme niyetindeydi. Başka bir zaman onları görmezden gelebilirdim ama bu gece hakkındaki huzursuzluğum yine paranoyayla doluyordu. Genellikle bana sinsice yaklaşamadan bastırdığım bir duyguydu bu.

"İtalyanlarla en iyi Adrian'ın bağlantısı var," diye belirtti Sergei. "Bu nasıl olmuştu?"

Bilmesine rağmen benim söylememi istiyordu. "Bir keresinde Don'a yardım etmiştim."

"Nasıl bir yardım?" Bu sefer soran Vladimir'di.

"Hayatımı kurtardı," dedi Lazlo, gururla. "Kulübüme saldırı olduğu gece, şerefsiz Rozettiler tarafından etrafım sarılmıştı. Neredeyse ölecektim ama şans eseri orada bulunan Adrian, beni kurtardı."

"Şans eseri." Vladimir'in bakışları bana kaydı. "Fakat sen tesadüflere inanmazsın, değil mi Volkov?"

"Tesadüfler olur." Kirill ilgisizce elini salladı. "Tesadüf olmasaydı, ben doğmazdım."

"İşte buna içerim. Kirill'in lanet olası tesadüfi var olsuna." Damien kadehini kaldırdığında herkes ona eşlik etti.

Konu benden çıkarak, uyuşturucu, sevkiyat ve gümrüğü içeren diğer suçlarla ilgili başlıklara geçti.

Kirill bana 'bir şey değil' tarzı bir bakış attı ama onu görmezden geldim.

Toplantı biter bitmez, Lia'yı alıp eve gitmeye hazırdım. Dışarıya çıkarken Vladimir merdivenlerde tam arkamdaydı ve sadece ben duyabileyim diye Rusça fısıldadı. "Richard'ın ölümüyle bir alakan olduğunu biliyorum."

"Kanıtın ne?" Sakin kaldım.

"Kanıt bulacağım. Bulduğumda arkanı kolla, Adrian. Canını kendi ellerimle alacağım."

"İyi şanslar, Vladimir. Ciddiyim."

Bunu söyledikten sonra, Kolya ile birlikte hızla merdivenlerden indik.

"Yan'ı kontrol ettin mi?" diye sordum.

"Sadece Bayan Volkov'u arabaya götürmesini söyledim. Bizden önce araçta olacaklar."

Otoparka ulaşana dek adımlarımı hızlandırdım. Kolya, telefonuna bakarak arkamda durakladı.

"Ne oldu?"

Kaşları çatıldı. "Araba hareket hâlinde."

"Ne demek hareket hâlinde?" Telefonundaki GPS*'e baktım. Gerçekten arabamız çoktan malikâneden ayrılmıştı.

Telefonumu çıkarıp Yan'ı aradım. Hattın diğer ucundaki çalma sesi, duyduğum en uzun ve ızdırap verici sesti.

Arama sonunda yanıtlandığında hışırtı ve soluma sesleri geliyor olsa da beni karşılayan Yan'ın sesi değildi. Fısıltıyla konuşan Lia'nın yumuşak sesiydi. "Yan! Yan, gözlerini aç!"

Konuşmadım çünkü yalnız olduğunu sanmıyordum. Benimle konuştuğunu ele vermek istemiyordum.

"Yan!" diye haykırdı. "Adrian ve Kolya buraya gelecek. Yardım edecekler."

* Takip cihazı.

"Kapa çeneni, sürtük," dedi bir ses arkadan. Sonra Lia çığlık attı.

Telefon kesildi.

Telefonu sıkıca tutarken çenem o kadar kasıldı ki kırılmak üzereydi.

"Ne oldu?" diye sordu Kolya, ses tonu tedirgindi.

"Lia kaçırıldı."

25
Winter

Her şey çok hızlı gerçekleşti.

Bir an, Yan beni arabaya bindiriyordu ve sonra vurulmuştu. Sessiz ve hızlıydı. Geriye doğru sarsılıp bana çarpmasaydı fark etmezdim bile.

Omzunu kan kaplamış, yine de beni itmek için uzanmıştı.

Fakat çok geçti.

İnatçı eller beni arabanın içine çekerken ben, Yan'nın omzundaki kanamayı durdurmaya çalışıyordum.

Yan tüm gücüyle bana tutundu. Onu aynı omzundan tekrar vurdular. Göğsümü onunkine yasladım, böylece yeniden vuramazlardı. Tüm enerjimi onu içeri, yanıma çekmek için kullandım.

Beni öldürmek istemedikleri belliydi yoksa beni de vururlardı. Bu yüzden bedenimi, Yan için siper ettim. Onun bizimle gelmesini istemedikleri açıktı. Yan'ı muhtemelen diğerlerinin bulup yardım etmesi için dışarıda bırakmalıy-

dım fakat sırf öldüğünden emin olmak için arabayla üzerinden geçebilirlerdi.

Öndeki adamlardan biri Adrian'la konuşmamı kestiğinde, bedenim hâlâ Yan'ınkini koruyordu. Kocama verdiğim küçük bilgilerle bizi yakında bulmasını ummak buraya kadardı. Çünkü gittiğimiz yer hakkında içimde kötü bir his vardı ve Yan, çok kan kaybediyordu. Beyaz eldivenlerim, omzundaki iki deliğe bastırmaktan kıpkırmızı olmuştu, akan kan durmuyordu.

Dudakları soluktu, yaralı olmayan eliyle beni itmeye çalışsa da hareket etmeyi reddediyordum. Eğer çekilirsem elinde tüfek tutan kahrolası adam onu vurmaktan çekinmezdi.

Nereye gittiğimize dikkat etmemiştim ama yollar tenha, sessiz ve karanlıktı. Önde iki adam vardı. Arabayı kullanan adam deri ceket giyiyordu. Saçı bir şapkayla gizlenmişti. Taktığı siyah maske, ağzı ve burnu dışında yüzünü tamamen kaplıyordu. Sessiz olan, arabaya bindiğimizden beri konuşmayan oydu. Diğer adam, tüfeğini sanki bir evcil hayvanmış gibi kucaklamıştı. Yan'ı, ikinci kez vuran ve Adrian'la telefon konuşmamı kesen oydu.

Arabayı kullanan konuşmamıştı bu yüzden uyruğunu anlayamıyordum ama tüfekli adam az önce aksanlı bir İngilizce konuşmuştu.

Bunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama Adrian'la alakalı olduğundan neredeyse emindim. Onu bir şey yapmaya zorlamak için mi beni kaçırıyorlardı? Fidye için olduğunu sanmıyordum, çünkü öyle olsaydı, talepleri şimdiye dek karşılanırdı.

O dosyada, Adrian'ın birçok suikast girişimine hedef olduğundan bahsedilmişti. Konumu yüzünden, bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyordu ve bunu birliğin yararına kullanıyordu. Gücü ele geçirmek, öldürme emri vermek, anlaşmaları kaldırmak olsun, fark etmezdi. Hayati bilgiler üzerindeki kontrolü, onu Bratva'nın klasik müttefikleri dâhil olmak üzere sayısız suç örgütü ve kartellerin hedefi yapmıştı.

Bir keresinde Ogla, Adrian'ın kendi güvenliği için evden çalıştığından ve *Pakhan*'ın da birliğin en önemli serveti olan Adrian'ı, tehlikeden korumak için bunu tercih ettiğinden bahsetmişti.

"Bırak beni," diye inledi.

Omzuna doğru başımı salladım. İki elimle yarasına bastırıyordum. "Seni öldürecekler."

Kaşını kaldırdı. "Onlar öldürmezse, patron öldürecek."

Kaşlarımı çattım. "Şimdi Adrian'ın saçma sahiplenişini düşünme zamanı değil."

"Sana dokunduğum için beni gerçekten öldürür."

"Sen dokunmuyorsun. Ben dokunuyorum." Ön tarafta oturan sessiz adamlara baktım. "Kim onlar?"

Yan kafasını salladı. Bilmediğini mi yoksa bizi duyabilecekleri için onlar hakkında konuşmamam gerektiğini mi söylüyordu emin değildim. Büyük ihtimalle ikisini de söylüyordu.

Tek bildiğim, bu adamların tehlikeli ve oldukça profesyonel olduğuydu. Bu geceki partinin yoğun güvenliğini aşmış ve oradan fark edilmeden çıkmışlardı. Arabanın buna fayda sağlayan filmli camları olmasına rağmen yine de etkileyiciydi. Yan ve ben tamamen hazırlıksız yakalanmıştık.

"Neden bu kadar sakinsin?" diye sordu Adrian'ın koruması. Şakaklarından terler akıyordu.

Sabit ellerime baktım. Nefes alışverişim bile sakindi. Yan vurulduğunda bile paniklememiştim. İlk düşüncem, onu bu beladan sağ salim kurtarmaktı. Hâlâ da öyleydi.

O mesajı aldığımdan beri, kötü bir şeyin olacağı içime doğmuştu. Bu yüzden, Adrian'a bizi eve götürmesi için neredeyse yalvarmıştım.

"Panik yapmak işimize yaramayacak, Yan."

"Çok farklısın." Yaralı olmayan eliyle elimi tuttu ve beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Olabildiğince nazikçe eline vurdum. "Kan kaybından ölmek üzereyken Adrian'ın tepkisini düşünmeyi bırak."

"Mümkün değil. Biz onun için yaşarız."

"Tanrım. Bu çarpık bir sadakat anlayışı."

"Fakat onun çok gözü dönmüş..." Sesi canlılığını yitirip zayıfladı. "Asıl önemli olanı unuttu..."

Yarasına daha sert bastırdım, acıyla inlememek için dudaklarını büzerken homurdandı. Gücümün azaldığını hissediyordum, ayrıca Yan'ın kanaması durmuyordu.

Bilincini kaybetmesi uzun sürmedi. Hakkını vermem gerek, onunla savaşmaya çalışmıştı. İsmini söylediğimde göz kapaklarını açmaya çalışıyordu, en sonunda kendinden geçmişti.

"Yan! Bayılma. Aptal patronunu, Kolya'yı ve Jeremy'i düşün." Sesim ısrarlı ve neredeyse histerikti. Lia'nın yerine geçtiğimden beri sahip olduğum arkadaşa benzer tek kişiydi.

Kurumuş dudakları titredi ama gözlerini açmaya çalışmadı.

"Yan!"

"Sikik çeneni kapat, sürtük!" Tüfekli adam arkasını döndü ve tüfeğinin ucuyla suratıma vurdu. Acı, şakağımda patlarken ağzıma metal tadı doldu.

Hissettiğim keskin acı yüzünden gözlerim yaşlarla dolsa da ağlamadım. Yan'ın soğuk, hareketsiz bedenini de bırakmadım.

Araba durduğunda Yan'a daha çok sokuldum. Onu hiçliğin ortasında bırakırlarsa hayatta kalamazdı.

"Bu sürtükle ilgilenmenin vakti geldi." Tüfekli adam bir sigara çıkardı. "Onun sinir bozucu sesinden bıktım..."

Sürücü, onu kaşlarının ortasından vurduğunda sigarası elinden yere düştü. Yüzü şaşkınlıkla dolarken kafası yana savruldu.

Bedenim kaskatı kesilmiş, güçlükle soluk almaya başlamıştım. Ortağını vurmuştu.

Sürücü başını yerde tutarken siyah şapka yüzünü gizliyordu. Siyah deri bir eldiven giymişti. Bir eli hâlâ direksiyonda, diğeri ise kucağındaydı. Duruşu rahat ve soğukkanlıydı.

"Gürültücü şerefsiz." Gelişigüzel bir şekilde mırıldandı.

Aniden gelen idrak edişle dudaklarım aralandı. Kâbusumdaki sesin aynısıydı.

Aynı ton.

Aynı konuşma biçimi.

Tek bir görevin var. Lanet olası tetiği çek.

Gölge. Gölge buradaydı.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Düşes," dedi arkasını dönmeden. "Beni özledin mi?"

Onu görmek için yan tarafa hareket etmeye çalıştım ama şapka ve maske yüzünü gizliyordu.

"Sen kimsin?" Sesim sakin, aynı zamanda temkinliydi.

"Benim kim olduğum ilginç bir tabir. Sen kimsin, Düşes? Görevin ne?"

"Bir görevim yok."

"Evet, var." Silahı elinde döndürürken işaret parmağı tetiğe dokunuyordu. "Ne olduğunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Görevini gerçekleştirmezsen, bedelini ödersin."

"Neyden bahsettiğin hakkında en ufak fikrim yok." Sözcükler ağzımdan çıkarken dudaklarım titriyordu.

"Seninle konuşmak için bir açık bulmak çok uğraştırıcı, Düşes. Vaktimi harcamayı bırak ve görevini yap. Yakında seni kontrol edeceğim." Arabadan indi ve daha nefesimi veremeden kapımı açıp beni sertçe dışarı çekti.

Yan'a tutunmuştum, ikimiz de yere yuvarlandık. Dışarısı karanlıktı. O kadar karanlıktı ki Yan'ın yüz hatlarını zar zor görüyordum.

Gölge önümde dikiliyordu ama kim olduğunu anlamamın imkânı yoktu. Uzun, inceydi ve şey gibi kokuyordu… Çamaşır suyu.

Çamaşır suyu mu? Neden öyle kokuyordu ve bu neden tanıdık gelmişti?

"Ben sabırlı bir adam değilim, Düşes. Bu yüzden sınırlarımı zorlama."

Bunu söyledikten sonra arabaya bindi. Tekerlekler çakıl ve toprakta feryat ettikten sonra araba ilerleyip kayboldu.

Bizi burada mı bırakıyordu?

Adrian'ı aramak ya da flaşını kullanmak için telefonum bile yoktu.

Yan'dan bir inilti yükseldi. Sıcak bir şeye ulaşana dek öne doğru eğildim. Yan'ın eli. Tanrıya şükür sadece eliydi.

"Yan! Aç gözlerini."

Yanıt yoktu. Omzuna dokunduğumda kanın hâlâ aktığını hissedebiliyordum. Bir şey yapmazsam, şüphesiz ki ölecekti.

Onu karnının üzerine çevirmek için çok uğraştım; sonra önünde çömelerek yaralı olmayan kolunu boynuma doladım ve diğer elimle ceketinin kenarını tuttum.

Ayağa kalkarak onu taşımaya çalıştım. Benden daha ağır, uzun ve cüsseliydi, bu yüzden planım daha en başından muhteşem bir fiyaskoydu. Bütün ağırlığını üstüme versе de onu bırakmadım.

Durmadım.

Topuklu ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıp dengemi sağlamak adına yalın ayak yürüdüm. Çakıl taşları ayağımın altına küçük iğneler gibi batıyordu. Başta, sırtım ikiye ayrılmış gibi hissediyordum ama birkaç adımdan sonra, bir adrenalin dalgası uzuvlarıma yayıldı.

Stüdyoda dans edip ayaklarıma işkence ederek geçirdiğim o uzun geceleri hatırlıyordum. Duruşumu, tekniğimi ve performansımı geliştirmek için tekrar tekrar alıştırma yapmıştım. Ondan sağ çıktıysam, bundan da çıkabilirdim. Yan'ı arkada bırakmamın imkânı yoktu. O kurşunlara benim için siper olmuştu. Benim yüzümden *ölüyordu*.

Gece, sakin ve karanlıktı. Yönümü belirlememe yardımcı olacak ay bile yoktu. Tepeden tırmağa ürperdiğim sırada kaslarım acıyla bağırdı.

O kadar uzun süredir yürüyordum ki ayaklarımı hissetmemeye başlamıştım. Yardım çağırmak için bir yer bulmalıydım ve bunu hemen yapmalıydım.

Ayaklarım sert bir zemine bastı, Yan'ı zorlukla ayakta tutmaya çalışırken bile gülümsedim. "Bir yol buldum, Yan. Bizi güvenli bir yere götüreceğim."

Ses çıkarmadı. Parmaklarımın altındaki nabzı gittikçe yavaşlarken bedeni de ağırlaşıyordu.

"Hadi. Benimle kal, Yan."

Uzaktan gelen parlak far ışıklarını fark ettiğimde yola ulaşmaya çalıştım. Gelen araba hızlanarak yanımızdan geçerken geri çekildim. Siktir. Ucuz yırtmıştık. Daha fazla ilerlemiş olsaydım araba bize vuracaktı.

Araba, yavaşlayıp kırmızı ışıklarını yakarak durdu. Sonra tam gaz geri gelerek bize yaklaştı.

Yolcu kapısı açılıp Adrian dışarı fırladığında neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Gerilmiş ifadesine ve çekilmiş silahına baktım. Savaş başlatmaya ve kazanmaya hazır bir savaş lordu gibi görünüyordu.

Bizi bulmuştu.

Nasıl bu kadar hızlı geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama burada olduğu için çok mutluydum. Beni omuzlarımdan kavradı. "İyi misin?"

Hafifçe kafamı sallamayı başardım ve Yan'ı gösterdim. "Vuruldu. İki kez. Ona yardım et."

Ben daha sözcükleri tam çıkaramadan Kolya, Yan'ı benden alıp taşıdı. Fakat ağırlığı üstümden kalkınca rahatlamayla gevşememiştim. Aksine, olumsuz düşünceler kafama dolarken parmaklarım titriyordu.

En azından bana yaslanırken ne kadar zayıf olsa da kalp atışını hissedebiliyordum ve kendime hayatta olduğunu söylüyordum. Şimdi, ölüme yaşamdan daha yakınmış gibi geliyordu.

Başka bir araç daha yaklaşıp yanımızda durduğunda Kolya, Yan'ı dikkatlice ona bindirdi.

"Lia."

"Ne?" Hâlâ Yan'ın cansız bedenini izlerken kayıtsızca cevapladım.

"Lia!"

"Ne?" Adrian'a çıkıştım.

Gözlerimin altını siliyordu. Ağzıma tuz tadı geldiğinde ağladığımı fark ettim. Ne kadardır ağlıyordum bilmiyorum ama burnumu çekip titrememe sebep olacak kadar uzun olmalıydı.

Ellerimi, elbisemi ve montumu kontrol etti.

"Benim değil. Yan'ın," diyerek kanı açıkladım.

Adrian başparmağını yanağıma sürterek kesilmiş dudağıma ulaştı, dokunuşuyla yüzümü buruşturdum. "Bunu yapan şerefsiz nerede?"

"Öldü."

"Öldü mü?"

"Ortağı onu öldürdü."

"Ortağı nerede?"

"Arabayla gitti." Yan'ı taşıyan araba uzaklaşırken Adrian'a baktım. "O iyi olacak mı?"

Adrian'daki şüpheyi sezebiliyordum. Onu görmüştü. Kanı görmüştü. En yakın ikinci korumasının hayatta kalamayabileceğini biliyordu.

"Hadi gidelim." Beni arka koltuğa yönlendirirken iki koruması öne geçti.

Eve yolculuğumuzun tamamında Adrian kollarını etrafımda tuttu. Aptal gözyaşları akmayı bırakmıyordu ve kış günüdeki bir yaprak gibi titriyordum.

Ceketini çıkararak kanlı montumun üstüne sarsa da göğsümün derinlerindeki sızı hafiflemedi.

Ağlıyordum ama sadece Yan için değildi. Ağlıyordum çünkü sanırım o adamı, bir görevim olduğunu söyleyen Gölge'yi tanıyordum.

Bir şey bana, bu görevin hayal edebileceğimden çok daha tehlikeli olduğunu söylüyordu.

26

Winter

Doktor, Yan'ın yaşayacağını söylediğinde ilk gerçek nefesimi içime çektim.

Çok kan kaybetmişti, bilinçsizce yatıyordu. En azından hayati tehlikeyi atlatmıştı.

Bu sözcükler göğsüme hücum etti ve dengemi bozarak tüm gücüyle kalbime saplandı. Adrian'ın kolunu kavrayarak dengemi sağladım. Yan'ın, konukevinde bulunan odasının ortasında dikiliyorduk. Adrian'ın daha önce girmeme izin vermediği konukevindeydik.

Yan sırtüstü yatarken göğsü bandajlıydı. Vücudu daha fazla kan kaybetmiyor olsa da gözlerini açmıyordu. Güzel, manken yüzü solgundu ve dudakları çatlamıştı.

Kolya yanındaydı, doktorun ona gösterdiği gibi Yan'ın ateşini ölçüyordu. Kendilerine özel doktorlarının olması ve neden Adrian'nın evinde vurulmuş bir yaralı olduğunu sorgulamaması gözümden kaçmamıştı.

Her gün yaşanan bir şeymiş gibi doktor sadece başını sallayıp gitmişti.

Büyük ihtimalle öyleydi.

"Ateşi nasıl?" diye sordum, Kolya elindeki cihaza bakarken.

Oda, ortadaki yatak ve köşedeki dolapla oldukça sade görünüyordu. Işık yalnızca komodinin üstündeki lambadan geliyor, Yan'ın solgun yüzüne koyu gölgeler düşürüyordu.

"Yüksek ama endişe verici değil." Kolya doğruldu, her zamanki çatık kaşlarıyla beraber duruşu ihtiyatlıydı. "Gece boyunca ateşinin düşmesini sağlayacağım."

Öne doğru bir adım attım. "Ben de kalacağım."

"Hayır." Adrian, dirseğimi yakalayıp beni geri çekti. "Üstüne düşeni yaptın. Şimdi işi Kolya'ya bırak."

"O haklı, Bayan Volkov. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Onu taşımasaydınız ya da kanamasını durdurmaya çalışmasaydınız, hayatta kalamazdı." Kolya, gülümseme benzeri bir ifade takındı. Bu konuda aynı patronu gibiydi. Neşeli Yan'dan birkaç ders alabilirlerdi.

"Bir şey değildi."

Kalıp Yan'a göz kulak olmak istiyordum ama Adrian, beni kollarında taşıyarak konuk evinden çıkıp ana eve yöneldi. Ayakkabılarım olmadığı için bunu bir süredir yapıyordu ve minnettardım çünkü bacaklarım beni doğru düzgün taşıyamıyordu. Kanlı eldivenlerimin içindeki ellerim kucağımda duruyordu. Bu manzarada kaybolmamaya ve Yan'a ne olduğunu hatırlamaya çalıştım.

"Bana tutun, Lia," dedi Adrian sertçe.

"Ellerim kanlı."

"Umurumda gibi duruyor mu?"

O umursamıyordu ama ben umursuyordum. Kollarımı boynuna dolasam bile, eldivenleri uzakta tutmaya çalıştım. Üzerine kan bulaştırmak istemiyordum.

Kan etrafında olmamalıydı.

Odaya girer girmez, beni bırakması için kıpırdandım. Parlak ışıkta eldivenlerime, montuma ve elbisemin üstüne bulaşan kızıllığı görebiliyordu. Her yerdeydi, sanki ikinci bir deri gibiydi.

Adrian beni ayaklarımın üzerine bıraktığında geri kaçtım. Kapıyı kapatıp bana doğru geldiğinde gözleri, fırtına toplanıyormuş, volkan patlayacakmış ya da ikisi birden olacakmış gibi kısık ve karanlıktı.

Smokinin beyaz gömleğinde kan lekeleri vardı. Alnında da biraz vardı. Bundan hoşlanmamıştım. Üzerinde kan görmek istemiyordum ve benim yüzümden orada bulunmuş olmasından nefret ediyordum.

Onun üzerinde gerçekten kan olmamalıydı.

Kaşlarımı çattım. Birkaç saniye içinde bunu ikinci kez düşünmüştüm. Neden bana musallat olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama biliyordum ki kızıl rengi onun üzerinde göremezdim. İçine hapsedildiğim kara kutunun olduğu yerdeki karanlık, bir parçamı sertçe çekiyordu.

"Ben... duş alacağım." Yanından geçip kapıya ilerledim. "Diğer odalardan birinde alırım."

Kapı kolunu tuttuğum sırada bedeni, aniden arkamda belirip benimkiyle bir olurken, sert kasları ve uzun cüssesinin altında küçücük kaldım. Avucu kapı kolunun üzerindeki kanlı eldivenimi kavrarken kulağıma fısıldadı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Duş..." Sesim alçak, nefes nefeseydi. Kulağa samimiyetsiz geliyordu çünkü aslında duş, şu an yapmak istediğim son şeydi.

"Ne kadar endişelendiğime dair bir fikrin var mı?" Parmakları saçımı tutan tokaları çıkarırken çenesi kafamın yan tarafına sürtündü. Tutamlar sırtıma düştü, burnunu saçlarıma gömerek kokumu içine çekti. "Seni tekrar kaybettiğimi sandım, Lia."

Gözlerim kapanırken sesinin derin, alçak tonu ve bedeninin arkamdaki hissi içime işliyordu. Güvenli ve çok samimiydi. O başka bir kadın hakkında konuşuyorken bu düşüncelere sahip olmamalıydım ama onun varlığından başka bir şey düşünemiyordum. Onun dokunuşundan. Onun sözlerinden.

Alkol yerine ona bağımlı olmuştum. Acımasız cezaları ve yoğun orgazmlarım, yeni dozum olmuşlardı. Bunu benden alması içmemekten daha fazla acıtmıştı. En azından içkinin yokluğunda sadece baş ağrım oluyordu. Adrian'ın yokluğunda ise bütün bedenim yoksunluk sendromu geçiriyordu.

Neredeyse sonsuzluk kadar uzun bir süre aç bırakılmıştım. Bu gece yalnızca açlığımı körüklemişti.

Adrian'ın dudağı hafifçe çenemin kıvrımına dokundu ve dişleyip emerek boynumun oyuğuna indi.

Kaslarım önceki sertliğini kaybederken kollarında gevşedim. Parmaklarım kapının kolunu bıraktı. Adrian, iki parmağıyla çenemi tutup kaldırdı ki boynumu öpebilsin. Hemen sonra köprücük kemiğimi öpüp tekrar çeneme geri döndü.

Kan, onu caydırmıyordu. Sanki yokmuş gibiydi.

Beni etrafımda döndürdü, sırtım kapının sert yüzeyiyle birleşirken ona baktım.

Ceketini ve ardından montumu çıkarırken bakışlarıma karşılık veriyordu. Kıyafetler birbirini takip ederek etrafımda birikirken sessizdim.

Adrian, bir elinin parmaklarını saçıma dolarken diğeriyle de fermuarımı bulup hızlıca açtı. Yere dağılmış diğer kıyafetlere katılmadan önce kumaş kollarımdan aşağı kaydı. Üzerimde askısız sutyen ve siyah, dantelli külottan başka bir şey olmadan dikiliyordum.

Yarı çıplaktım, yine de savunmasız hissetmiyordum çünkü son birkaç gündür bana attığı robotik bakışların aksine, Adrian'ın beni izleme şekli hararetli ve yakıcıydı.

"Yan'a yardım etmek için yaptıklarınla çok gurur duydum, Lenochka." Yüzüme karşı mırıldanırken parmaklarını külotumun kenarlarına geçirdi.

"Benimle gurur mu duydun?" Dengede durabilmek adına gömleğinin yanlarını tuttum.

"Seninle hep gurur duydum." Durakladı. "Onu değiştirip *çoğunlukla* diyelim."

'Çoğunlukla' kelimesinin beni mi Lia'yı mı içerdiğini sormak istedim ama bu ânı mahvetmemeyi seçtim. Şu an, beni ne olarak gördüğü umurumda değildi çünkü burada olan bendim.

Ben Lia değildim.

Bendim.

Adrian, kemerini çözdü ve pantolonuyla çamaşırı aşağı inerken kesik nefeslerle ona baktım. Her zaman görülmeye değer bir manzaraydı, içgüdülerim bana onun tehlikeli olduğunu söylese bile gözlerimi alamadığım bir şeydi.

Tehlikeye rağmen –daha doğrusu onun *yüzünden*– hiç kaçma şansım olmadan yörüngesine yakalanmıştım.

Bir bacağımı kaldırıp beline doladı. Aletinden gözümü alamayarak bacağımı orada tuttum. Sertti, kalındı ve o kadar hazırdı ki içim, şehvetle dolarak pır pır etti.

Adrian, yavaşça içime girdi ve kaygan merkezime rağmen siki bedenimi zorluyordu. Tamamen içimde olmadan beni doldurmuştu. O acele etmiyorken beni ele geçiren şeyin yalnızca etimi yarıp kemiklerime sızan arzu olmadığını fark ettim. Daha derin, karanlık ve uğursuz bir şeydi. Tam şu anda, santim santim bana sahip oluşunu izlemek istiyordum. Bedenlerimizin nasıl birleştiğini izlemek istiyordum.

Gırtlaktan gelen bir inleme havaya yayıldığında benden geldiğini fark ettim.

Adrian durdu ve dudaklarından memnun bir inleme döküldü. "Sikeyim, Lenochka… Hırıltılı, seksi sesini duymayı ne kadar düşündüğümü biliyor musun?"

Dudağımı ısırıp bunu bitirmeyi, o hâlâ başka bir kadının ismini söylerken sesimi duymasına izin vermemeyi istesem de gözlerindeki bakış beni durdurdu. Grisi yoğundu ama sert değildi. Canlı bir rüyada hapsolup yakında uyanacağımı bilmek gibiydi, bu sebeple her saniyesinden keyif almalıydım.

"Çok güzelsin," diye hırıldadı. Sikinin tamamı içime girene dek kalçalarını itti. "Sen evimsin."

Sözlerine ve beni olabilecek en nefis şekilde esneterek doldurmasına karşılık güçlükle soludum.

Evimsin.

Bana evim demişti.

Bacaklarımın ikisi de belini sarsın diye bedenine tırma-

nırken kollarımı boynuna doladım. Kanı ya da bunun muhtemelen en kötü görünüşüm olmasını umursamıyordum.

Kafamda yankılanıp duran tek şey 'ev' kelimesiydi. Benim hiç evim olmamıştı ve Adrian'ın bana evim demesi, var olduğunu bilmediğim, uykudaki bir yanımı tetikliyordu.

Bir ev isteyen, özellikle de onun evi olduğumu göstermesini isteyen yanım, tetikleniyordu.

Adrian içimde yavaşça hareket ediyordu. Bu yeni pozisyon, içime acele etmeden her giriş çıkışında, en hassas noktama vurmasını sağlayacak kadar derindi.

"Çok darsın, Lenochka. Hadi, benim için rahatla."

O zaman fark ettim ki yalnızca beni incitmemek için yavaş hareket ediyordu. Adrian, acımasız doğasına rağmen bazen bana, yeterince sert tutarsa kırılacak kristal bir kadehmişim gibi davranıyordu.

Gerçekten kocaman olduğu için de bu doğru olabilirdi. O kadar büyüktü ki sırılsıklam olmama rağmen içime her girişinde bir yanma hissediyordum. Fakat muhteşem bir yanmaydı. Güvelerin ondan tat aldığı sürece canlı canlı yanmayı umursamayacakları türden bir yanmaydı.

Topuklarımı poposuna bastırarak onu sessizce kışkırttım. Ritmi artarken Adrian'ın dudakları benimkileri yakaladı. Öpüşü, içime giriş çıkışlarının şiddetiyle uyuşuyordu. Başta derin ve acelesizdi. Sonra, hızlı ve merhametsiz bir hâl alıp beni tüm mantığımdan yoksun bıraktı.

Denesem bile ona ayak uydurmak mümkün değildi. Sırtım kapıya çarpıp üzerinden kaydı. Vücudum kalçalarının, öpüşünün ve bedeninin keskin gücüne uymak için kapıya çarpıp duruyordu.

Ben onun ellerinde bir kuklaydım ama mantığımı benden almıyordu. Kendini tenimin altına kazıyordu. Sağduyumu ve nefesimi çalıyordu. İçimde var olduğunu bilmediğim kapılar açıyordu.

Beni öpmeye başladığından beri, havaya ihtiyacım kalmamıştı. Artık oksijenim oydu. Hayata, dişimle tırnağımla savaşarak tutunma sebebim oydu.

Orgazmım o kadar sert gerçekleşti ki bedenimde patlayana dek geldiğini fark etmemiştim. Başımı geriye attım ve dudaklarım bir anlığına onunkinden ayrıldı. "Aaah... Adrian! Adrian!"

"Siktir, siktir."

Onun küfrettiğini duymak, yalnızca orgazmımı daha da güçlendirdi. Genellikle küfreden biri değildi ama beni kollarına aldığından beri, demirden kontrolünü kaybetmiş gibiydi.

Hayvani bir güçle içimde hareket ederken, beni kapıya karşı derin ve şiddetli darbelerle sikiyordu. "Tekrar et. Adımı tekrarla."

"Adrian," diye fısıldadım, sonra inledim. "Adrian!"

Bir anlığına havada asılı kaldığımı hissettim. Başım ve kalbim sersemlemişti. Yara izim karıncalanmıyordu ve göğsüm sızlamıyordu.

Özgürdüm.

Adrian'ın kollarında, herkesten, her şeyden kurtulmuştum. Sadece bendim.

Bu düşünceler orgazm dalgamı genişletti ve beni bütünüyle yuttu. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Beni korkutmasına rağmen yine de sürükleniyordum.

Parmaklarımı Adrian'ın omuzlarına geçirirken iniltiyle karışmış bir mırıltı dudaklarımdan döküldü.

Adrian o anda boşaldı. Omuzları parmaklarımın altında gerilirken menisinin içimi ısıttığını hissediyordum.

"Siktir," diyerek boynuma karşı nefesini verdi.

Ayaklarına dolanan pantolonu ve iç çamaşırından kurtulup hâlâ içimdeyken beni banyoya taşıdı. Eldivenlerimi ve sutyenimi çıkararak onları arkasına attı. Ellerim kanlı olsa da Adrian onlara iğrenerek bakmıyordu, daha çok gururla bakıyordu.

Seninle gurur duydum demişti.

Sen benim evimsin de demişti.

Orgazm yüzünden mi kendimden geçmiş bir hâldeydim, yoksa bu tamamen başka bir şey miydi?

Beni ayaklarımın üstüne bırakıp içimden yavaşça çıkarken dengemi sağlamak adına kolumu tuttu. İçimdeki kaybıyla titrerken menisi bacaklarımdan aşağı aktı, gözlerim oraya kaymıştı.

Tanrım. Bu beni azdırmalı mıydı?

Adrian, gömleğini çıkarıp sert kaslarını ve kollarını süsleyen ruhani dövmelerini göz önüne sererken, beni adamakıllı sikişinin bacaklarımdan akan kanıtını izliyordu.

Dövmelerine dokunmak, onu tutmak istiyordum fakat bunu yapmak, bana düşmezmiş gibi hissediyordum. Sanki dövmelerini incelemeye hiç hakkım yoktu.

Adrian düğmeye bastığında su bir anda bizi ıslattı. Ellerimi kanı temizlemek için ovmuş, tırnaklarımın arasındakiler için de bir fırça kullanmıştı. Sonra yüzüme geçti, boynuma ve kollarıma.

Bana dokunma şekli yüzünden erimek üzereydim. Gözlerindeki ilgi yüzünden. Sadece bana gösterdiği, karakterine uymayan yumuşaklığı yüzünden.

İşini bitirdiğinde kollarını belime dolayıp beni havaya kaldırırken parmak uçları popoma batıyordu. Sonra acımasız bir darbeyle tek seferde sertçe içime girdi.

Boşaldım. Öylece.

Çok da azmış değildim ama sanırım, beni yıkama şekli o kadar tahrik ediciydi ki orgazm için tek yapması gereken içime girmesiydi.

Fiziksel uyarılmanın aksine, beni asıl etkileyen hareketlerinin arkasındaki anlam, şefkat ve gri gözlerindeki yalnızca bana adadığı endişeydi.

Beni duşta sikerken inlemelerimi, çığlıklarımı ve mutlak hazzımı bastırmaya çalışmadım. Adrian'ı bırakmak istemeyerek iki elimle ona tutundum.

Onu hiç bırakmak istemiyordum. Asla.

Beni sikmeyi, bana sahip olmayı, arada bir de pozisyon değiştirmeyi bırakmadı. Elleri her yerdeydi. Memelerimi avuçluyor, meme uçlarımı çimdikliyor ve saçımı çekiyordu ki boğazımdaki hassas noktayı dişleyebilsin. Beni öptükten sonra dilimi ısırdı. Meme ucumu emerek dişleriyle çekiştirdi. İçimdeki hızını yavaşça artırarak düzensiz ve delirtici bir seviyeye çıkardı.

O kadar uyarılmıştım ki bir orgazmın diğerine karışıp durduğunu hissediyordum.

Şimdi, bedenimin ön tarafı transparan duş kabinine yapışmıştı ve iki bileğimi de tepemdeki camda tek eliyle hapsederken beni arkadan sertçe sikiyordu.

Her giriş çıkışı nefisti ve hissettiğim batmanın acısına rağmen ağzım 'O' şeklinde açılmıştı.

"Ahh... Adrian... Boşalacağım..."

Ritmini artırırken diğer eliyle acıtana dek meme uçlarımı çimdiklediğinde acıyla bağırdım. "Çok hassas."

"Adrian!" Yere inişi olmayan bir düşüşe geçtim. Düşüp yuvarlanmaya devam ettim ve sırf tekrar yapabilmek için durakladım.

Böyle hissettireceğini bilseydim, sesimi duymasına izin verirdim, böylece beni uzun zaman önce sikerdi.

Adrian hâlâ boşalmamıştı. Aksine, orgazmım onun içimde daha da sertleşmesine neden olmuştu. Dudakları kulağımla buluşurken fısıldadı. "Beni evime hoş karşıladığın için teşekkür ederim."

Sonra yine içime boşaldı. Bu hissi ve sözlerini aklıma kazımak için gözlerimi kapattım.

Cevap olarak *evim olduğun için teşekkür ederim* diye fısıldamak üzereydim ama kafası, omzumla ensemin birleştiği yere düştü ve oradaki tenimi öptü. "Siktir, seni özledim Lia."

Bedenim onunkine karşı gevşedi. Bu gece olan her şeye karşı gevşedi. Endişesi, serbest kalmış tutkusu ve tenimi dişleyip kalçalarını yavaşça itişi, asla benim için değildi.

Beni *görmüyordu*. Yalnızca Lia'yı görüyordu.

Bu düşünce beni o kadar derinden yaraladı ki yanağımdan bir damla yaş süzülerek suya karıştı ve giderden aşağı aktı.

Çünkü biliyordum, biliyordum ki beni asla Winter olarak görmeyecekti.

Hep Lia olacaktım.

27
Adrian

Duramıyordum.

Onu kaldırıp karnının üstüne yatırdığımda ve bacaklarını açıp arkadan içine girdiğimde kendime bunun son olacağını, duracağımı söyledim.

Dün gece onunla bir kere daha seviştikten sonra da duracağımı söylemiştim.

Dişlerim boynunu ısırıp parmaklarım klitorisiyle oynarken onu uyandırdıktan sonra da duracağımı söylemiştim.

Fakat ben lanet bir yalancıydım.

Durmak için ne iradem ne de planım vardı. Onu ne kadar çok tadıp uyarılışının somut tadını alırsam, onunla o kadar çok ziyafet çekmek istiyordum. Onu yiyip öyle derine yutmak istiyordum ki dışarı çıkmanın yolunu bulmayı bile düşünmesin. Ondan birbiri ardına orgazmlar koparmak için yöntem üstüne yöntem buluyordum.

Genelde, durması gereken noktayı tam anlamıyla bilen biriydim. Bir şeyleri az ya da çok yapamazdınız. O dengeyi

bulmak çoğu kişi için imkânsızken benim için değildi. Hep 'tam kararında' olmayı başarmıştım.

Bunların hepsinin istisnası Lia'ydı.

Önceden tahmin edemediğim bir bağımlılıktı. En sonunda onu fark ettiğimde çoktan damarlarıma sızmıştı.

Sınırları zorlanması gereken oydu ama bir problem karmaşasına düşen ben olmuştum.

Bu kadın sarhoş ediciydi. Tenimin altına sızmış, kara büyüsünü kemiklerime işlemişti. Şimdi, nefes alma sebebim oydu. Eğer onu ya da ona dokunmayı bırakırsam, tekrar kaybolacaktı.

Ona bir daha asla sahip olamayacaktım.

Bu düşünceyle içine giriş çıkışlarım şiddetli, keskin aynı zamanda hayvani bir hâl aldı. Hiç, dün gece ve bu sabah olduğum kadar sert olmamıştım. Aletimin, ona sahip olmaya ve isteyerek de istemeyerek de olsa hiçbir yere gitmeyeceğini öğretmeye dair sürekli bir ihtiyacı vardı.

Lia'nın bedeni sarsılırken elleri, bileklerini sarıp karyola direğindeki kancaya bağladığım kemeri sıkıca tutuyordu. Çok güzeldi ve bana ait görünüyordu.

Cüssesi ufak tefek, kırılgandı. O kadar narindi ki dün gece başına gelebilecekleri düşünmek canımı yakıyordu. Ayaklarının altını kesikler kaplıyordu ve gözünün altında bir morluk oluşuyordu. Onu nefes nefese, ağlarken ve biraz şokta gördüğüm andan beri, ona her kim dokunduysa bulmaya, sikik kafasını çıplak ellerimle koparmaya yemin etmiştim.

Diğer yandan Yan'ı ayakta tutmaya çalıştığını görüp onu muhtemelen uzun süredir taşıdığını anladığımda, derin bir gurur hissetmiştim. Çünkü Yan onu koruması gere-

kirken kendilerini tam tersi bir pozisyonda bulmuşlardı ve Lia, arkada adam bırakmamıştı.

Bu kahrolası küçücük kadın, normalmiş gibi sırtında kocaman bir adamı taşımıştı.

Bu düşünceler ona duyduğum arzuyu körüklerken, kendimi teninin altına ve kanına kazımak için duyduğum istek büyüdü.

Parmaklarım poposuna gömülürken diğer elimle karnını biraz kaldırdım. Bir dizim açık baldırlarının arasına sağlamca sabitlenmişken, bu pozisyon onu sertçe sikmem için daha fazla alan sağlıyordu.

Lia yastığı ısırarak yine seslerini bastırıyordu. Bunu, dün gece onu duştan odaya taşıdığımdan beri yapıyordu. Poposunu bıraktım ve öne eğildim, böylece göğsüm sırtını kaplıyordu.

Kasları dokunuşumla kıvrılıp teslim olurken vajinasının duvarları sikimin etrafında sıkıca kasıldı. İki parmağımı ağzına sokup açtım. "Benden saklanma, Lia. Sesini duymama izin ver."

Gözleri benimkilerle buluşurken yaşlarla parlıyordu. Sessiz olsalar da meydan okuyorlardı. İnsanların hayatını mahvetmek istemeyen, yine de bunun yaşanması gerektiğini bilen bir doğal afet gibi kararlı olsa da üzgündü.

"Lia. *Aç ağzını.*"

Dudaklarını parmaklarımın etrafına sardı ve vajinasının beni sıktığı kadar sertçe ısırdı. Aniden boşaldığımda taşaklarım bunun şiddetiyle sızlıyordu.

Lia'nın dizleri büküldü ve yatağa yığıldı. Ben de onun üzerine yığılmak, boynunu öpmek ve kızarıp dikleşmiş

meme uçlarını dişlemek istedim. Sırf bunu tekrar yapabilmek için tüm bedenine tapmak istiyordum.

Fakat içinden çıktım ve ağırlığımla onu ezmemek için kendimi şınav pozisyonunda tuttum. O kadar küçüktü ki onu öyle hayal etmek içimi acıtıyordu.

Lia, parmaklarımı ısırmayı kesti, onları ağzından çıkarırken arkasında salya ve diş izleri bıraktı. Başka tarafa bakmaya çalıştı ama dizlerimden birini bacaklarının arasına koyup saçını kavrayarak onu yerinde kalmaya zorladım.

Az önce ısırdığı parmaklarımı dudaklarında gezdirdim. "Bir şey hoşuna gidiyorsa bunu kabul et."

Dudaklarını büzerek parmaklarıma bakıyordu, dilimi boğazında gezdirmeye başlayıp kulağına ulaştım. Tüm bedeni titredi, arzusunu, bacaklarının arasına dokunmadan bile hissedebiliyordum. Gözleri büyürken soluğu kesildi. Isınmış teni biraz terli, biraz pisti ve kahrolası şey çok mükemmeldi. "Neden yine kendini susturuyorsun?" Fısıldarken öfkelenmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Kendine sor," dedi nefes nefese.

"Sana soruyorum. Bana cevap ver."

Yine dudaklarını büzdü.

"Biraz ceza çekme havasında mısın, Lia? Üstünden biraz vakit geçti, belki de vücudun o acı verici darbeleri istiyordur."

Dudak büktü.

"Bir oldu, Lia."

Bakışları benimkilerle buluşurken öfkesinin ceza yüzünden olduğunu düşünmüştüm ama sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Ben Lia *değilim*."

"İki. Ve öylesin."

Yataktan yükselip beni üzerinden atmaya çalışırken gözleri yeni yaşlarla doldu. Kolayca onun hakkından gelebilirdim, özellikle de sahip olunmak için bağlıyken. Fakat gözyaşları beni durdurdu. Kırbaçlanırken orgazmları arasında ağladığı gibi zevk gözyaşları değillerdi.

Bu gözyaşlarının sebebi acıydı.

Ellerinin etrafındaki kemeri çözmek adına dizlerimin üstüne oturarak ona biraz alan verdim. Bileklerini ovmak istesem de onları geri çekip kendini işaret etti. "Winter! Benim adım Winter. Bana Lia demeyi kes. Dur artık!"

Çenem kasıldı. "Üç."

"İstersen yüz yap. Umurumda değil." Yumruğuyla göğsüme vurdu. "Beni yok ediyorsun, Adrian. Beni var oluştan siliyorsun."

Elimi başının etrafına sardım ve onu kendime çekerek öfke nöbetine son vermeye zorladım. Bana karşı biraz daha debelenirken küçük elleri beni itiyor, dişleri göğsümün çıkıntılarını ısırıyordu. Takati gittikçe azalırken boğazından bir hıçkırık koptu. Çiğ hıçkırığı göğsüme çarpıp geri tepererek kayboldu.

Ağlama sebebini sikime bile takamazdım.

Yumrukları hâlâ göğsümde kıvrılmış olsa da çok geçmeden nefesi düzene girdi. Mırıldanana dek uyuduğunu sanmıştım. "Winter. Benim adım Winter…"

Sonra uykuya daldı.

Lia'yı yatırıp banyoya gittim, onu temizlemek için ıslak bir havluyla geri döndüm. Bedenini kaldırarak teri ve menimle ıslanmış çarşafı altından çekip kalın yorganla üstünü örttüm.

Hâlâ gözlerinde yaşlar vardı. Onları elimin tersiyle sildim. Dokunuşuma doğru eğildi çünkü uykusunda bile bedeni bana alışkındı.

Onu rahat ettirdiğimden emin olduktan sonra hızlıca duş alıp giyindim ve aşağı inerek adamlarıma katıldım. Biraz erkendi ama yapmamız gereken iş için hiçbir zaman çok erken değildi. Adamlarımın hepsi ayaklanmıştı. Bilgisayar korsanlarımdan raporları çoktan almıştım.

Arabam dün akşam kaybolduktan sonra GPS'ine zorla girmesini istediğim korsandan gelen e-postayı olurken gözlerim kısıldı. Arabayı, Lia ve Yan'ı bulduğumuz yerden çok da uzak olmayan bir uçurumun dibinde bulduklarını yazmıştı.

Polis kaza yerine ulaşmadan önce orayı incelesinler diye iki adamımı göndermiştim. Temizlenecek bir şey varsa onu da yapacaklardı.

Fakat en önemlisi, kimin karımı kaçırmaya cüret ettiğini bilmem gerekiyordu.

Benim. Karımı.

Bu, sokakta ya da önemsiz bir yerde olmamıştı. Onu, Sergei'nin düzenlediği ve kendi evinde gerçekleşen bir organizasyondan kaçırmaya cüret etmişlerdi. Cesaretlilerdi, haklarını yiyemezdim ama onları kesmenin her anından zevk alacaktım.

Olayla ilgili bir şey bilen var mı diye araştırmaları için Sergei'nin evine de birkaç koruma gönderdim. Lia'dan o telefonu aldığımdan beri, adamlarım ve ben diğerlerini harekete geçirmemek adına yeterince dikkatliydik. Diğer suç ailelerinin huzurundaki herhangi bir güvenlik tehlikesi, birliğe ve Sergei'ye kötü yansırdı. Ona, beni iyice araştır-

ması ve Lia'yı kapı dışarı etmeye zorlaması için bir sebep daha vermek istemiyordum. Muhtemelen, lanet olası kaçırılmanın tamamını benim düzenlediğimi, İtalyanlarla yaşanan fiyasko konusunda kendimi masum gösterebileyim diye Yan'ı feda ettiğimi düşünürdü.

Bu, üşütük damadı Kyle'ın yapacağı bir şeydi, benim değil. Rai'ın kocası, ilerleyebildiği sürece kendini tehlikeye atmaktan çekinmezdi. Ben öyle değildim. Asla adamlarımı feda etmez ya da kendi yararım için Lia'yı tehlikeye atmazdım.

Sergei'nin otoparkında çok kamera yoktu, bu yüzden adamlarımın görüntülerde herhangi bir şey yakalayıp yakalamadıklarını bilmem gerekiyordu. Onun için daha sonra endişelenirdim.

Tüm adamlarımın olması gerektiği yerde olduğunu teyit ettikten sonra, Yan'ın konukevindeki odasına ilerledim.

Nefeslenebilmek için bir saniyemi ayırdım. Bu şerefsiz beni sinir etse de Yan'ın ölümünü düşünmekten hoşlanmıyordum. Eskiden Kolya, onun üzerine çok titrediğimiz için çocuğumuz gibi olduğuna dair şakalar yapardı ve bir bakıma öyleydi. Onun vurulduğunu görmek, birkaç ay önce Jeremy'nin boğulduğunu görmekle eşdeğerdi.

Bir süre sonra kapıyı itip açtım. Kolya, Yan'ın yatağının yanındaki sandalyede otururken ıslak bir havlu tutuyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ama hâlâ tetikteydi. Büyük ihtimalle dün gece gözünü bile kırpmamıştı çünkü yatakta yatan pervasız piçe zaafı vardı.

Yönetimdeki ikinci adamım ayağa kalkmaya çalışsa da yerinde kalmasını işaret ederek Rusça sordum. "Nasıl oldu?"

"Ateşi düştü," diye aynı dilde cevapladı Kolya. "Ama daha uyanmadı."

"Uyanacak."

"Biliyorum." Tereddüt etti. "Herhangi bir şey bulabildiniz mi?"

"Diğer adamlar henüz arabaya gitme emri almadıklarını söylediler, yani yaşananların hiçbirine tanıklık etmemişler."

"Büyük ihtimalle Yan, arabaya ilk önce Bayan Volkov'u bindirmek istemişti."

"Evet." Yan'ın bandajlı göğsüne bakarken parmağım baldırıma vuruyordu. "Kyle'ın Sergei'i koruyormuş gibi yaparken vuruluşunu ve aslında saldırının arkasında kendisinin olduğunu hatırlıyor musun?"

Kolya kaşlarını çattı. Muhtemelen bunu söyleyerek nereye varmaya çalıştığımı bilmiyordu ama başını salladı.

Konuşurken dikkatim Yan'ın üstünde kaldı. "Bunu neden yaptığını biliyor musun?"

"Sergei'nin gözüne girmek için."

"Ki bu da onun kamuflajıydı. Örtbasıydı. Bir tür fedakârlık olarak ölümcül olmayan bir kurşun yemişti."

Kolya, sonunda ne demek istediğimi anlayınca gözleri büyüdü. "Bunu kastediyor olamazsınız... Yan'ı aynı şeyle suçlamıyorsunuz, değil mi?"

Yan'ın gözü seğirince parmaklarımın bacağımdaki vuruşları durakladı. "Hmm. Kim bilir?"

"Saygısızlık etmek istemem, efendim ama Yan çocukluğundan beri size hizmet etti. Herkesin gözüne girmeye çalışan Kyle gibi isimsiz bir suikastçı değil. Karınız için iki kurşun yedi!"

"Ses tonuna dikkat et, Kolya."

Dudaklarını büzse de özür dilemedi. Bir saniye sonra yutkundu. "Demek istediğim şu ki Yan size böyle bir şey yapmaz."

"Bunu söylemenin sebebi hayatı boyunca onu tanımış olman. Ona olan bağın yüzünden ondan şüphelenmiyorsun."

"Görünüşe bakılırsa sizin bu açıdan hiç sıkıntınız yok. Tebrikler."

"Tonuna dikkat et dedim ve hayır, Kolya, insanlara güvenmemekle sıkıntım yok."

"Yani şimdi ne olacak? Onu öldürecek misiniz?"

"O kadar zalim değilim. Onu sorgulamadan önce öldürmem."

Kolya'nın ifadesinden öfkelendiğini, hayal kırıklığına uğradığını ve muhtemelen yüzüme yumruk atmak istediğini görebiliyordum. Birlikte yetiştirilmiş olabilirdik ama diğer insanlara karşı soğuk ve kurnaz olduğumu biliyordu, kendi aileme karşı değil. O özellikleri Yan'a, yönelttiğimi görmek onu hiç olmadığı kadar sinirlendiriyordu.

"Sıradaki ben miyim?" diye sordu sessizce. "Yan'dan sonra, benim sıram mı geliyor?"

"Bana bir sebep verme." Arkamı döndüm. "Uyanınca bana söyle."

"Biliyor musun?" diye arkamdan konuştu. "Ebeveynlerinden ne kadar nefret etsen de onların kopyasısın."

Ona cevap verme gereksinimim yoktu, bu yüzden kapıyı arkamdan kapatırken sessiz kaldım...

Onların bir kopyası.

Muhtemelen.

Ne de olsa, canavarları yalnızca canavarlar dünyaya getirebilirdi.

28

Winter

Buna daha fazla dayanamayacaktım.

Yapamazdım.

Bugün terleyerek ve ağlayarak uyanmıştım. Tüm bedenim öyle şiddetli sarsılıyordu ki odama geldiğinde Jeremy'i korkutmuştum.

Bazen rüyalarımı hatırlamazdım ama bunu hatırlıyordum. Adrian, kollarım ve bacaklarım onun etrafına dolanmış bir hâlde içime girerken, Lia'nın bir bıçakla içeri dalışını hatırlıyordum. Fakat bu sefer, o boğazımı keserken bir gölge beni kurtarmadı.

Lia odadayken Adrian dönüp bana tekrar bakmadı. Ben kanayan boğazımı tutarken içimden çıkıp ona gitti.

Bana hiç önden sarılmamıştı, ona sarıldı. Kokusunu içine çekip şakaklarını öptü.

"Seni özledim, Lenochka." Adrian kulağına fısıldarken Lia boğazımı kesen kanlı bıçağı tutuyordu.

"Sonunda evdesin," diye mırıldadı. Ben orada dövünüp ağlarken Lia'nın yanaklarını, dudaklarını ve boynunu öpüyordu.

Yardım edin! diye bağırdım kafamın içinde. *Adrian, bana yardım et!*

Etmedi.

Tüm dikkati Lia'daydı, onun yüzünde, boynunda ve ağzındaydı. Ama Lia bana baktı. Gözleri, özdeş gözlerimle buluşup Adrian'a sarılırken sırıtarak dudaklarını oynattı. "Benim."

İşte o anda öldüm.

Sonra adamın birinin, elini elimin üstüne koyarak beni tetiği çekmeye zorladığı başka bir kâbusun içine itildim. Avazım çıktığı kadar çığlık atarken kan, tenimi kaplıyordu.

Hemen ardından sona ermişti.

Oyuncak askerlerinden birini tutarak yatağımın başında dikilen ve beni uyandırmaya çalışan Jeremy'di. Sıçrayarak oturur pozisyona geçince Jeremy irkilerek geri kaçtı.

Şimdi şifonyerin yakınında dikilirken yüzü solgundu ve dudakları titriyordu. "Sen bir hayalet misin, anneciğim?"

Soluklarım hemen sakinleşti ama farklı bir endişe beni sardı. Jeremy, benden korkmuş görünüyordu ve bu kabul etmek istediğimden daha çok canımı yakıyordu.

Ona elimi uzattım. "Özür dilerim, Jer. Anne sadece kâbus gördü. Geçti gitti."

"Gerçekten mi?" Elime bakarken bile ikna olmuş gibi durmuyordu.

"Gerçekten."

"Hayalet olmayacak mısın, anneciğim?"

"Hayır tabii ki, meleğim."

Temkinli bir şekilde öne doğru adım attı ve küçük elini benimkine yerleştirdi. Gülümsediğimde sırıtarak karşılık verdi. "Sen benim annemsin."

"Öyleyim."

Yatağa çıkarak küçük kollarını etrafıma doladı. "Hep annem olur musun?"

Önceki çaresizlik ve öfke boğazıma yapışırken ona ne söyleyeceğimi düşündüm.

Artık burada kalmayacaktım.

Polisin beni hapse tıkması umurumda değildi. Hiçbir şart altında, beni var oluştan silmeye çalışan bir adamla tüyler ürpertici bir evde kalamazdım.

Saldırının üstünden bir hafta geçmişti. Beni sikmesinin üstünden tam yedi gün geçmişti.

O zamandan beri, beni tekrar tekrar sikmişti. Bazen günde iki kere. Bazen ceza olarak. Dün gece beni sikme sebebi, günün çoğunu Yan'la ilgilenerek geçirdiğimi öğrenmesiydi ki bu da hoşuna gitmeyen bir gerçekti.

Sert, amansızdı ve ısırışım yüzünden dudaklarım kanayana dek içimden çıkmadı. Beni temizleyerek geceliğimi giydirmesine memnundum çünkü istediğim son şey, Jeremy'nin beni öyle görmesi olurdu.

Yine de Adrian, gördüğüm en iyi seks sonrası bakımı sağlıyordu. Karşıma, yalnızca kendi zevklerini düşünüp benimkini boş veren bencil adamlar çıkmıştı. Adrian sadece ondan önce boşalmamı sağlamıyordu. Hem bana birden fazla orgazm yaşatıyor hem de beni temizliyordu. Beni hep yıkıyordu, giydiriyordu, saçımı tarıyordu, yatağa yatırıyordu. Hareket edemeyecek kadar ağrım olduğunda, Ogla'ya yemekleri yatağıma getirmesini söylüyordu.

Kendimi bunların hiçbirini sevmediğime inandırmak istiyordum. Akışına bırakmaktan başka şansım olmadığına inanmalıydım. Fakat bedenim her zaman kontrolü kaybediyorsa durum bu muydu? Elleri bana dokunduğu anda onu istiyorsam?

Nefret ettiğim şey, dokunuşu değildi. Adrian'dı ve bana asla ismimle hitap etmeyişiydi.

Bunu istemeyi bırakmıştım çünkü faydasız olmasının yanı sıra, hep bunun için cezalandırılıyordum. Sertti, zevkten daha çok acıyla cezalandırılıyordum. Sanki bu düşünceyi kafamdan silmek istiyormuş gibiydi.

Bu yüzden kaçmam gerekiyordu. Kocaman kahverengi gözlerinde beliren beklentiyle bana bakan Jeremy'i bırakacağım için kalbim kırılıyordu. Yoksa…

Kafamda çılgın bir fikir oluşurken kalbim tekledi.

"Anneciğim?"

"Efendim?"

"Bana cevap vermedin."

Dudak büktüm. Kesinlikle babasının talepkâr kişiliğine sahipti.

"Hep senin annen olacağım, Jer. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Bugün beraber oynayabilir miyiz?"

"Evet ama önce Yan'ı ziyaret etmeliyiz."

"Seni kurtardığı için mi hâlâ hasta, anneciğim?"

"Evet."

"O zaman ona oyuncaklarımdan birini vereceğim."

"Çok iyi bir çocuksun, Jer. Gel hadi. Hazırlanalım."

Giyindikten sonra kahvaltı etsin diye Jeremy'i aşağı indirdim. Ogla'nın beni izleyen gözleri fazlasıyla ilgiliydi fa-

kat herhangi bir şey söylemedi. Ben biraz kızarmış ekmek ve reçeli paket yaparken konuşmaya karar verdi. "Onları nereye götürüyorsunuz, Bayan Volkov?"

"Yan ve Kolya'ya. Bugünlerde zar zor kahvaltı ediyorlar." Onların ya da diğer korumaların yemek yediklerini çok az görmüş olsam da Ogla'nın, yemekleri yaşadıkları arka binaya götürdüğünü biliyordum.

"Yan'ı ziyaret etme izniniz yok."

Kafamı kaldırırken işimi bıraktım. "Ne?"

"Bay Volkov bugün dışarı çıkmadan önce Yan'ı ziyaret etmenizin yasak olduğuna dair açık emirler verdi."

"Of, onu da *açık* emirlerini de sikeyim."

Ogla'nın uysal gözleri, az önce söylediklerime inanamayarak büyüdü. Bir seferliğine nutkunun tutulmasına sebep olmuştum.

Jeremy kıkırdarken elbisemi çekiştirdi. "Kötü kelime, anneciğim."

"Özür dilerim, meleğim." Gülümsedim, sonra bakışlarımı Ogla'ya yönelttim. "Patronuna, beni bir hastayla ilgilenmekten alıkoyamayacağını söyle."

Bunu söyledikten sonra yemeği alıp Jeremy'e benimle gelmesini söyledim.

Konuk evine gittik. Görünüşe bakılırsa, diğer korumaların aksine sadece Kolya ve Yan burada yaşıyordu. Her zamanki gibi binanın önünde, çekilmiş silahlarıyla iki koruma duruyordu. Beni durdurmaya çalışırlarsa ağzıma geleni söylemeye hazırdım ama durdurmadılar.

Yan'ın odasına girdiğimizde onu uyurken bulduk. Birkaç gün önce uyanmıştı fakat doktor, ona daha çok uyumasına neden olan bir ağrı kesici vermişti.

Çenesine kadar çekilmiş gri bir yorganın altında yatıyordu. Yüzünde hafif bir sakal vardı, ilk günlerde olduğu gibi solgun görünmüyordu.

Kolya yanında oturmuş, bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Onu burada gördüğüme şaşırmıştım çünkü çoğu zaman Adrian'ın gölgesiydi ve Ogla, bana Adrian'ın dışarıda işi olduğunu söylediği için Kolya'nın da onunla olacağını düşünmüştüm.

Ayrıca, o ikisinin arasında Yan'ın yaralanmasından beri artan bir gerilim vardı. Birbirlerine Rusça bile olsa güç bela hitap ediyorlardı. Adrian gün içinde başka adamlarla fazla dışarı çıkıyordu ve Kolya, Yan'ın yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı.

İçeri girdiğimizde bilgisayarını kapatıp ayağa kalktı.

"Daha iyi mi?" Yemeği Kolya'ya uzattım.

Aldı ve komodinin üzerine koydu. "Evet. Sanırım öyle."

Jeremy yerde oyuncak figürünü sürüyordu. Yan'a rahatsızlık vermemek için ondan yeterince uzaktı.

"Bayan Volkov."

Dikkatim Jeremy'den Kolya'ya kaydı. "Efendim?"

"Lütfen gidin. Patron artık sizi buraya kabul etmememiz için açık talimatlar verdi."

Dişlerimi gıcırdattım. Kahrolası şerefsiz.

"Gitmiyorum." Kollarımı bağladım. "Ve Adrian bir şey derse, benim ısrar ettiğimi söyle."

Kolya'nın yüzü ifadesiz kalırken mırıldandı. "Yan'ın durumunu iyi hâle getirmek yerine daha kötü yapıyorsunuz, Bayan Volkov."

"Eminim ki sırf ben onu ziyaret etmek istiyorum diye yaralı adamını incitmeyecektir."

"Hayır, fakat ondan daha fazla şüphelenecek."

Kaşlarımı çattı. "Ondan şüphelenecek mi?"

"Patron, kaçırılmanın arkasında Yan'ın olabileceğini düşünüyor."

"Ne? Yan vuruldu. *İki kez*."

Kolya'nın çenesi gerildi. "Yan'ın olaydan sıyrılmak için bunu bilerek yapmış olabileceğini düşünüyor."

"Vay anasını. Patronun sikik bir diktatör."

Kolya'nın Adrian'ı savunmak istediğini görebiliyordum ama bir şey onu durdurmuştu. Ya da biri. Yan'ın hareketsiz bedeni. Yani aralarındaki gerginliğin sebebi buydu. Adrian, Yan'dan şüpheleniyordu ve kıdemli koruması da bundan hoşlanmıyordu.

"Ona olayları sizin tarafınızdan anlattınız mı, Bayan Volkov?"

"Tabii ki." Piç bana olayları tekrar ettirip durmuştu, sanki bunları uydurmadığımdan ve olanları olduğu gibi anlattığımdan emin olmak istiyormuş gibiydi.

Gölge adamdan ve ne söylediğinden bahsetmemiştim. Adamları bizi arabadan atıp gitmiş gibi göstermek adına bazı detayları değiştirmiştim. Uçurumdan düşmüş arabayla tanınamaz hâldeki bir cesedi bulduklarını söyleyen korumasıyla, Adrian'ın konuşmasını duymuştum. Tüfekli adam olmalıydı.

Kimse diğer adamdan bahsetmemişti. Bana bir görevim olduğunu söyleyip Düşes diye hitap eden Gölge. Bunun Adrian'a herhangi bir konuda yardım edeceğinden şüpheliydim, benim için de kötü olurdu.

Çünkü ben bile hâlâ sözlerinin ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Adrian'ın, Yan'ın ona ihanet ettiğine inanacağını düşünmemiştim. Ona en yakın olan insanlardan şüphelenen şerefsiz bir piçti.

"Anneciğim." Jeremy elbisemi çekiştirdi.

"Efendim, meleğim."

"Savaş alanımı buraya getirmek istiyorum."

"Peki." Bir an durakladım. "Sen getirebilir misin, Kolya?"

"Yan ile ilgileniyorum."

"Ben ilgilenirim."

"İlgilenmeseniz daha iyi olur. Patron bundan hoşlanmaz."

"Sana söyledim, neyden hoşlanıp hoşlanmadığı umurumda değil."

Kolya birkaç saniye yerinde kaldı. Geri adım atmayacağımı anladığında hafifçe iç çekti. "Pekâlâ."

"Ben de gelmek istiyorum! Ben de gelmek istiyorum!" Jeremy beni bıraktı ve babasının en yakın korumasına gitti. "Beni de götür, Kolya."

"Gözünüz üzerinde olsun." Kolya başını Yan'dan tarafa eğdiğinde onu başımla onayladım.

Kapı arkalarından kapandıktan sonra yorganı biraz daha üstüne çektim. "Patronun koca bir pislik olduğu için özür dilerim, Yan."

Dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde hareket etti sonra gözleri açıldı. "Hep öyleydi. Daha yeni mi fark ettin?"

"Yan! Bir şeye ihtiyacın var mı? Sana su getirmeli miyim, yemek ya da-"

Elini kaldırıp benimkini tutunca sesim kesildi. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Tabii..."

Gözlerindeki bakış, dokunuşuyla birleşince bana kötü

bir izlenim veriyordu. Gözlerinin ardında bir şey vardı, ama neydi?

Tepkimi hissetmiş gibi elini elimden çekti. "Minnetimin göstergesi olarak bir yere gitmeni istiyorum."

"Bir yere mi?"

"İçerideki tek koruma Kolya. Yani şimdi burada olmadığına göre seni durduran kimse olmayacak."

"Neyden durduracak?"

"İkinci kat, Bayan Volkov. Haftalardır bakıp durduğunuz yer."

Sözcükleri anlam kazanırken kalbim ağzımda atıyordu. *Fark etmişti.*

Buraya gelip Yan'ı ziyaret etme şansı bulduğumdan beri oraya çıkmayı düşünüyordum ama her ziyaretimden sonra, Kolya istisnasız bir şekilde bana dışarıya kadar eşlik ediyordu.

Gece de geri gelmeye cesaretim olmamıştı, özellikle Adrian'ın beni adamakıllı sikişinden sonra sıklıkla sızıp kaldığım düşünülürse.

"Kolya, Adrian'ın bir numaralı adamı ve sırdaşı," dedi Yan. "Ona sadık ve patron ne yaparsa yapsın daima sadık olacak. Şüphesiz ki sizi bulursa satmaktan çekinmeyecektir, yani acele etseniz iyi edersiniz."

"Peki ya sen, Yan? Bu senin başını belaya sokmayacak mı?"

"Ben sadece uyuyan bir hastayım. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranırım." Bana göz kırptı, kalbim küt küt atıyordu.

Kahretsin. O göz kırpmayı daha önce görmüştüm ama nerede? *Nerede?*

"Git," diye fısıldadı.

Bir yanım gitmek yerine, kafamı bir devekuşu gibi kuma gömmemi istiyordu.

Fakat kazanan, öyle isteyen yanım olmadı.

Çünkü içimdeki diğer ses, –daha baskın olan yanım– yukarıya çıkıp ne olduğunu görmek istiyordu. Belki bunu yaparsam içine düştüğüm duruma bir çözüm bulabilirdim. Belki sonunda kâbuslardan kurtulabilirdim.

Yan'ın kolunu teşekkür anlamında sıktıktan sonra odadan çıktım. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordum çünkü Kolya'nın dönmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. İkinci kata ulaşır ulaşmaz, tenim kasvetli bir hisle karıncalandı.

Koridorda mekanik adımlarla ilerlerken boynumu saran kukla ipleri gerildi. Nereye gittiğimi bilmemeliydim, yine de biliyormuş gibi hissediyordum.

Kapı kolunu çevirirken ellerim titriyordu. Aniden kapanıp beni dışarıda bırakmasını bekledim ama yumuşak bir tıkırtı havada yankılandı.

Kapı açılırken menteşeleri, korku filmleri ve kalp sıkıştıran gerilim filmlerindeki gibi küçük bir gıcırtı çıkardı.

Neden diğer tarafta beni bir canavarın beklediğini düşündüğümü bilmiyordum.

Beklemiyordu.

Bu daha da kötüydü.

Sade bir yatakta biri yatıyordu.

Kollarına kablolar takılıydı. Sanki ölüymüş gibi sabit, hareketsizdi. Fakat sağdaki bipleyen makine, kalp atışlarının normal olduğunu gösteriyordu.

Bip.

Bip.

Bip.

Terli parmaklarım kapı kolunu bırakırken yavaşça yatağa yaklaştım. Ayaklarım beni yüzüstü bırakmak üzereydi ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki makineye bağlı olsa onu bozabilirdi.

Yatan kişiye bakarken avuçlarım ağzımın üstüne kapandı.

Kâbustaki gibi beyaz bir gecelik giyiyordu, koyu renk saçları yastığın üstüne saçılmışken teni soluk bir beyazdı.

Yünlü çarşaf, onu göğüslerine kadar örtüyordu, elleri sanki tabuttaymış gibi karnının üstünde çapraz birleştirilmişti.

Lia Volkov.

Gerçek Lia Volkov.

Öldüğünü sanıyordum. Nasıl burada...? Neden?

Düşüncelerim, yönünü şaşırıp birbirlerine girerken karnıma tiksindirici bir his yerleşti, neredeyse kahvaltımı kusacaktım.

Gözleri bir anda açılınca mavileri benimkilerle çakıştı.

Geriye doğru sendelerken ağzım bir çığlıkla açıldı.

29
Winter

Bu bir kâbustu.

Bu yalnızca başka bir kâbus olabilirdi. Aslında bu sabah uyanmamıştım ve başka bir kâbus daha görüyordum.

Gözlerimi sıkıca kapattım sonra yeniden açtım.

Lia hâlâ oradaydı, bakıyordu ama bana değil. Sendelediğimde bakışları beni takip etmemişti.

Çaresizce uyanmak isteyerek kendimi çimdiklesem de beni sadece keskin bir acı karşıladı.

Ona tekrar yaklaşırken tüm bedenim titriyordu. Bakmaya devam ediyordu ancak vücudundaki hiçbir şey hareket etmiyordu. Ne elleri ne de uzuvları.

Gözleri açık bir hâlde uyuyor gibiydi.

"Lia," diye fısıldadım, daha sesli konuşursam yataktan fırlayıp son kâbusumdaki gibi boğazımı kesmesine neden olacağından korkarak.

Beni duyduğuna dair belirti yoktu. Gözleri uzaktaki bir yere takılmış gibi ileriye bakıyordu. Elimi yüzünün önünden geçirdim ama takip etmedi.

Göz bile kırpmıyordu, tamamen transtaydı. Artık şokta olmadığıma göre onları canlı yapan duygular tamamen kaybolmuş gibi, gözlerinin boş ve benimkilerden daha açık renk olduğunu görmüştüm.

Vücudum diğer yöne dönük şekilde, her an buradan kaçmaya hazır olsa da yavaşça omzuna dokundum.

Lia hareket etmedi. Bir santim bile.

Felçli miydi? Beyin ölümü mü gerçekleşmişti? Bir insanın hareket bile edemeden bu durumda kalmasına ne sebep olurdu?

"Lia..." diye mırıldandım yine.

Hiçbir şey yoktu.

Fakat bu beni rahatlatmadı. Aksine, önceki korkum ve kasvetim göğüs kafesime şiddetle vurdu, ardından kalbimin etrafına sıkıca bir kement taktı.

Bacağım titrediğinde Lia'nın bana dokunduğunu düşünerek soluğum kesildi.

Telefonumdu. *Sadece telefonumdu.*

Titreyen ellerimle telefonu aldım. Beni karşılayan mesaj, titreyen bedenimi daha da kötüleştirdi.

Bilinmeyen Numara: Görevini bulabildin mi?

Bakışlarım ekrandan Lia'ya kaydı, tekrar ekrana dönerken kalbim ağzımda atıyordu.

O... o Gölge'nin bununla bir alakası mı vardı? Cevap yazdım.

Lia: Görevim Lia'yla mı ilgili?

Bilinmeyen Numara: Bir sebepten dolayı Lia Volkov oldun. Onu bul. Görevini yap. Sabrım tükeniyor, Düşes.

"Bu ne demek şimdi?" diye sessizce mırıldandım.

Lia'nın boynu sanki kopacakmış gibi tuhaf bir açıyla yana düştü. Hızla gözlerini kırpıyordu ve ağzı açılırken acıyla uzunca inledi. Çiğ, derin ve çok rahatsız ediciydi.

Odasından dışarı koşup kapıyı arkamdan çarptım. Koşarken telefonun etrafındaki elim titriyordu. Dışarıya ulaşana dek koşmayı bırakmadım.

Kalbim ağzımda atıyordu ve korumaların bunu fark ettiğinden neredeyse emindim, yine de bir şey demediler.

Ana eve ulaşana dek kendimi normal bir hızda yürümeye zorladım. Sonra merdivenlerden yukarı koşup yatak odasına daldım ve yorganın altına saklandım.

Elim hâlâ sıkıca telefonun etrafına sarılıydı, bu sanki üzerimden yorganı çekmeye çalışan hayalet parmaklardan ya da beni karanlık tünele yönlendirmeye çalışan kukla iplerinden uzak tutan bir emniyet şeridiydi.

Ya Lia beni takip ettiyse? Ya beni şimdi öldürecekse?

Alnımı bir ter tabakası kapladı. Yorganın altında, karanlıkta telefonun ışığına bakarken parmaklarım kaskatıydı.

Bilinmeyen numaradan gelen mesajlar, bakışlarıma karşılık veriyordu. O, bir şey biliyordu. Bir sebepten dolayı Lia'nın yerini aldığımı söylemişti. Ama neydi? Buna Adrian tarafından zorlanmak dışında, Lia olmak için hiçbir sebebim yoktu. Lia olmak *istemiyordum*.

Ardından gördüklerimin gerçekliği, bir balyoz gibi bana çarptı.

O hayattaydı.

Lia Volkov yaşıyordu.

Önceden ruh hâlim pamuk ipliğine bağlıydı ama şimdi onun hayatta olduğunu öğrendiğim için, bu sabah olduğumdan on kat kötü hissediyordum.

Adrian'ın bana yaptığı her şey rezildi. Ölü ve var olmayan biriyle mücadele ettiğimi zannediyordum. Fakat *o* hayattaydı. *Nefes alıyordu*. Evsiz ikizi, gece gündüz kocasını sikerken orada öylece yatıyordu.

Onun hayatını, kocasını ve çocuğunu almıştım. Her şeyini.

Sanırım kusacaktım.

Onun beni öldürdüğüne ya da öldürmeye çalıştığına dair kâbuslar görmeme şaşmamalıydı. Ben de aynısını yapardım. Eğer kocam, sevdiğim adam, benim çatımın altına sikmek için başka bir kadını getirseydi, kocamı kendi ellerimle öldürürdüm.

Ona benim adımla seslenmesi ya da onu sadece yedek olarak getirmesi umurumda olmazdı. O, ben değildi.

Bu aldatmaydı.

Lanet olsun, bu çok yanlıştı.

Daha önce bunun hakkında susmuş olabilirdim, artık bildiğime göre böyle devam edemezdim.

Adrian kadar hastalıklı değildim. Yuva yıkan biri değildim.

Bir metres.

Bana çıkış yolu sağlayabilecek tek kişinin o olduğunu bildiğimden, Gölge'yle olan konuşmamı aklıma getirdim.

Ne de olsa, beni bir doğum günü partisinden ve onca güvenliğin arasından sırf konuşmak için kaçırmıştı. Yalan atıp görevi bildiğimi söylersem bunu tekrar yapabilirdi.

Bu sefer, Adrian'ın yanına ve hastalıklı, çarpık oyunlarına geri dönmeyecektim.

Bu sefer, gerçekten buradan gitmem gerekiyordu.

30
Adrian

Yatak odamıza girdiğimde kokladığım ilk şey... güllerdi. Komodinde birkaç mum yanarken loş ışıkları karanlık odada titreşiyordu.

Ceketimi çıkarırken eşikte durakladım. Bugün çok sıkıcı geçmişti ve Sergei'nin masasındaki toplantı, herkesin birbirine laf sokmasından ibaretti. Normalde buna tepki vermezdim fakat Vladimir ve Sergei'nin bana yaptığı açık tehditler, temkinli olmamı sağlamıştı.

Neyse ki Sergei'nin malikânesindeki kameralar, o geceki kaçırılmaya dair hiçbir şey yakalayamamıştı. Kartımı kaybetmiş gibi yaparak görüntüleri kendim izlemiştim ama o kısım kayıttan tamamen kesilmişti. Gösterdiği son şey, Yan'ın Lia'yı arabaya bindirmesiydi; hemen ardından Lia, omzunu kavrayarak Yan'ı arabanın içine ve yanına çekiyordu.

Görüntüyü diğer taraftaki kameralardan da izlemiştim, durdurup saldırganların yüzlerini görmek için yakınlaştır-

mıştım ama ikisi de maske takıyordu. Sürücünün kafasında şapka vardı ve yüzünü görebileceğim kadar başını kaldırmamıştı.

Diğeri pek dikkatli değildi, uçurumun dibinde bulduğumuz kişinin o olduğunu düşündüğüm için bu mantıklıydı. Önceden Spetsnaz* olup sonra suikastçı olmuş biriydi. Gerçek müttefiki olmayan tam bir paralı askerdi. Tıpkı çoğu profesyonel Spetsnaz gibi müşterileriyle nasıl iletişime geçtiğini tespit etmek imkânsızdı.

Bütün süre boyunca yüzünü gizlemiş olan şerefsiz, daha çok ilgimi çekmişti, hâlâ da öyleydi çünkü bütün operasyonun dizginlerini elinde tutuyormuş gibi görünüyordu. Otoparktaki o günün tüm görüntülerini izledim hatta bir haftalık kamera kayıtlarını eve getirdim. O adam, kamerada görünmüyordu. Hem de hiç. Bu da demek oluyordu ki kameraların nerede olduğunu biliyordu ve kör noktalarında kalmayı başarmıştı.

Ayrıca Yan'ı da kameraya yakalanmadan nasıl vuracağını biliyordu, sonra da hiç gözetlenmeyen yolları kullanmıştı.

İşte bu kısmı hiç mantıklı gelmiyordu. Neden bunca zahmete girip sonra öylece gitmelerine izin vermişti? Beni Lia'nın hayatıyla tehdit etseydi, bana daha çok zarar verebilirdi.

Yan bunun bir parçası değilse ki yüzde doksan dokuz olmadığını düşünüyordum, o zaman korumamı kolayca öldürebilirdi.

Neden ikisini de salıvermişti?

Ya amacı hiç onları kaçırmakla ilgili değildiyse?

---

* Rus özel harekât ekibi.

Yan, araba yolculuğunun çoğunda bilinçsiz olduğunu ve pek bir şey hatırlayamadığını söylemişti. Yalan söylüyordu. Yan yalan söylediğinde anlardım. Fakat hâlâ neden yalan söylediğini bulamıyordum, bu yüzden ona hayatının, o lanet arabada ne olduğunu hatırlayıp hatırlamamasına bağlı olduğunu söylemiştim.

Kolya bana ters ters bakmaması gerektiğini fark etmeden önce kötü bir bakış atmıştı. Konu Yan olunca yönetimdeki ikinci adamım o kadar merhametliydi ki, Yan'ın oyununa kanmıştı. Kolya yalnızca onun acısını görüyordu fakat ben bu acının ardını görebiliyordum.

Bundan ne kadar nefret etsem de onu izlediği süre boyunca Lia'yla kurduğu bağı görebiliyordum. Bana olan sadakatinin artık mutlak olmadığını görüyordum. Benimle Lia arasında bölünmüştü ve bu, uzun vadede Yan'ın canını yakacaktı.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapattım. Ogla, Lia'nın Yan'dan uzak durma emrine açıkça karşı geldiğini söylediğinde, buraya onu cezalandırmaya kararlı gelmiştim ama o, bu manzarayı görmeden önceydi.

Lia, makyaj masasında oturmuş ince, narin omuzlarına düşen saçlarını tarıyordu. Parıldayan gözlerinin rengiyle uyumlu, mavi saten bir gecelik giymişti.

Askısı omzunun yumuşak kıvrımdan düşmüştü, kaldırmaya zahmet bile etmiyordu. Koyu saçlarının parlak tellerini yavaşça tararken dikkati aynadaydı.

Ayaklarım hızla ona ilerlerken ceketimi sandalyede bıraktım. Onun yanında olmayı istemek konusunda söz hakkım yoktu. Kemiklerime işleyen, arınmanın imkânsız olduğu bir histi bu.

Ona dokunacak kadar yaklaştığımda güllerin kokusu burnumu doldurdu. Varlığımı hissetmiş gibi Lia'nın fırçayı tutan parmakları durakladı. Aynadan bakışlarımla buluşunca dudakları aralandı.

Dudaklarına, dilimi üzerinde gezdirip kızarmış yanaklarına dağıtmak istediğim koyu kırmızı bir ruj sürmüştü.

"Dönmüşsün," diye mırıldandı.

"Döndüm." Ellerimi omuzlarına koyarken sessizce konuşmuştum. Düşen askısını kaldırmak yerine, diğerini de indirdim. Kumaş kayarken soluk memelerini ve açık pembe meme uçlarını açığa çıkardı.

Omuzlarından birini bıraktım ve memesini avuçladım. Elime sanki onun için yapılmış gibi mükemmel şekilde oturuyordu. Başparmağımla meme ucunu okşadım ve Lia, derin bir nefes alırken iki eli de kucağında duruyordu.

"Mumlar mı?" diye sordum ilgisizce, sanki şu an onu yerde sikmeyi düşünmüyormuşum gibi. En berbat fantezilerim gerçek olmuşçasına baştan çıkarıcı görünüyordu.

İçimdeki hayvanın, şehvetli arzularını gerçekleştirmesini engellemek ve dikkatini dağıtıp bir şekilde azgın sertliğimi sakinleştirmek için konuşuyordum.

Biz konuşurken bu stratejim başarısız oluyordu.

"Güzel kokuyorlar." Sesi hırıltılıydı, çok erotikti. Görevime hiç de yardımcı olmuyordu. "Sence de öyle değil mi?"

"Öyleler." Bir tutam saçını alıp burnuma yaklaştırdım ve derin nefesler alarak içime çektim. "Ama senin kokundan daha güzel değil."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten?"

"Ben ne gibi kokuyorum?"

"Güller ve kahrolası bağımlılıklar gibi."

"Bağımlılıkların nasıl koktuğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyordum, seninle tanışana dek."

"*Benimle mi?*" Bunu uzatarak söylemişti.

"Evet, seninle. Hmm. Bilmesem, beni baştan çıkarıyorsun derdim, Lenochka." Meme ucunu çimdikledim, güç bir soluk verdikten sonra alt dudağını ısırdı.

Sesini bastırması hevesimi kaçırmalıydı ama kendimi, bunu dikkate alamayacak kadar onda kaybetmiştim.

Saçını bıraktım, iki parmağımı ağzına sokarken ısırmasını bekledim. En azından bu şekilde beni ne kadar çok istediğini hissedebilirdim. Ne kadar sert ısırırsa, kendini bende o kadar kaybetmiş demekti, tıpkı benim onda kaybolduğum gibi.

Hissettiğim şey, boktan bir olumlamaydı. Beni yüzeyde tutan bir şeydi. İşimiz bittiğinde benden uzaklaşacağının tamamen farkındaydım. Kendi tarafına dönüp sırtını bana döneceğinin ve beni dünyasından sileceğinin farkındaydım. Fakat şimdi, ona dokunurken avucumun içindeydi.

Sahip olmam için.

Sikmem için.

Fakat ısırmak yerine, Lia'nın dili parmaklarımda geziniyordu. Bakışları aynadan benimkilerle buluştuğunda gözlerinden binlerce parıltı geçti.

Kızarmış meme ucunu çimdikleyip çekiştirirken parmaklarımın etrafında güçlükle soluyordu. Parmaklarımı çıkarıp tekrar ağzına soktum. Onları özenle ve belli bir enerjiyle emerken gözleri hiç benimkilerden ayrılmıyordu.

"Siktir et." Onu kaldırıp bir kolumu beline doladım. O kadar küçüktü ki tek kolumla bile onu sarabiliyordum.

Diğer elimle makyaj masasının üstündekileri devirdim. Lia, parmakları omuzlarıma batarken soluk soluğaydı. Masadaki şişeler yere düşerken birkaçı kırıldı. Neyse ki, mumların hiçbiri burada değildi çünkü yangın çıkarabilirdim.

Onu insan gibi kahrolası yatağa taşımak daha iyi bir seçenek olabilirdi ama şu an yatağa ulaşmaya sabrım yoktu. Yakın mesafe, sanki ışık yılı uzaklıkta gibi görünüyordu. Konu bu kadına gelince çelikten kontrolüm işe yaramıyordu.

Bu yüzden onu birlikten uzak tutuyordum. Bu yüzden onunla dışarı çıkmamayı tercih ediyordum. Birinin onunla konuşmasını bırakın, biri ona baksa bile seri cinayetler işlemeye teşvik ediliyordum. Onu, bizi kimsenin bulamayacağı bir yere kapatma fikri daima aklımı çeliyordu.

Sertleşmiş sikimi dışarı çıkarmak için pantolonumun düğmesini çözüp çamaşırımla birlikte aşağı indirdim. Lia, hareket etmeden ve göz kırpmadan beni izliyordu. Bir anlığına nefes almayı bile bırakmıştı.

Ereksiyonumu genellikle yarı afallamış, yarı heyecanlı bir ifadeyle izlerdi. Bense heyecanlı tarafının kazansın diye dua ediyordum çünkü boşalmanın eşiğindeydim.

"Bu gece, seni sert ve hızlı sikeceğim, Lia. Nazik olmayacağım. Nazik *olamam* ama canını yakarsam ve dayanamazsan bana söyle."

Göğsü güçlükle inip kalkarken memeleri her hareketiyle aşağı yukarı oynuyordu.

"Anlaşıldı mı, Lia?"

Bir kere başını sallarken bakışları benimkileri buldu.

"Sözcüklerini kullan. Seni duymak istiyorum."

"Beni duymak mı?"

"Sesini. Onu duymak istiyorum, Lia. Yani seni siktiğimde, kendini susturma."

"Bu senin için neden bu kadar önemli?" diye fısıldadı.

"Çünkü bu senin tamamın." *Çünkü benim Lia'm olacaksın. Bir bütün olarak. Tamamen.*

Kolum hâlâ beline sarılıyken diğer elimi, baldırlarını ayırıp külotunu yırtmak için kullandım. Lia'nın kesik soluğu eşliğinde külotu tek seferde yırtılırken, ıslak sıcaklığına daldım.

Vajinası kasılıp bacakları titrerken beni sıcaklığına kabul etti. Bedeni benimkine teslim oldu ve kolları omuzlarıma dolanırken tırnakları, kalçalarımın her hareketiyle tenimi tırmalıyordu.

Söz verdiğim gibi onu sert ve hızlı sikiyordum. Her darbemle sırtı aynaya çarpıyordu. Orgazma hazırlanırken etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyordum.

Ama daha değildi.

İçinden çıktığımda soluksuz kalmayla inleme arasında bir ses çıkardı. Dudağını ısırdıktan sonra onu etrafında döndürdüm, yüzü artık aynaya bakıyordu.

Kendini, yarı çıplak ve geceliği belinde toplanmış hâlde görünce gözleri büyüdü. İçine girdiğimde hızla başını eğdi. Parmaklarım etine batarken çenesini kavradım ve aynaya doğru kaldırdım. "Ben seni sikerken kendi yüzüne bak. Bedeninin bana nasıl karşılık verdiğine bak."

Gördüğünden bariz bir şekilde utanırken yine göz te-

masını kesmeye çalıştı ama çenesini daha sıkı tutarak onu hareketsiz bıraktım.

"Bana bak, Lia."

Bakmadı, bu yüzden kalçalarımı itip daha da derine girerken parmaklarım bacaklarına batıyordu. "Bana bak."

Gözleri, göreceklerinden korkuyormuş gibi tereddütle aynadan benimkileri buldu. Ne gördüğünden emin değildim. Ona olan hayvani ihtiyacım, karanlık takıntım ya da hayatlarımızı birbirine bağlayan sırlar ve yalanlar olabilirdi.

Gördüğü her neyse, ben onu daha sert sikip çıldırtan bir hızla içine girip çıkarken Lia'yı yerinde tutuyordu. Güçlü darbelerimle makyaj masasına çarpmasın diye elimi, koruyucu bir şekilde karnına yerleştirdim.

Küçük ve dik göğüsleri zıplarken bacakları, kalçalarının gücüyle titriyordu.

"Adrian..." diye inledi. Sesi hayatımda duyduğum en tatlı, en erotik hırıltılı sesti.

Dudağını ısırmıyor, benden uzağa bakmaya çalışmıyordu bile.

Lia'nın inlemeleri, onu kaçırıldıktan sonra siktiğimde olduğu gibi odada yükseliyordu. Çiğdi, açtı ve ruhundan kopup benimkine çarpıyordu.

Bu yalnızca daha da sertleşmeme, hızlanmama ve ritmimin kahrolası kontrolden çıkmasına sebep olmuştu.

Sesini serbestçe, yalın hâliyle duymama izin verişi hem kasıklarımı hem de göğsümü, eşi benzeri olmayan bir şehvet, sahiplik ve çok daha farklı bir şeyle dolduruyordu.

Bu kadını mahvetmeye hep mecbur olmuştum, aynı zamanda ona sahip olma şansını da elde etmiştim.

Onu ele geçirme şansını.

Onu tamamen kendime saklama şansını.

Lia, boğuk bir çığlıkla boşalırken parmakları masanın kenarını kavradı. Hemen ardından ben de ona katılırken içine boşalıp hakkım olanı aldım.

İkimiz de yavaşça zirveden düşerken sert nefeslerimiz odayı dolduruyordu. Lia hâlâ benden başka tarafa bakmıyordu, sanki büyüleyici gözleri transa girmiş gibiydi.

"Adrian," diye fısıldadı.

"Hmm?" diye mırıldandım, tenini hafifçe dişlemeye devam ederken. Onu yatağa taşıyıp tekrar sikmeden önce dinlensin diye süre veriyordum. Bu sefer daha yavaş olacaktı. Fakat eminim ki içine girdiğimde kendimi kontrol edemeyecektim.

Yine.

"İyi davranıyor muydum?"

"Hem de çok, Lenochka."

"Bir ödülü hak ediyor muyum?"

"Hmm." Dilimi boynunda gezdirdikten sonra dudaklarım kulağıyla buluştu. "Ne istersin?"

"Jeremy'le dışarı çıkmak istiyorum."

"Onu yapıyorsunuz, her gün." Boynunu dişlemeye, memeleri ve meme uçlarıyla oynamaya devam ederken soluğunu kestim.

"Bahçeye değil."

"Nereye o zaman?"

"Parka. Jeremy'nin görebileceği gerçek çocuklar ve insanlarla dolu yere."

"Güvenlik tehlikesi. Olmaz."

"Adrian, lütfen." Arkasını dönüp benimle yüzleştiğinde bedenimle makyaj masasının arasında hapsolmuştu, yumuşak elini göğsüme koydu. "Onun yaşındaki çocukların dışarı çıkıp diğer çocuklarla tanışması gerek. Sadece birkaç saat sürer ve eminim ki korumaların gözlerini üzerimizden ayırmaz."

Korumalarım yanlarındayken bile dışarıda olmalarından hoşlanmıyordum. Fakat Lia'nın gergin olduğunu hissedebiliyordum. Bunu son zamanlardaki dalgın hareketlerinden ve kâbuslarının artan şiddetinden anlamıştım. Bu gerginliği boşaltmazsa yakında sorun çıkarmaya başlayabilirdi, başlayacaktı.

Durumdan emin olamasam da izler yalan söylemezdi ve o, ilerlediği yolda izler ediniyordu.

Kolayca kabul etmek yerine tek kaşımı kaldırdım. "Bir şartla."

Gözleri parladı. "Ne?"

"Bundan böyle sesini duymama izin vereceksin."

Yutkundu ve tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı. O tereddüt ânı, hayır demek isterken ödülünü elde etmek için evet deyişi hoşuma gitmemişti.

Bu, sözünü yerine getirmesini istemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Çenesini kaldırdım. "Bu geceden başlayarak."

"Bu bize izin vereceksin mi demek oluyor?"

"Düzenlemeleri yapacağım."

"Teşekkür ederim." Genişçe gülümsediğinde o gülüşü öptüm. Dilimi içeri iterken onu soluk soluğa bırakıp şiddetle öperek ziyafet çektim.

Onu mutlu etmeyi seviyordum. Kollarımda eriyişini seviyordum ve bunları ne kadar sevdiğimi bütün gece boyunca ona göstermeye niyetliydim.

Fakat ben bile bu evrenin sona ereceğini biliyordum. İkimizin de şeytanlarıyla yüzleşmesi gerekecekti.

Onu kollarıma alarak yatağa taşıdım.

Bu konuda şimdi değil, yaşandığında endişelenecektim çünkü şu an önemli olan tek şey, karımdı.

31
Winter

Adrian'ın gerçekten dışarı çıkmamıza izin vereceğine asla inanmazdım.

Bu planı yaptığımda, tek değişken Adrian'dı. Beni hep, bir şekilde dış dünyadan gizlediği fil dişi kulede tutuyordu.

Bu yüzden Jeremy'le birlikte dışarı çıkmamızı istediğimde, reddedeceğini düşünmüştüm, onu biraz rahatlatmak için bedenimi kullanmış olsam bile. Yani, *kullanmış* demek biraz abartıydı. Dün geceki seksin her ânından zevk almıştım. O kadar zevk almıştım ki aynadaki yüzümde gördüğüm saf arzudan biraz korkmuştum.

Bunu ayrıca kendi lehime kullanmıştım.

Adrian içimdeyken bana karşı daha açık oluyordu. Gardını düşürdüğünü söyleyemezdim ama bana daha çok uyum sağlıyordu. Bunun için kendimi tamamen bırakmam ve davamdan vazgeçmem gerekiyordu ki bana daha düşkün olsun. Rol yapsaydım ya da ona direnseydim bunu başaramazdım. Sezgileri çok kuvvetliydi, o kadar sistemliydi

ki foyamı ortaya çıkaracağından korktuğum için tüm gece nefesimi tutmuştum.

Hâlâ nefesimi tutuyordum.

Evin yakınındaki parkta, bir bankta otururken Jeremy oyuncak arabasıyla oynuyordu. Adrian'ın korumalarından ikisi bize çok da uzak değildi ama onları, bize biraz mesafe tanımaya ikna etmiştim. İkisi de hantal, çatık kaşlı ve çok korkutucuydu. Dikkat çekmemeye değil tam tersine sebep olacaklardı.

Hava bulutlu ve biraz serindi. Rüzgârın saçımı her savuruşu, soğuk mevsimin daimî bir hatırlatıcısıydı.

Park umduğum gibi kalabalıktı. Çocuklar oyuncaklarıyla oynuyor ve büyükler ya yürüyüş yapıyor ya da bisiklete biniyordu. Korumaları diken üstünde tutan, benim işime yarayacak türden bir kaostu.

Bilinmeyen numara ya da benim tercih ettiğim isimle 'Gölge', benimle iletişime geçeceğini söylemişti. Ona bugün bu parkta olacağımı söyleyen bir mesaj atıp sonra tüm konuşmayı silmiştim.

Adrian'ın telefonumu karıştırıp karıştırmadığını bilmiyordum, bu yüzden risk alamazdım.

Gölge'nin benimle iletişim kurmasını beklemek, sinir bozuculuğun yeni bir seviyesiydi. Yarım saattir etrafımı, sıradaki dozunu arayan bir keş gibi izliyordum. Korumaları alarma geçirmemek için kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Kolya ve Yan değillerdi ama Adrian'ın tüm adamları aynıydı. Tetiktelerdi ve şüpheli bir şey gördüklerinde patronlarına haber vermekten çekinmezlerdi.

Telefonum, çantamda titredi.

Onu çantadan çıkarırken kalbim küt küt atıyordu. Adrian. Arayan, Gölge olmadığı için hayal kırıklığına uğramam gerekse de nabzım birden daha fazla hızlandı.

Keşke Adrian'la ilgili bir şey olduğunda kendimi böyle tepki vermekten alıkoymanın bir yolu olsaydı. Keşke evli bir adamı arzulamasaydım.

Siktir.

Bu sadece arzu değildi. Daha fazlasıydı ve sabah duşta gözlerime yaşlar dolmasına sebep olan da buydu.

Fakat önemi yoktu. Adrian benim değildi ve hiç olmayacaktı. Bu yüzden gitmem gerekiyordu.

Genelde beni aramazdı ama yine, *genelde* evinde gözetimi altında olurdum.

Boğazımı temizledikten sonra telefonu açtım. "Selam."

"Jeremy'le eğleniyor musunuz?" Sakin ve entelektüel sesi duyuldu. Çalışma masasının arkasında oturup parmaklarıyla masada ritim tuttuğunu gözümde canlandırabiliyordum.

"Evet." Bankın arkasında kaybolan bir karınca sürüsünü izleyen Jeremy'e baktım.

"Hava soğuk."

"Montlarımızı giydik. Atkılarımızı ve eldivenlerimizi taktık. Bunların hepsini yaptığımızdan emin olmuştun, unuttun mu?"

"Hayır."

"İyiyiz, Adrian. Gerçekten öyleyiz."

"Bunu sevdim." Sesi alçalmıştı.

"Neyi sevdin?"

"İkinizin iyi olmasını."

Yani Lia ve Jeremy'nin iyi olmasını kastediyorsun. Fakat bunu söylemek yerine sessiz kalmayı seçtim.

"Bu akşam benimle randevuya çık."

"R-randevu mu?"

"Evet. İki insanın baş başa vakit geçirmesine randevu denir."

"Randevunun ne olduğunu biliyorum. Sadece neden bunu istediğini anlamadım."

"Zaten Jeremy'le bir randevudasın. Neden benimle de çıkmayasın?"

"Kendi oğlunu mu kıskanıyorsun?"

"Bazen. Ne dersin?"

"Ne konuda?"

"Randevu."

"Reddetme şansım var mı ki?"

"Var ama reddetmezsen daha eğlenceli olur."

"Tamam."

"Sonra görüşürüz, Lenochka."

"Git de lanet olası komadaki karını gör," diye mırıldanırken sertçe nefes verdim.

Bunun tamamen oyunculuk olduğunu bilsem de can sıkıcı bir hâl alıyordu ve bu maskaralığın bitmesini istiyordum. Adrian'la ilk tanıştığım günü hayatımdan silmek istiyordum. Larry ile bir sonraki yemeğini düşünen sokaklardaki hiç kimse olmaya geri dönmek istiyordum.

Eski arkadaşımı şimdi bulabilir miydim merak ediyordum.

"Anne, bak!" diye bağırdı Jeremy, geçip giden küçük sirki göstererek.

Ellerinde büyük balonlar tutan birkaç palyaço yanımız-

dan geçti. Uzun cambaz ayaklıkların üzerindeki bir adam, havaya toplar atıp tutuyor, gözleri siyah beyaz boyanmış diğer adam, mızıka çalıyordu. Kalabalığın dikkati onlara kaymıştı. Jeremy dâhil tüm çocuklar, gösteriyle büyülenmişti.

Yakınımızda duruyorlardı ve palyaçolar çocuklarla dans edip ellerini tutuyorlardı. İçlerinden biri Jeremy'e ilişerek ona bir balon verdi.

Küçük meleğim, balonu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle aldı. Adrian'ın korumaları muhtemelen palyaçoları tehdit olarak görüp aramızdaki mesafeyi kapatmaya başlamıştı.

Omurgam aniden dikleşti ama tamamen başka bir sebeple. Küçük sirk, Jeremy'nin etrafını sarmıştı. Jeremy, onlarla dans edip gülüyor ve beni yanına çağırıyordu. Ona ulaşmaya çalıştım ama gülüp havada toplarıyla jonglörlük yaparken beni dışarıda tutuyorlardı.

Avuçlarım terlerken onları ittim. "Jeremy!"

Sert bir pençe bileğimin etrafına sarıldı, geriye çekilirken çığlık atsam da sesim, ağzıma kapanan elle bastırılmıştı.

Beni kalabalıktan uzağa sürüklerken içime çekebildiğim tek şey deri kokusuydu. Onu tekmelemeye çalıştım ancak saçımı kavradı. "Kıpırdama, Düşes. O güzel boynunu kırmak istemeyiz, değil mi?"

"Jeremy!" diye eline doğru mırıldandım ama kelime ağzımdan zar zor çıkmıştı.

Ara sokaklardan birine sırtımı yaslayana dek beni bırakmadı. Ona bakarken sert nefesler alıp veriyordum. Siyah şapka ve burnuyla ağzını kapatan bir maske takmıştı. Yalnızca gözleri açıktaydı. Kahverengi, derin ve çok tanıdıklardı.

"Sana söyledim, Jeremy'i yanıma alıyorum," dedim nefes nefese.

Kıkırdarken çıkardığı ses küçümseyiciydi. "Adrian'ın tek oğlunun gözünün önünden ayrılmasına müsaade edeceğini mi sanıyorsun? Onun için dünyanın altını üstüne getirir."

"Yine de-"

"Lanet sızlanmanı kes, Düşes. Benim için bir şeyin olduğunu söylemiştin."

"Beni ve Jeremy'i buradan uzağa götürene dek söylemeyeceğim."

"*Uzağa mı?* Görevin burada. Ne halt etmeye uzağa gidesin ki?"

"Ama-"

"Hatırlamıyorsun, değil mi?" Abartılı bir şekilde iç çekti. "Başımın kahrolası belasısın, Düşes. Hep öyle oldun."

"Ne?"

Maskesini çıkardığı an soluğum kesildi. Hafif sakallı ve düz burunlu yüzü, kâbusumdakinin aynısıydı. Silahı alıp tetiği çekerken elimi tutan adam. "Sen!"

"Evet, ben. Senin biriciğin ya da her ne haltsa."

"Ama sen gerçek değilsin. O bir kâbustu."

Yanağımı çimdikledi. Sertçe.

"Ah. Bu neydi şimdi?"

"Gerçekle halüsinasyon arasındaki farkı böyle anlarsın, Düşes. Acı, gerçek demektir. Acının yokluğu ise aklının sana oynadığı hastalıklı bir oyundur."

Ağzım bir karış açıldı. "Bunu… nasıl biliyorsun?"

"Senin hakkında çok şey biliyorum ama en önemlisi, görevini tamamlamadığını biliyorum, Lia."

"Ben Lia değilim," diye mırıldandım. İlk defa sözlerim samimi geliyordu.

"Evet, öylesin Düşes."

"Hayır. Gerçek Lia, bir yatakta yatıp boşluğa bakıyor."

Kaşını kaldırdı. "O gerçek mi ki? Acı testini yaptın mı?"

Damağıma yapışan dilimi konuşmadan önce aşağı indirdim. "Hayır. Ben Lia değilim. Ben *Winter'ım*."

"Bu saçmalığa gerçekten inanıyorsun, değil mi? Bu sefer aklını ne kadar kaybettin?"

"Bu gerçek," diye çıkıştım. "Ben Lia değilim."

Fısıldamak için eğildi. "O zaman nasıl, bir yıl önce Adrian'ın suikast girişimi için bana yardım ettin? Beni içinde gördüğün kâbus var ya, evet o bir anıydı Düşes."

Bunları duymayı ve damarlarımda dolaşan enerji istilasının zihnime ulaşmasını istemeyerek çılgınca kafamı salladım.

Uzuvlarım titriyordu, bu istilanın ne getireceğinden korkuyordum.

"Ben Winter'ım. Benim adım Winter Cavanaugh ve-"

Geçmişten bir anı bana o kadar sert çarptı ki sözlerim boğazımda takılı kaldı.

Bir kilisenin ortasında dikilmiş Adrian'a bakarken "Evet" diye mırıldanıyordum. Adrian, onu on kat daha yakışıklı gösteren bir smokin giymişti ve ben de beyaz bir gelinlik giyiyordum.

Güçlü elleri enseme dolanırken beni göğsüne çekti. "Artık benimsin, Bayan Volkov."

Dudakları, nefesimi çalan bir öpücükle benimkilerle buluştu.

Öpücüğüne karşılık vermiyordum.
Aklımdaki tek şey, onu nasıl öldüreceğimdi.

Günümüze geri dönerken güçlükle soluyordum.

"Şimdi hatırlıyor musun?" diye sordu Luca. İsmi buydu. Luca. Tüm bu işlerdeki ortağım.

Ve hatırlıyordum.

Doğruydu.

Benim adım Lia'ydı. Lia Volkov.

DEVAM EDECEK

Adrian ve Lia'nın hikâyesi Yalan Üçlemesi'nin sıradaki kitabı, Yalanın Cazibesi'nde devam edecek.

